

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

100 TEMEL ESER

Original dilinden, kısaltılmamış çeviri

J. M. BARRIE

PETER PAN

Çeviren: Betül Avunç

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

3
TL

Peter Pan

James Matthew Barrie

JAMES MATTHEW BARRIE
PETER PAN

ÖZGÜN ADI
PETER PAN

ORİJİNAL İNGİLİZCE METİNDEN
KISALTILMADAN ÇEVİRİLMİŞTİR

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2007
Sertifika No: 11213

ÇEVİREN
BETÜL AVUNÇ

EDİTÖR
NEVİN AVAN ÖZDEMİR

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI'NDA

1. BASIM: MAYIS, 2007
9. BASIM: OCAK, 2013
Genel Yayın Numarası: 1424

ISBN 978-9944-88-308-5

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin,
gerek görsel malzeme hiçbir yolla yayınevinden izin alınmadan çoğaltılamaz,
yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

BASKI
KİTAP MATBAACILIK SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
DAVUTPAŞA CADDESİ NO: 123 KAT: 1
TOPKAPI İSTANBUL
(0212) 482 99 10
Sertifika No: 16053

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Fax. (0212) 252 39 95
www.iskulttur.com.tr

Peter Pan

James Matthew Barrie

Çeviren

Betül Avunç

*Great Ormond Street
Hospital Children's
Charity desteğiyle...*

İÇİNDEKİLER

Peter Ortaya Çıkıyor	1
Gölge	11
Haydi Gidelim	22
Uçuş	37
Ada Gerçek Oluyor	48
Küçük Ev	60
Yeraltındaki Ev	70
Deniz kızlarının Koyu	78
Düş Kuşu	92
Mutlu Yuva	96
Wendy'nin Masalı	104
Çocuklar Yakalanıyor	114
Perilere İnanır mısınız?	120
Korsan Gemisi	130
Bu Kez Ya Kanca, Ya Ben	139
Eve Dönüş	151
Wendy Büyüyünce	161

BÖLÜM I
PETER ORTAYA ÇIKIYOR

*B*iri dışında, bütün çocuklar büyür ve büyüyeceklerini erken yaşta öğrenirler. Wendy de şöyle öğrendi: İki yaşındayken, bir gün bahçede oynuyordu. Bir çiçek daha koparıp, bu çiçekle annesine koştı. Sanırım küçük kız pek sevimli görünüyordu ki, Bayan Darling elini göğsüne koyup, “Ah, keşke hep böyle kalabilsen!” diye haykırdı. Bu konuda aralarında geçen konuşmanın hepsi buydu, ama Wendy bundan böyle büyümek zorunda olduğunu öğrenmişti. Bunu iki yaşına girdikten sonra anlarsınız hep. İki yaş, sonun başlangıcıdır.

14 Numarada oturuyorlardı ve Wendy gelinceye dek, evin en önemli kişisi annesiydi. Romantik düşünceleri, çok tatlı ve alaycı dudakları olan hoş bir hanımdı o. Bu düşünceleri, şaşırtıcı Doğu’ya özgü, birbirinin içinden çıkan o küçücük kutulara benzerdi; kaç kutu açarsanız açın, içinden hep bir tane daha çıkar. Alaycı, tatlı dudaklarında, Wendy’nin asla alamadığı, oysa ağzının sağ kenarında apaçık görünen bir öpücük vardı.

Bay Darling, Bayan Darling’i şöyle kazanmıştı: Bayan Darling genç bir kız iken delikanlılık çağında olan birçok bey, aynı anda onu sevdiklerini anlamış ve Bay Darling dışında hepsi evlenme teklif etmek için kızın evine koşmuşlardı. Bay Darling ise bir araba tutup, eve herkesten önce varmış ve böylece kızı elde etmişti. En derindeki kutu ve o öpücük dışında, onu tamamen kazandı. Kutudan asla haberi olmadı ve zamanla öpücüğü kazanmaya çalışmaktan vazgeçti. Wendy’nin düşüncesine göre öpücüğü

Napolyon kazanabilirdi; ama ben Napoleon'u bunu denerken, sonra da kapıyı çarparak öfkeyle çekip giderken hayal ediyorum.

Bay Darling, Bayan Darling'in kendisini yalnızca sevmekle kalmayıp, saydığını da söyleyerek övünürdü Wendy'ye. Kendisi borsa ve hisse senetlerinden anlayan o derin adamlardan biriydi. Elbette kimse gerçekten bilemez, ama o bayağı bilgili görünürdü ve kendini her kadına saydıracak biçimde, sermayenin yüksek, hisselerin düşük olduğunu söylerdi sık sık.

Bayan Darling beyazlar içinde evlenmişti. Başlangıçta evin hesaplarını mükemmel bir şekilde tutuyor, bir tek brüksellahanasının hesabını bile atlamadan, sanki bu bir oyunmuş gibi eğleniyordu. Ne var ki, çok geçmeden lahana çeşitleri gözden düştü ve onların yerini yüzü olmayan bebek resimleri aldı. Bayan Darling hesap yapacağına bu resimleri çiziyordu. Bunlar onun tahminleriydi.

Önce Wendy doğdu, sonra John, sonra da Michael.

Wendy'nin doğumundan sonraki bir-iki hafta içinde, Darling'ler ona bakıp bakamayacakları konusunda kuşku duydular. Besleyecek bir boğaz daha çıkmıştı. Bay Darling kızıyla son derece gurur duyuyordu, ama o şerefine düşkün bir adamdı. Bayan Darling'in yatağının kenarına oturup, yalvaran gözlerle ona bakan karısının elini tutarak masrafları hesapladı. Bayan Darling işi oluruна bırakmak istiyordu, ama Bay Darling'in tarzı bu değildi. Onun tarzı bir parça kâğıtla bir kalem kullanmaktı. Karısının önerileri aklını karıştırırsa, tekrar baştan başlamak zorunda kalıyordu.

"Artık sözümü kesme," diye rica ederdi karısına. "Burada bir sterlin ve on yedi şilim, büroda da iki şilin ve altı penim var. Büroda kahveyi kesebilirim, on şilin diyelim, hepsi iki sterlin, dokuz şilin ve altı peni eder. Sendeki on sekiz şilin ve üç peniyle birlikte üç sterlin dokuz şilin yedi peni eder, elimdeki beş sterlinlik çeki de sayarsak

sekiz sterlin dokuz şilin yedi peni yapar -kim o kıpırdayan?- sekiz sterlin dokuz şilin yedi peni, nokta, elde var yedi -konuşma bir tanem- kapıya gelen adama borç verdiğin şu bir sterlin de var -sus çocuğum - elde var çocuk oldu işte! Dokuz sterlin dokuz şilin yedi peni mi demiştin? Evet, dokuz dokuz yedi dedim. Şimdi bütün mesele, bir yıl dokuz sterlin dokuz şilin yedi peniyle idare edebilir miyiz?”

“Elbette edebiliriz George,” diye haykırdı Bayan Darling. O, Wendy’yi kayırmak uğruna önyargılı davranıyordu, Bay Darling ise ince eleyip sık dokuyan bir karaktere sahipti. Gözdağı verircesine, “Kabakulağı unutma,” diyerek karısını uyardıktan sonra yine hesaplarına daldı: “Kabakulak bir sterlin, bu kadar yazdım ama sanırım otuz şilin daha gerekecek -sakın konuşma- kızamık bir sterlin beş şilin, kızamıkçık yarım gine, hepsi iki sterlin on beş şilin altı peni eder -parmağını oynatma- boğmacaya on beş şilin desek...” Her seferinde farklı toplama yapılarak, böylece devam edildi. Sonunda kabakulağın on iki şilin altı peniye indirilmesi ve kızamığın iki türünün tek sayılmasıyla, hesap Wendy’nin lehine sonuçlandı.

John’da da aynı heyecan yaşandı; hatta Michael paçayı zor kurtardı, ama her ikisinin de geçimi sağlandı. Çok geçmeden, üçünün de dadıları eşliğinde, yan yana dizilerek Bayan Fulsom’ın anaokuluna gidişini görebilecektiniz.

Bayan Darling her şeyi gerektiği gibi yapmaktan hoşlanırdı, Bay Darling’in ise aynen komşularına benzemek gibi bir tutkusu vardı; böylece onlar da bir dadı tuttular. Çocukların içtiği sütün miktarından dolayı yoksul oldukları için, bu dadı Nana adlı, Newfoundland cinsi titiz bir köpekti. Darling’ler onu işe alıncaya dek Nana’nın hiç sahibi olmamıştı, ama her zaman çocuklara önem vermişti. Darling’ler onunla Kensington Bahçeleri’nde tanışmışlardı. Köpek, boş zamanının çoğunu orada geçirir,

bebek arabalarını gözetlerdi. Evlerine dek izleyip, hanımlarına şikâyet ettiği dikkatsiz bebek bakıcıları ondan nefret ederlerdi.

Nana, bulunmaz bir dadı olduğunu kanıtladı. Banyo zamanlarında o kadar titizdi ki! Bakımlarını üstlendiği çocuklardan biri geceleri en ufak bir çığlık atmaya görsün, hemen ayaklanırdı. Kulübesi de çocuk odasıındaydı elbette. Öksürüğün normal sınırı aşp da boğazın sarılması gerektiği zamanın geldiğini anlama konusunda çok yetenekliydi. Ölünceye kadar ravent bitkisi yaprağı gibi modası geçmiş ilaçlara inandı; mikrop ve benzerleri hakkındaki yeni türeyen fikirlere karşı küçümseyici sesler çıkarırdı. Okula giderken çocuklara eşlik etmesini görmek, yol yordam açısından ibret vericiydi. Terbiyeli davranışlarında yanlarında sakın sakın yürür, yoldan çıkarlarsa kafa atarak onları tekrar sıraya sokardı. John'un futbol günlerinde bir kere bile çocuğun kazağını unutmaz, yağmur yağma olasılığına karşı genellikle ağzında bir şemsiye taşırdı. Bayan Fulsom'ın okulunun bodrum katında, dadıların beklediği bir oda vardır. O dadılarla Nana arasındaki tek fark, dadıların banklarda oturması, Nana'nın ise yere uzanmasıydı. Dadılar, toplumsal konum bakımından Nana'yı kendilerinden aşağı görerek onu önemsemyormuş gibi davranırlar, o da onların sudan sohbetlerini küçümserdi. Nana, Bayan Darling'in arkadaşlarının çocuk odasını ziyaret etmelerine kızardı; ama gelecek olurlarsa önce Michael'in önlüğünü çıkarır, çocuğa mavi kordonlarla süslü önlüğünü takar, Wendy'nin üstünü başını, John'un da saçlarını düzeltirdi.

Hiçbir çocuk odasının bundan daha düzgün yönetilmesi mümkün değildi. Bay Darling bunu bilirdi bilmesine; ancak yine de komşuların ileri geri konuşup konuşmadığını merak eder, huzursuz olurdu bazen. Kentteki konumunu göz önünde bulundurmak zorundaydı.

Nana, Bay Darling'i başka bir yönden de huzursuz ediyordu. Bay Darling, zaman zaman Nana'nın kendisini beğenmediği duygusuna kapılırdı. Bayan Darling, "Seni çok beğendiğine eminim, George," diyerek kocasının içini rahatlatır, sonra da babalarına özellikle nazik davranmalarını işaret ederdi çocuklara. Bunun ardından neşeli danslar gelir, bazen tek hizmetçileri Liza'nın da dansa katılmasına izin verilirdi. Liza, işe alındığı zaman on yaşını çoktan geçtiğine yemin etmiş olmasına karşın, uzun eteği ve kafasındaki hizmetçi kepiyle cüce gibi görünürdü. Ne gürültülü patırtılı şenliklerdi onlar! İçlerinde en neşelisi de Bayan Darling'ti. Ayak parmaklarının ucunda öyle hızlı dönerdi ki, öpücüğünden başka bir yerini göremezdiniz. O anda birden üstüne atılmış olsanız, öpücüğü yakalayabilirdiniz. Peter Pan'ın gelişine dek, onlardan daha sade, daha mutlu bir aile yoktu.

Bayan Darling, Peter'ın varlığından, çocuklarının düşüncelerini derleyip toparlarken haberdar olmuştu ilk kez. Çocuklar uyuduktan sonra onların düşüncelerini kurcalayarak, gün boyu oradan oraya dolaşan bir yığın şeyi tekrar yerli yerine koyup bunları ertesi sabaha hazırlamak, iyi annelerin her geceki alışkanlığıdır. Uyanık kalabilseydiniz (ama kalamazsınız tabii), kendi annenizin de böyle yaptığını görür ve onu seyretmeyi çok ilginç bulurdunuz. Bu iş çekmeceleri derleyip toparlamaya çok benzer. Öyle sanırım ki, annenizin diz çökerek keyifle kafanızın içini karıştırdığını, bazı şeyleri nereden bulduğunu merak ettiğini, hoşuna giden ve gitmeyen düşünceler keşfettiğini, birini sevimli bir kedi yavrusuymuş gibi yanağına bastırırken, bir başkasını alelacele gözden uzak bir yere sakladığını görecektiniz. Sabah uyandığınızda, gece yatağa sizinle birlikte giren yaramazlıklar ve zararlı hevesler dürülüp bükülüp zihninizin en altına itilmiş, güzelce havalandırılıp sizin için hazırlanmış olan hoş düşünceleriniz ise en üste yayılmış olur.

İnsan zihninin haritasını hiç gördünüz mü, bilmem. Doktorlar kimi zaman diğer vücut bölümlerinizin haritalarını çizerler ve insanın kendi vücut haritası çok ilginç olabilir. Ama, doktorları bir de çocuk zihninin haritasını çizmeye çalışırken yakalayın. Çocuk zihni yalnızca karışık olmakla kalmaz, aynı zamanda sürekli oradan oraya dolaşıp durur. Üzerinde, tıpkı ateşinizi gösteren grafikteki gibi zikzak yapan çizgiler vardır ve bunlar herhalde adadaki yollardır; çünkü sağa sola saçılmış şaşırtıcı renkleri, mercan kayalıkları, hızlı gemileri, vahşi yerlileri, ıssız inleri, çoğu terzi olan cüceleri, içlerinden ırmak geçen mağaraları, altı ağabeyi olan prensleri, çökmeye yüz tutan kulübesi ve çengel burunlu minicik yaşlı hanımıyla, Düşler Ülkesi hemen hemen her zaman bir adadır. Hepsi bu kadarla kalsaydı kolay bir harita olurdu; ama okulun ilk günü, din, babalar, yuvarlak havuz, dikiş-nakış, cina-yetler, darağaçları, ismin e hali, kakaolu muhallebi günü, pantolon askısı takmak, doksan dokuz demek, dişini kendin çekmen için üç peni ve buna benzer başka şeyler de var. Bunlar ya adanın parçasıdır ya da içinde görünen başka bir haritadır ve hiçbir şey hareketsiz durmadığından, hepsi epeyce kafa karıştırıcıdır.

Düşler Ülkeleri elbette çeşit çeşittir. Örneğin, John'un-kinde, üzerinde flamingoların uçtuğu ve John'un da bu kuşları avladığı bir göl varken, Michael'inkinde -Michael çok küçüktü- üzerinde göller uçan bir flamingo vardı. John, kumların üzerinde ters çevrilmiş bir kayığın içinde, Michael bir Kızılderili çadırında, Wendy de birbirine ustaca tutturulmuş yapraklardan yapılmış bir evde yaşıyordu. John'un hiç arkadaşı yoktu, Michael'ın geceleri arkadaşları oluyordu, Wendy'nin de ailesi tarafından terk edilmiş evcil bir kurt yavrusu vardı. Ama genel olarak, Düşler Ülkeleri bir ailenin bireyleri gibi birbirlerine benzerler. Bunlar kıpırdamadan yan yana dursalar, örneğin burunlarının aynı olduğunu söyleyebilirsiniz. Oyun oynayan ço-

cuklar, sepetten yapılma kayıklarını her zaman bu büyü-
lü sahillere çekerler. Bir zamanlar biz de orada bulunduk;
artık o sahillere ayak basmayacak olsak da, kumsala vu-
ran dalgaların sesi hâlâ kulaklarımızda.

Düşler Ülkesi, bütün o sevimli adaların en rahatı, en
düzenlisidir. Bir serüvenle diğeri arasında sıkıcı uzaklık-
lar olan, geniş ve gelişigüzel yayılmış bir yer değildir; her
şey güzelce toparlanmıştır. Gündüzleri iskemleler ve ma-
sa örtüsüyle idare edip oynarken orası size hiç de korku-
tucu gelmez, ama uykuya dalmanızdan birkaç dakika ön-
ce Düşler Ülkesi gerçeğe dönüşmeye başlar. Gece lamba-
ları işte bu yüzden vardır.

Bayan Darling, çocuklarının düşüncelerine yaptığı
yolculuklar sırasında zaman zaman anlayamadığı şeyler-
le karşılaşmıştı. Bunların en anlaşılmazı da Peter adıydı.
Kendisi Peter diye birini tanıımıyordu, ancak John ile
Michael'ın zihinlerinin bazı yerlerinde Peter vardı.
Wendy'nin kafası ise baştan aşağı Peter'la dolmaya baş-
lamıştı. Bu isim, diğer sözcüklerin hepsinden daha **kalın**
harflerle yazılmıştı. Bayan Darling ona bakarken, ismin
garip bir şekilde kendini beğenmiş görüldüğü hissine ka-
pılıyordu.

“Evet, biraz kendini beğenmiş biridir,” diye itiraf etti
Wendy, üzülerek.

Annesi onu sorguya çekmekteydi.

“Peki, kim bu canım?”

“Bilirsin anne, Peter Pan işte.”

Önce bilememişti Bayan Darling; ama çocukluğunu
düşününce, perilerle birlikte yaşadığı söylenen bir Peter
Pan gelmişti aklına. Bu oğlanla ilgili tuhaf öyküler vardı;
çocuklar ölünce, giderken korkmasınlar diye yolun bir
kısmında onlara eşlik ettiği bile söylenirdi. O zamanlar
ona inanırdı, ama artık evli barklı, aklı başında bir kadın
olarak, böyle bir kişinin varlığı hakkında epeyce kuşku-
luydu.

“Ayrıca,” dedi Wendy’ye, “bu zamana dek büyümüş olurdu.”

Wendy kendinden emin bir şekilde, “Hayır, büyümedi,” diyerek annesine güvence verdi, “üstelik tam benim kadar.” Peter’ın hem akıl hem beden bakımından kendisiyle eşit olduğunu anlatmak istemişti. Bunu nereden bildiğini bilmiyordu; yalnızca biliyordu işte.

Bayan Darling, Bay Darling’e danıştı, ama o ciddiye almayıp gülümsedi. “Sen beni dinle,” dedi, “bu saçmalıkları çocukların kafasına Nana sokuyor; ancak bir köpeğin sahip olabileceği türden fikirler bunlar. Üstünde durma, geçer.”

Ama geçmeyecekti; baş belası oğlan, kısa bir süre sonra Bayan Darling’i fena halde sarstı.

En garip serüvenleri çocuklar yaşar ve bunları olağan karşılarlar. Örneğin, koruda dolaşırken ölmüş babalarına rastlayıp onunla oyun oynadıklarından söz etmek, olaydan bir hafta sonra akıllarına gelir. Wendy de bir sabah böyle sıradan bir biçimde huzur bozucu bir açıklama yaptı. Çocuk odasında, yerde birtakım yapraklar bulunmuştu; oysa çocuklar yattığı zaman bunlar kesinlikle yoktu. Bayan Darling yapraklara kafa yorarken, Wendy hoşgörüyü gülümseyerek şöyle dedi:

“Sanırım yine bizim Peter’dır!”

“Sen ne demek istiyorsun Wendy?”

Wendy içini çekerek, “Bunları süpürmemesi çok ayıp,” dedi. O düzenli bir kızdı. Sonra da, Peter’ın geceleri ara sıra çocuk odasına geldiğini, yatağının ayakucu- na oturup ona flüt çaldığını söyleyerek işin aslını açıkladı. Ne yazık ki Wendy hiç uyanmamıştı, o yüzden bunu nereden bildiğini bilmiyordu, yalnızca biliyordu işte.

“Neler saçmalıyorsun bir tanem? Kapıyı çalmadan kimse eve giremez.”

“O galiba pencereden giriyor,” dedi Wendy.

“Hayatım, oda üçüncü katta.”

“Pencerenin altında yapraklar yok muydu anne?”

Bu doğrudu; yapraklar pencereye çok yakın bir yerde bulunmuştu.

Bayan Darling ne düşüneceğini bilemedi. Bütün bunlar Wendy’ye o kadar doğal görünüyordu ki, düş görmüş olduğunu söylemekle bu işi çocuğun aklından silemezdimiz.

“Yavrum,” diye haykırdı anne, “neden bunları bana daha önce anlatmadın?”

“Unuttum,” dedi Wendy, kayıtsızca. Kahvaltı için acele ediyordu.

Wendy mutlaka düş görmüş olmalıydı. Öte yandan, yapraklar hâlâ oradaydı. Bayan Darling yaprakları dik-katle inceledi; bunlar kuru yapraklardı, ama İngiltere’de yetişen bir ağaca ait olmadıklarından emindi. Eline bir mum alıp yerde emekleyerek, etrafta yabancı ayak izleri aradı. Ateşi karıştırdığı çubuğu birkaç kez şöminenin bacasına ve duvarlara vurdu. Pencereden bir ip uzatıp, aşağıdaki kaldırıma kadar sarkıttı. Yükseklik dokuz metreden fazlaydı ve yukarıya tırmanılacak bir boru bile yoktu.

Wendy kesinlikle düş görmüştü.

Ne var ki, ertesi gece anlaşılacağı gibi, Wendy düş görmemişti. Bu çocukların olağanüstü serüveninin o gece başlamış olduğunu söyleyebiliriz.

Sözünü ettiğimiz gece, çocukların hepsi yatmıştı. Nana o akşam izinli olduğu için çocukları Bayan Darling yıkamış ve annelerinin elini bırakıp birer birer uykunun kollarına kaymalarına dek, onlara şarkı söylemişti.

Hepsi de öylesine rahat ve güvenlikte görünüyordu ki, o anda Bayan Darling korkularına güldü ve dikiş dikmek üzere huzur içinde şöminenin önüne oturdu.

Doğum gününde gömlek giymeye başlayacak olan Michael için bir şeyler dikiyordu. Şömine sıcacıktı, üç gece lambası çocuk odasına loş bir ışık yayıyordu. Çok geç-

meden dikişler Bayan Darling'in kucağına yayıldı, derken başı zarif bir şekilde öne düştü. Bayan Darling uyumuştı. Şu dörtlüye bir bakın: Orada Wendy ile Michael, burada John, ateşin yanında da Bayan Darling. Dördüncü bir gece lambası olmalıydı.

Bayan Darling uyurken bir düş gördü. Düşünde, Düşler Ülkesi iyice yaklaşıyor ve oradan garip bir oğlan fırlıyordu. Ondan korkmadı, çünkü onu daha önce, hiç çocuğu olmayan birçok kadının yüzünde görmüş olduğu aklına geldi. Bu çocuğa belki bazı annelerin yüzünde de rastlanabilir. Ama Bayan Darling'in düşünde, oğlan Düşler Ülkesi'ni gözlerden gizleyen ince örtüyü yırtıyor, açılan yarıktan Wendy, John ve Michael'ın baktığını görüyordu anneleri.

Bu düş tek başına bir şey ifade etmeyebilirdi; ne var ki, Bayan Darling düş görmekte iken çocuk odasının penceresi bir esintiyle açıldı ve içeriye bir çocuk atladı. Çocuğun yanında, yumruğunuzdan büyük olmayan ve canlı bir yaratılmış gibi, odada oradan oraya ok gibi fırlayan garip bir ışık vardı; sanırım Bayan Darling'i uyandıran da bu ışık oldu.

Bir çılgık koparak yerinden fırlayan Bayan Darling, oğlanı görür görmez her nasılsa onun Peter Pan olduğunu anlayıverdi. Eğer siz, ben ya da Wendy orada olsaydık, bu çocuğun Bayan Darling'in öpücüğüne çok benzediğini görecektik. Ağaçlardan sızan özsular ve ince damarlı saydam yapraklardan yapılma bir giysiye bürünmüş güzel bir çocuktu; ama en büyüleyici tarafı, bütün süt dişlerinin hâlâ ağzında olmasıydı. Bayan Darling'in yetişkin biri olduğunu görünce, o minicik inci dişlerini kadının yüzüne karşı gıcırdattı.

BÖLÜM II

GÖLGE

*B*ayan Darling'in ılığı üzerine, sanki bir ıngı-
rak sesine yanıt verilir gibi, kapı açıldı ve akşam gezisin-
den dönen Nana içeri girdi. Köpek hırılayarak çocuğun
üzerine atılınca, çocuk pencereden atlayıverdi. Bayan
Darling bu kez de ona üzüldüğü için ılık attı, çünkü oę-
lanın öldüğünü sanmıştı. Minik cesedi aramak üzere so-
kağa fırladı, ama ceset yoktu. Gökyüzüne baktı, kapkara
gecede hiçbir şey göremedi; sadece bir yıldız kaydığını
sandı.

Bayan Darling çocuk odasına döndüğünde, Nana'nın
ağzında bir şey gördü. Bunun o çocuğun gölgesi olduğu
anlaşıldı. Çocuk pencereye zıplarken, Nana onu kıştır-
mak için çabucak pencereyi kapatmış, ama çok geç kal-
mıştı. Oğlan kaçmış, gölgesi ise dışarıya çıkacak zaman
bulamamış, hızla kapanan pencere onu sahibinden ayır-
mıştı.

Bayan Darling'in gölgeyi dikkatle incelediğinden emin
olabilirsiniz; ne var ki bu sıradan bir gölgeydi.

Nana ise gölgeyi ne yapacağını çok iyi biliyordu. Onu
pencerenin dışına astı. Böylece, "O çocuk mutlaka bunu
almaya gelecek; en iyisi bizim çocukları rahatsız etmeden
kolayca alabileceği bir yere koyalım," demek istiyordu.

Ama Bayan Darling gölgeyi orada bırakamazdı. Asıl-
mış bir çamaşır gibi duran gölge evin dış görünüşünü bo-
zuyordu. Onu Bay Darling'e göstermeyi düşündü, ama
zihnini açık tutmak için kafasına ıslak bir havlu sarmış
olan Bay Darling, John ve Michael için kışlık palto hesa-

bı yapmaktaydı. Onu rahatsız etmek ayıp olacaktı; hem kocasının ne diyeceğini çok iyi biliyordu Bayan Darling: “Bütün bunlar köpeği dadı yerine koymaktan oluyor.”

Kocasına anlatmak için uygun bir zaman buluncaya dek, gölgeyi katlayıp bir çekmeceye kaldırmaya karar verdi.

Bu uygun zaman bir hafta sonra, o unutulmaz Cuma günü bulundu. Evet, elbette bir Cuma günüydü.

Sonraları kocasına sık sık, “Bir Cuma günü özellikle dikkatli olmalıydım,” derdi Bayan Darling. Bu arada öbür yanında Nana oturur ve Bayan Darling’in elini tutardı.

Bay Darling ise, “Hayır, hayır,” derdi hep, “her şeyin sorumlusu benim. Ben, George Darling, bunu yapan benim. Mea culpa, mea culpa.” Bay Darling klasik eğitim almıştı.

Kaçınılmaz Cuma’nın her ayrıntısı beyinlerine kazıncaya ve kötü basılmış madeni paralardaki suratlar gibi arka yüze geçinceye dek, o günü anarak geceler boyu böyle oturdular.

“Keşke 27 Numaranın akşam yemeği davetini kabul etmeseydim,” derdi Bayan Darling.

“Keşke ilacımı Nana’nın yemek kabına dökmeseydim,” derdi Bay Darling.

“Keşke ilaçtan hoşlanmış gibi yapsaydım,” derdi Nana’nın yaşlı gözleri.

“Benim gezme düşkünlüğüm yüzünden, George.”

“Benim engelleyemediğim şakacılığım yüzünden, bir tanem.”

“Benim önemsiz konulardaki alınganlığım yüzünden, sevgili sahibim ve sahibem.”

O zaman içlerinden birisi ya da hepsi gözyaşlarına boğulurdu. Nana düşünürdü, “Doğru, dadı yerine bir kö-

pek almamalıydılar.” Mendille Nana’nın gözlerini silen, çok kere Bay Darling olurdu.

“Ah, o şeytan!” diye haykırırdı Bay Darling, Nana da havlayarak bu sözü onaylardı, ama Bayan Darling Peter’a asla dil uzatmazdı; ağzının sağ kenarında, onun Peter’a kötü sözler söylemesini istemeyen bir şey vardı.

O korkunç akşamın en küçük ayrıntılarını bile şefkatle hatırlayarak, boş çocuk odasında otururlardı.

Diğer akşamlardan farksız, sakın başlamış bir akşamdı o da. Nana, Michael’ın banyosunu doldurmak için suyu açmış, sonra da çocuğu sırtlayarak banyoya taşımıştı.

“Yatmayacağım,” diye bağırırmıştı Michael; bu konuda son sözü söyleyenin kendisi olacağına hâlâ inanır gibiydi. “Yatmayacağım, yatmayacağım işte. Saat daha altı bile olmadı Nana. Bırak beni, artık seni hiç sevmeyeceğim. Sana söylüyorum Nana, yıkanmayacağım işte, yıkanmayacağım, yıkanmayacağım!”

O sırada, sırtında beyaz gece elbisesiyle Bayan Darling girmişti içeriye. Erkenden giyinmişti, çünkü Wendy onu gece elbisesi ve George’un armağanı olan kolyeyle görmeye bayılırdı. Koluna Wendy’den ödünç aldığı bileziği takmıştı. Bileziğini annesine ödünç vermeye de bayılırdı küçük kız.

Bayan Darling, yaşça daha büyük olan iki çocuğunu kendisi ve kocası rolünde oyun oynarken bulmuştu. Oyunda, Wendy’nin doğumu dolayısıyla John şöyle diyordu:

“Bayan Darling, size anne olduğunuzu bildirmekten mutluluk duyarım.” Gerçek olayın yaşandığı gün, tıpkı Bay Darling’in kullanmış olabileceği bir ses tonuyla konuşuyordu.

Wendy de, tıpkı gerçek Bayan Darling’in yapmış olması gerektiği gibi, neşeyle dans etmişti.

Sonra da tantanalı bir törenle John doğuyordu. John, bir erkeğin doğumunun bunu gerektireceğini düşünmüş-

tü. Michael banyodan çıkıp kendisinin de doğmak istediğini söylemiş, ama John acımasız bir tavırla başka çocuk istemediklerini bildirmişti. Michael neredeyse ağlayacaktı. “Kimse beni istemiyor,” diye sızlanınca, gece elbiseli hanımefendi buna dayanamamıştı elbette.

“Ben istiyorum,” demişti, “üçüncü bir çocuğu o kadar çok istiyorum ki.”

Michael fazla ümitlenmeden, “Kız mı, erkek mi?” diye sormuştu.

“Erkek.”

O zaman Michael annesinin kollarına atılmıştı. Bay ve Bayan Darling’le Nana için artık küçük bir anı bu, ama Michael’ın çocuk odasındaki son gecesi olduğu düşünülürse, o kadar da küçük sayılmaz.

Anıları canlandırmaya devam ederlerdi.

“Tam o sırada ben kasırğa gibi içeri dalmıştım, değil mi?” derdi Bay Darling, kendini aşağılayarak. Gerçekten de kasırğa gibi dalmıştı.

Belki de bir mazereti vardı. O da davet için giyinmek-teydi ve sıra boyunbağına gelinceye dek her şey yolunda gitmişti. Bunu söylemek garip ama, bu adam borsa ve hisse senetlerinden anlamasına karşın, kendi boyunbağına tam anlamıyla hâkim değildi. Bu nesne kimi zaman hiç direnmeden Bay Darling’e teslim olurdu; ama öyle günler vardı ki, gururunu bir yana bırakıp hazır bağlanmış bir boyunbağı kullansa, evdekiler açısından daha iyi olacaktı.

Bu da öyle bir gündü. Elinde kırış kırış olmuş zalim boyunbağıyla çocuk odasına dalmıştı Bay Darling.

“Aa, neyin var sevgili babacık?”

“Neyim mi var!” diye bağırdı; gerçekten de bağırmıştı. “Bu boyunbağı bağlanmıyor.” Korkunç bir alaycılıkla devam etti: “Boynuma bağlanmıyor da, karyola direğine

bağlanıyor! Evet, karyola direğine yirmi kez bağladım, ama boynuma geçirince olmuyor! Olmuyor işte olmuyor! Görevini yapmak istemiyor!”

Bayan Darling’in yeterince etkilenmediğini düşünerek, katı bir tavırla devam etti: “Seni uyarıyorum annecik, bu boyunbağı boynuma bağlanmadıkça bu akşam yemeğe gidemeyiz; bu akşam yemeğe gitmezsem, bir daha büroya da gitmem; bir daha büroya gitmezsem, ikimiz açlıktan ölüyoruz; çocuklarımız da sokaklara düşer.”

Bayan Darling, o durumda bile sakin davranarak, “Bir de ben deneyeyim, canım,” dedi. Bay Darling’in istediği de buydu zaten. Çocuklar, yazgılarının belirlenmesini görmek için çevrelerine toplanırken, Bayan Darling o güzel elleriyle kocasının boyunbağını bağladı. Onun bu işi bu kadar kolayca halledebilmesine içerleyecek bazı erkekler olabilir; ama Bay Darling böyle davranmayacak kadar iyi huyluydu. Karısına kaygısızca teşekkür etmiş ve o anda öfkesini unutuvermişti. Bir saniye sonra sırtında Michael’la birlikte odada dört dönerek dans ediyordu.

Şimdi Bayan Darling o geceyi hatırlayarak, “Nasıl da çılgınca hopyaya zıplaya eğlenmiştik!” diyor.

“Son eğlencemizdi!” diye inliyor Bay Darling.

“Ah George, Michael’ın durup dururken bana ‘Benimle nasıl tanışmıştın anne?’ dediğini hatırlıyor musun?”

“Hatırlamaz mıyım!”

“Çok tatlı çocuklardı, öyle değil mi George?”

“Bizimdi onlar, bizim, ama gittiler artık.”

O akşamki şenlik, Nana’nın ortaya çıkışıyla sona ermişti. Büyük bir şanssızlık olmuş, Bay Darling Nana’yla çarpışmış ve pantolonu tüy içinde kalmıştı. Bu pantolon yalnızca yeni değil, aynı zamanda Bay Darling’in o güne

dek sahip olabildiği ilk şeritli pantolundu; bu yüzden, gözyaşlarına engel olmak için dudaklarını ısırarak zorunda kalmıştı adamcağız. Bayan Darling kocasının üstünü başını fırçaladı tabii, ama Bay Darling, bir köpeği dedi yerine koymanın hata olduğundan dem vurdu yine.

“George, Nana bir hazine.”

“Kuşkusuz öyle, ancak bazen çocukları köpek yavrusu gibi gördüğüne dair bir his var içimde.”

“Hayır canım, eminim onların insan olduğunu biliyor.”

Bay Darling düşünceli bir şekilde, “Acaba?” dedi. “Acaba?” Karısı da bunun Bay Darling’e o çocuktan söz etmek için iyi bir fırsat olduğunu hissetti. Başlangıçta Bay Darling öyküyü alaya aldı, ama karısı ona gölgeyi gösterdiği zaman düşüncelere daldı.

“Tanıdığım biri değil,” dedi, gölgeyi dikkatle inceleyerek, “bir serseriye benziyor.”

“Nana, Michael’ın ilacıyla içeri girdiğinde, hatırlarsan hâlâ bunu tartışıyorduk,” diyor Bay Darling. “Şişeyi bir daha asla ağzında taşımayacaksın Nana, bunların hepsi benim hatam.”

Akıllı bir adam olmasına karşın, Bay Darling ilaç konusunda biraz düşüncesizce davranmıştı kuşkusuz. Bir zayıflığı varsa, o da hayatı boyunca ilaçlarını cesurca içmiş olduğuna inanmaktı; bu yüzden, Michael Nana’nın ağzındaki kaşıktan kaçınca, “Erkek gibi davran Michael,” diye sitem etmişti.

Michael, “İçmeyeceğim, içmeyeceğim,” diye huysuzluk ediyordu. Bayan Darling çocuğa çikolata getirmek için odadan çıktı. Bay Darling’in düşüncesine göre, yüz vermekten başka bir şey değildi bu.

“Annecik, şımartma şunu,” diye seslenmişti karısının arkasından. “Michael, ben senin yaşındayken, mızımızlanmadan ilacımı içerdim. ‘Beni iyileştirecek ilacı verdiği-

niz için size teşekkür ederim iyi kalpli anne ve babacığım,' derdim."

Bunun doğru olduğuna gerçekten inanıyordu. O sırada geceliğini giymiş olan Wendy de inandı ve Michael'ı yüreklendirmek için şöyle dedi: "Senin ara sıra aldığın bir ilaç var ya baba, o bundan daha beter, değil mi?"

"Beterin beteri," dedi Bay Darling kahramanca. "Şişeyi kaybetmemiş olsaydım, sana örnek olsun diye şimdi o ilacı içerdim Michael."

Aslında kaybetmemişti; gece el ayak çekilince gardırobun tepesine tırmanmış, ilacı oraya saklamıştı. Ama sadık hizmetçi Liza'nın ilacı bulup tekrar banyo dolabına koyduğundan haberi yoktu.

"Ben ilacının nerede olduğunu biliyorum baba!" Her zaman yardıma hazır olan Wendy idi bağırان. "Şimdi getiririm," diyerek, babası onu durduramadan fırlayıp gitti. Bay Darling'in bir anda neşesi kaçmıştı.

"John," dedi titreyerek, "çok iğrenç bir ilaç. O berbat, yapış yapış, tatlı ilaçlardan."

John yüreklendirici bir tavırla, "Hemen biter baba," dedi. O sırada Wendy ilaç bardağıyla birlikte soluk soluğa içeri daldı. "Çabucak getirdim işte."

"Pek de hızlıymışsın," diyerek kibarca iğneledi babası, ama Wendy hiç üstüne alınmadı. Sonra da Bay Darling, "Önce Michael içsin," diye tutturdu.

"Önce babam içsin," dedi, kuşkucu bir yapısı olan Michael.

"Midem bulanır, kusarım ama," diye gözdağı verdi Bay Darling.

"Haydi baba," dedi John.

Babası oğlanı azarladı. "Dilini tut John!"

Wendy şaşkındı. "İlacı kolayca içersin sanmıştım baba."

"Mesele bu değil," diyerek karşı çıktı Bay Darling. "Mesele, benim bardağımda Michael'ın kaşığındakinden daha çok ilaç olması." Yüreği gururla dolup taşıyordu.

“Haksızlık bu! Son nefesimi vereceğimi bilsem bile yine söylerdim; haksızlık bu.”

Michael soğuk bir tavırla, “Bekliyorum baba,” dedi.

“Bekliyorum demesi kolay; ben de bekliyorum.”

“Babam korkak bir tavşan.”

“Sensin korkak tavşan.”

“Ben korkmuyorum.”

“Ben de korkmuyorum.”

“İç öyleyse.”

Wendy’nin aklına harika bir fikir gelmişti. “Niye ikiniz de aynı anda içmiyorsunuz?”

“Tamam,” dedi Bay Darling. “Hazır mısın Michael?”

Wendy üçe kadar sayınca Michael ilacını içti, Bay Darling ise bardağı arkasına saklayıverdi. Bunun üzerine Michael öfkeyle çığlığı bastı, Wendy de “Aman baba!” diye söylendi.

“Ne demek ‘Aman baba?’ dedi Bay Darling. “Michael, sen de kes şu şamatayı! İlacımı içecektim, ama... ama bardağı kaybettim.”

Üçü de ürkütücü bir biçimde, sanki ona hayranlık duymuyormuş gibi bakıyorlardı. Nana banyoya gider gitmez, Bay Darling yalvarırcasına “Buraya bakın çocuklar,” dedi, “aklıma harika bir şaka geldi. Şimdi ilacımı Nana’nın yemek kabına dökeceğim, o da süt sanıp içecek!”

İlaç süt rengindeydi; ama çocuklar babalarının espiyanlığını paylaşmadıklarından, Bay Darling ilacı Nana’nın yemek kabına dökerken ayıplayan gözlerle baktılar ona. Bay Darling “Ne kadar eğlenceli,” dedi ama pek de emin değildi sanki. Bayan Darling ile Nana odaya döndüğünde, çocuklar babalarını ele vermeye cesaret edemediler.

Bay Darling hayvanı okşayarak, “Nana, cici köpek, bak yemek kabına biraz süt koydum,” dedi. Nana, kuyruk sallayarak yemek kabına koştu, ilacı yalamaya başladı. Ardından Bay Darling’e öyle bir bakış attı ki... Öfke-

li bir bakış değildi, soylu köpeklerin insanı çok üzen o kederli bakışıydı bu. Sonra da kulübesine çekildi Nana.

Fena halde utanmış olmasına karşın pes etmeyecekti Bay Darling. Tatsız bir sessizlik oldu, o sırada yemek kabını koklayan Bayan Darling, “Ama George,” dedi, “bu senin ilacın!”

“Yalnızca bir şakaydı,” diye gürlledi Bay Darling. O sırada Bayan Darling oğlanları yatıştırıyordu, Wendy ise Nana’ya sarılmıştı. “Çok iyi,” dedi Bay Darling acı acı, “bu evde komiklik edeceğim diye paralanıyorum bir de.”

Wendy hâlâ Nana’yı bırakmamıştı. “Pekâlâ!” diye bağırdı Bay Darling. “Şımart bakalım köpeği! Beni şımartan yok ama! Elbette olmaz. Ekmek parası kazanmaktan başka neye yararım ben! Niye şımartılacakmışım ki, niye, niye, niye!”

Bayan Darling, “George, çok bağırma, hizmetkârlar duyacak,” diye yalvardı. Nedense Liza’ya hizmetkârlar demeye alışmışlardı.

“Duysunlar!” Bay Darling’in umursadığı yoktu. “Bütün dünya duysun. Artık şu köpeğin çocuklarımin oda-sında efendilik taslamasına bir saat bile katlanamam.”

Çocuklar ağlaşıyorlardı. Nana yalvarırcasına Bay Darling’e koştu, ama o bir el hareketiyle hayvanı tersledi. Kendini yeniden güçlü bir adam gibi hissediyordu. “Boşuna uğraşma!” diye bağırdı. “Senin yerin avlu; şu anda da oraya bağlanmaya gidiyorsun.”

“George, George, sana o çocuk hakkında anlattıklarımı bir düşün,” diye fısıldadı Bay Darling.

Ne yazık ki, dinlemiyordu Bay Darling. Evin efendisinin kim olduğunu göstermeye kararlıydı. Nana’yı buyruklarla kulübeden çıkaramayınca, tatlı sözlerle kandırıp dışarı çekti ve hayvanı sertçe tutup sürükleyerek çocuk odasından çıkardı. Kendinden utanıyordu, ama yine de yaptı. Bunların hepsi, kendini beğendirmek için yanıp tutuşan aşırı duyarlı karakteri yüzündendi.

Köpeği arka avluya bağladıktan sonra, gidip koridorda oturdu zavallı baba. Yumruk yaptığı ellerini gözlerine bastırmıştı.

Bu arada, Bayan Darling çocukları alışılmamış bir sessizlik içinde yataklarına yatırmış ve gece lambalarını yakmıştı. Dışarıdan Nana'nın havlaması duyuluyordu. John ağlamaklı olmuş, "Babam onu avluya zincirlediği için havlıyor," demişti. Ama Wendy daha deneyimliydi. "Bu Nana'nın mutsuzluk havlaması değil," dedi, neler olacağını az çok tahmin ederek. "Tehlike kokusu aldığı zaman böyle havlar o."

Tehlike!

"Emin misin Wendy?"

"Evet."

Bayan Darling ürpererek pencereye gitti. Pencere sımsıkı kapalıydı. Dışarıya baktı; yıldızlarla dolu bir geceydi. Sanki orada neler olacağını görmek ister gibi, evin başına toplanıyordu yıldızlar; ama Bayan Darling ne bunu, ne de küçük yıldızlardan bir-ikisinin ona göz kırptığını fark etti. Buna karşın, yüreğini anlamlandıramadığı bir korku kaplamıştı. Bu korkunun etkisiyle "Ah, keşke bu gece o davete gitmeyecek olsam!" deyiverdi.

Uykuya dalmak üzere olan Michael bile annesinin endişeli olduğunu anlayıp sordu: "Gece lambaları yandıktan sonra bize zarar verecek bir şey olur mu anne?"

"Hiçbir şey olmaz bir tanem. Gece lambaları, çocuklarını korusunlar diye annelerin arkalarında bıraktıkları gözlerdir."

Bayan Darling, çocuklara ninniler söyleyerek yataktan yatağa dolaşırken, küçük Michael, kollarını annesinin boynuna dolayıp, "Anne," diye haykırdı, "iyi ki sen varsın." Bayan Darling'in uzun bir süre boyunca ondan işiteceği son sözler bunlar olacaktı.

27 Numaralı ev yalnızca birkaç metre uzaklıktaydı; ama yerde ince bir kar tabakası olduğundan, Anne ve Ba-

ba Darling, ayakkabılarını kirletmemek için karın üstünde kendilerine yol açarak dikkatle yürüyorlardı. Zaten sokakta ikisinden başka kimse yoktu ve bütün yıldızlar onları seyrediyordu. Yıldızlar güzeldir, ama hiçbir olayda etkin rol alamazlar; onlar sonsuza dek seyirci kalmalıdır. Çok uzun bir süre önce yaptıkları, şimdi ise hiçbirinin ne olduğunu bilmediği bir şey yüzünden onlara verilmiş bir cezadır bu. O yüzden yaşlı yıldızların gözleri donuklaşmış, kırk yılda bir konuşur olmuşlardır (onların konuşması, göz kırpmaktır). Ama genç olanlar hâlâ meraklıdır. Sessizce arkalarına sokulup, üfleyerek onları söndürmeye çalışan yaramaz Peter'ı pek sevmeseler de, eğlenceye bayıldıkları için o gece Peter'ın tarafını tutuyor ve büyüklerin yoldan çekilmesini dört gözle bekliyorlardı. Böylece, 27 Numaranın kapısı Bay ve Bayan Darling'in üzerine kapanır kapanmaz gökyüzünde bir hareketlenme oldu ve Samanyolu'ndaki yıldızların en küçüğü avaz avaz bağırdı: "Haydi Peter!"

BÖLÜM III HAYDİ GİDELİM!

*B*ay ve Bayan Darling'ın evden çıkmasından sonra, üç çocuğun yataklarının yanındaki gece lambaları çok kısa bir süre daha yanmaya devam etti. Bu küçücük gece lambaları çok şirindi. Keşke uyanık kalıp Peter'ı görebilselerdi, demekten kendini alamıyor insan; ama Wendy'nin lambası göz kırparak öyle bir esnedi ki, diğer ikisini de esnetti ve henüz ağızlarını kapatamadan üçü de sönüverdi.

Şimdi odada gece lambalarından bin kat daha parlak olan başka bir ışık vardı ve biz bu cümleyi söyleyinceye dek, ışık Peter'ın gölgesini aramak için çocuk odasındaki bütün çekmecelere girip çıkmış, gardırobu alt üst etmiş, bütün cepleri tersine çevirmişti. Aslında o bir ışık değildi; yıldırım hızıyla oradan oraya gidip gelirken ışık gibi görünüyordu, ama bir an mola verdiği zaman, elinizden büyü olmayan, henüz büyüme çağındaki bir peri olduğunı görüyordunuz. İçinden vücut hatları görünen ince damarlı saydam bir yapraktan yapılmış zarif bir elbise giymiş olan bu kızın adı *Çingirdak*'tı. Birazcık da tombişti.

Perinin girmesinden hemen sonra, küçük yıldızların üfleyerek açtığı pencereden Peter atladı içeriye. Yolun bir bölümünde *Çingirdak*'ı taşımış olduğu için, eline peri tozu bulaşmıştı.

Çocukların uyuduğundan emin olduktan sonra, yavaşça "*Çingirdak*," diye seslendi, "*Çingirdak*, neredesin?" Peri, o sırada bir kavanozun içindeydi ve daha önce hiç kavanoza girmemiş olduğu için, bundan pek hoşlanmıştı.

“Hey, çık şu kavanozdan da söyle bakalım, gölğemi nereye koyduklarını biliyor musun?”

Altın çingirakların sesi gibi, çok tatlı bir çingırtı yanıtladı Peter’ı. Bu, peri dilidir. Siz sıradan çocuklar bunu asla duyamazsınız; ama duyacak olsaydınız, bir zamanlar duymuş olduğunuzu anlardınız.

Çingirdak, gölgenin büyük kutunun içinde olduğunu söyledi. Şifonyer demek istiyordu. Çekmecelere dalan Peter, kralların halka para saçması gibi, çekmecelerin içindekileri yere saçtı. Biraz sonra gölgesine kavuşmuştu. O sevinçle *Çingirdak*’ı çekmeceye kapattığını unuttu-verdi.

Peter’ın tek düşüncesi -ama ben onun hiçbir zaman düşündüğüne inanmam- gölgesiyle yan yana geldikleri zaman iki su damlası gibi birbirine kaynaşacakları olmalıydı ki, beklediği gerçekleşmeyince ödü koptu. Banyodan aldığı sabunla gölgeyi üzerine yapıştırmaya çalıştı, ne var ki bu da işe yaramadı. İçinden bir ürperti geçti ve yere oturup ağlamaya başladı.

Peter’ın hıçkırıkları Wendy’yi uyandırmıştı. Küçük kız yatağında doğrulup oturdu. Çocuk odasında yere oturmuş ağlayan bir yabancıyla karşılaşmak onu korkutmamış, yalnızca ilgisini çekmişti.

Kıbarca, “Niye ağlıyorsun, küçük?” diye sordu.

Peri törenlerinde eski terbiye kurallarını öğrenmiş olan Peter da isterse son derece kıbar olabilirdi. Ayağa kalkıp kızın önünde zarifçe eğildi. Wendy çok memnun olmuştu; o da zarifçe başını eğerek, yatağından Peter’ı selamladı.

“Senin adın ne?” diye sordu Peter.

Küçük kız, gururlanarak, “Wendy Moira Angela Darling,” dedi. “Seninki ne peki?”

“Peter Pan.”

Wendy, çocuğun Peter olduğundan neredeyse emindi zaten, ama adı biraz kısa görünmüştü.

“Hepsi bu kadarcık mı yani?”

“Evet,” dedi Peter, biraz sertçe. Kısa bir adı olduğunu ilk kez fark ediyordu.

“Pardon, affedersin,” dedi, Wendy Moira Angela.

“Önemli değil.” Peter yutkundu.

Wendy, Peter’a nerede oturduğunu sordu.

“Sağdan ikinciye sap, sonra sabaha kadar dümdüz git,” dedi Peter.

“Ne garip bir adres!”

Peter bozulmuştu. Bunun garip bir adres olabileceğini ilk kez fark ediyordu.

“Hiç de değil,” dedi.

Wendy, ev sahibesi olduğunu hatırlayıp, kibarca sordu:

“Demek istiyorum ki, mektupların üstüne bu adres mi yazılıyor?”

Peter, kızın mektup konusunu açmasından hoşlanmadı.

“Mektup almam,” dedi, küçümseyerek.

“Ama annene mektup gelir, değil mi?”

“Benim annem yok.” Annesi olmadığı gibi, bir anneye sahip olmak için en ufak bir arzusu da yoktu. Annele-
rin gereğinden fazla önemsenen kişiler olduğunu düşün-
nürdü. Ama Wendy çok acıklı bir durumla karşı karşıya
olduğunu hemen anlamıştı.

“Ah Peter, ağlarsın tabii,” diyerek, yataktan çıkıp Peter’a koştu.

Peter öfkeyle, “Demin anneler için ağlamıyordum ben,” dedi. “Gölgemi üstüme yapıştıramadığım için ağlı-
yordum. Ayrıca, ağlamıyordum!”

“Gölgen mi koptu?”

“Evet.”

O zaman, Wendy yerde duran gölgeyi fark etti. Gölge o kadar perişan görünüyordu ki, küçük kız Peter’a çok acıdı. “Ne korkunç!” dedi, ama Peter’ın onu sabunla ya-
pıştırmaya çalışmış olduğunu anlayınca gülümsemekten kendini alamadı. Tam bir erkek çocuktaki doğrusu!

Neyse ki Wendy ne yapılacağını biliyordu. Biraz büyüklük taslayarak “Üstüne dikilmesi gerekiyor,” dedi.

“Dikilmesi ne demek?” diye sordu Peter.

“Amma da cahilsin.”

“Değilim!”

Ama Wendy oğlanın cahilliğine sevinmişti. Peter kendisiyle aynı boyda olmasına karşın, “Ben sana dikerim minik oğlum,” diyerek dikiş kutusunu çıkardı ve gölgeyi Peter’in ayağına dikmeye başladı. Oğlanı uyarmayı da unutmadı:

“Biraz canın yanabilir.”

“Hıh, ağlamam ki!” dedi Peter. Hayatı boyunca hiç ağlamadığına inanmıştı. Gölge dikilirken ağlamamak için dişlerini sıktı. Çok geçmeden gölgesi gerektiği gibi hareket etmeye başlamıştı, ama hâlâ biraz buruştu.

Wendy düşünceli bir şekilde, “Belki de ütüleneliydim,” dedi. Ama Peter dış görünüşü umursamazdı ve şimdi sevinçten çılgın gibi hoplayıp zıplıyordu odada. Sevincini Wendy’ye borçlu olduğunu unutuvermişti; gölgeyi kendisinin tutturduğunu düşünüyordu. “Ne kadar akıllıyım,” diye böbürleniyordu, delice bir heyecan içinde. “Aklımı seveyim!”

Kendini beğenmişliğin Peter’in en dikkat çekici özelliklerinden biri olduğunu utanarak itiraf etmeliyim. Açıkça söylemek gerekirse, onun kadar kibirli bir çocuk yoktu.

Ama bu durum o anda Wendy’yi sarsmıştı. “Kendini beğenmiş şey!” diye bağırды. “Ben bir şey yapmadım tabii!”

Kayıtsızca, “Birazcık yaptın işte,” diyen Peter, dansına devam etti.

“Birazcık mı?” dedi Wendy. “Bir işe yaramıyorsam yatağıma çekileyim bari.” Onurlu bir tavırla yatağına atlayıp, battaniyeyi yüzüne çekti.

Peter kızı kandırmak için gider gibi yaptı; bundan sonra alamayınca yatağın ayakucuna oturdu ve ayağıyla Wendy’yi hafifçe dürttü.

“Çekilme Wendy. İyi bir iş yapınca, böbürlenmeden duramıyorum ben.” Can kulağıyla dinlemesine karşın, Wendy hâlâ kıpırdamıyordu. Bu kez Peter, henüz hiçbir kadının karşı koyamadığı bir sesle, “Wendy,” diye devam etti, “Wendy, bir kız yirmi oğlandan daha yararlıdır.”

O anda vücudunun her karışıyla -karışlanacak fazla yeri olmasa da- tepeden tırnağa kadına dönüşen Wendy, örtülerin arasından göründü. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun Peter?”

“Evet.”

“Çok tatlısın, öyleyse ben de kalkarım.”

Peter’la birlikte yatağın kenarına oturdular. Wendy, isterse Peter’a bir öpücük verebileceğini söyledi, ama Peter kızın neyi kastettiğini anlamadığı için, bir şey vermesini beklercesine elini uzattı.

Wendy şaşırmişti. “Öpücüğün ne olduğunu bilmiyor musun?” diye sordu. Peter saf saf “Verdiğin zaman öğreneceğim,” deyince, Wendy çocuğun duygularını incitemek için ona bir dikiş yüksüğü verdi.

“Şimdi de ben sana bir öpücük vereyim mi?” dedi Peter. Wendy biraz resmi bir tavırla, “İstersen,” dedi ve kendini alçaltmayı göze alarak yüzünü Peter’a yaklaştırdı; ama Peter’ın tek yaptığı, kızın avcuna meşe palamundundan bir düğme koymak oldu. Wendy, yüzünü yavaşça geriye çekti ve Peter’ın öpücüğünü boynundaki zincire takacağını söyledi kibarca. Onu o zincire takması iyi oldu, çünkü düğme daha sonra kızın hayatını kurtaracaktı.

Bizim çevrede, insanlar tanıştığı zaman birbirlerine yaşlarını sormaları adettendir. Hep doğru olanı yapmaktan hoşlanan Wendy de Peter’a kaç yaşında olduğunu sordu. Aslında ona sorulacak bir soru değildi bu. Siz İngiltere krallarının sorulmasını beklerken, sınav kâğıdında gramer sorusu çıkması gibiydi.

“Bilmiyorum,” diye yanıt verdi Peter, huzursuz bir şe-

kilde, “herhalde epey gencim.” Gerçekten de bu konuda hiçbir şey bilmiyordu; yalnızca bazı tahminleri vardı, ama fazla düşünmeden söyleyiverdi: “Wendy, ben doğduğum gün evden kaçtım.”

Wendy çok şaşırmakla birlikte, bu iş ilgisini çekmişti. Oturma odalarında yapıldığı gibi samimi bir tarzda hafifçe geceliğine dokunarak, kendisine daha yakın oturmasını işaret etti Peter’a.

“Çünkü annemle babamın, büyüyünce ne olacağım hakkında konuştuklarını duydum,” diye açıklama yaptı Peter alçak sesle. Şimdi iyice huzursuzlanmıştı. “Büyümek istemiyorum,” dedi hırsla, “daima küçük bir çocuk olarak kalmak ve eğlenmek istiyorum. Bu yüzden, ben de Kensington Bahçeleri’ne kaçtım ve uzun süre perilerin arasında yaşadım.”

Wendy ona büyük bir hayranlıkla baktı. Peter bunu evden kaçmış olmasına yormuştu, ama aslında kızın hayranlığının nedeni Peter’ın perileri tanınmasıydı. Wendy tam bir ev hayatı yaşadığından, perileri tanımak ona çok etkileyici gelmişti. Küçük kızın kendisini periler hakkında soru yağmuruna tutması Peter’ı çok şaşırttı, çünkü ona göre periler baş belası sayılırdı. Ayağına dolaşıp canını sıkırlar, Peter da bazen onları pataklamak zorunda kalırdı. Ama her şeye rağmen severdi perileri. Wendy’ye perilerin doğuşunu anlattı:

“Bak Wendy, ilk doğan bebek ilk kez güldüğünde, gülüşü kırılıp bin parçaya bölünmüş ve hepsi zıplaya zıplaya etrafa dağılıp gitmiş. Periler böyle doğmuş işte.”

Sıkıcı bir konuşmaydı, ama sokağa pek çıkmayan bir ev çocuğu olan Wendy bundan hoşlanmıştı.

“Ve bu nedenle,” diye devam etti Peter nazıkçe, “her kız ve erkek çocuğun bir perisi olmalı.”

“Olmalı mı? Herkesin yok mu yani?”

“Yok. Şimdiki çocuklar çok şey biliyor ve çok geçmeden perilere inanmaz oluyorlar. Ne zaman bir çocuk ‘Pe-

rilere inanmıyorum,’ dese, bir yerlerde bir peri düşüp ölür.”

Peter, periler konusunda yeterince konuşmuş olduklarını düşünüyordu ki, *Çingirdak*’tan hiç ses çıkmadığı aklına geldi. “Nereye gitti acaba?” diyerek ayağa kalkıp periyeye adıyla seslendi. O anda Wendy’nin yüreği heyecandan kanatlanıvermişti.

“Peter!” diye haykırıp oğlanın koluna yapıştı. “Bu odada bir peri olduğunu söylemiyorsun ya?”

“Şimdi buradaydı,” dedi Peter, sabırsızca. “Sesini duyuyor musun?”

İkisi de durup çevreyi dinlediler.

“Duyduğum tek ses, çingirak sesine benzeyen bir çingirtı,” dedi Wendy.

“Tamam, onun sesidir o; peri dili böyledir. Şimdi ben de duydum galiba.”

Ses şifonyerden geliyordu. Peter birden gülüverdi. Hiç kimse Peter gibi gülemezdi. Onun kahkahası bebek seslerinin en tatlısıydı, çünkü hâlâ ilk gülüşünü koruyordu.

“Wendy,” diye fısıldadı kıkırdayarak, “sanırım onu çekmeceye kapatmışım!”

Peter zavallı periyi çekmecedan çıkarınca, *Çingirdak*, öfkeyle bağırarak çocuk odasında oradan oraya uçmaya başladı. “Böyle şeyler söylememelisin,” dedi Peter. “Elbette çok üzgünüm, ama senin çekmecedeyi olduğunu nereden bilebilirdim?”

Wendy Peter’ı dinlemiyordu. “Ah Peter,” diye haykırdı, “kıpırdamadan dursa da, onu bir görsem!”

Peter, “Bunlar kıpırdamadan duramaz pek,” dediyse de, Wendy guguklu saatin tepesinde dinlenmeye gelen düşsel figürü bir an için görmüştü. “Ah ne güzel!” diye bağırды; oysa perinin yüzü hâlâ hırsından allak bullak durumdaydı.

“*Çingirdak*,” dedi Peter dostça, “bu küçükhanım onun perisi olmanı istiyor.”

Çingirdak küstahça yanıt verdi.

“Ne diyor Peter?”

Peter’ın çevirmenlik yapması gerekecekti. “Pek kibar değildir bu peri. Diyor ki, sen koskoca, çirkin bir kızmışsın; hem o benim perimmiş.”

Peter, *Çingirdak*’ı ikna etmeye çalıştı. “Biliyorsun, benim perim olamazsın *Çingirdak*, çünkü ben erkeğim, sen kızsın.”

Çingirdak bu sözlerle şöyle yanıt verdi: “*Seni aptal eşek!*” Sonra da banyoya kaçıp gözden kayboldu. Peter özür dilercesine, “Sıradan bir peri işte,” diye açıklama yaptı. “Kap kaçak onardığı için ona Tamirci *Çingirdak* denir.”

O sırada iki çocuk koltukta yan yana oturmaktaydı ve Wendy, Peter’a sorular yağdırıyordu.

“Artık Kensington Bahçeleri’nde oturmuyorsan...”

“Ara sıra oturuyorum hâlâ.”

“Peki, çoğunlukla nerede oturuyorsun şimdi?”

“Kayıp Çocuklar’ın yanında.”

“Onlar da kim?”

“Dadıları başka tarafa bakarken bebek arabalarından düşen çocuklar. Yedi gün içinde sahip çıkan olmazsa, masraflarının karşılanması için çok uzaklara, Düşler Ülkesi’ne gönderilirler. Başkanları da benim.”

“Ne zevklidir kimbilir!”

“Evet,” dedi kurnaz Peter, “ama çok yalnızız. Yani, hiç kız arkadaşımız yok.”

“Aranızda hiç kız yok mu?”

“Yok. Kızlar bebek arabalarından düşmeyecek kadar akıllıdır bilirsin.”

Bu sözler Wendy’nin gururunu okşamıştı. “Kızlar hakkında böyle konuşman çok hoş,” dedi. “Bak şurada yatan John var ya, bizleri adam yerine koymaz hiç.”

Peter, buna yanıt vermek yerine ayağa kalktı ve John’a bir tekme savurduğu gibi, oğlanı battaniyesiyle

birlikte yataktan aşağı yuvarladı. Wendy ise Peter'ın ilk tanışmada fazla ileri gittiğini düşündü ve cesur bir tavırla, o evde Peter'ın başkan olmadığını söyledi. Bu arada, John yerde uyumaya devam ediyordu. Çok rahat görünüşü için Wendy ona dokunmadı. Artık kızgınlığı da geçmişti. "İyilik olsun diye yaptığını biliyorum," dedi Peter'a, "öyleyse bana bir öpücük verebilirsin."

O anda Peter'ın öpücük konusundaki bilgisizliğini unutmuştu. Peter biraz buruk bir şekilde, "Geri isteyeceğini tahmin etmiştim," diyerek, yüksüğü uzattı.

"Hayır, hayır," dedi hassas Wendy, "öpücük demek istemedim, yüksük diyorum."

"O da ne?"

"İşte böyle bir şey." Wendy, Peter'ı öptü.

"Garip!" dedi Peter, ciddi bir tavırla. "Şimdi de ben sana bir yüksük vereyim mi?"

"İstersen," diyen Wendy, bu kez yüzünü ona yaklaştırmadı.

Peter kızı öper öpmez, Wendy acı bir çığlık attı.

"Ne oldu Wendy?"

"Sanki birisi saçımı çekti."

"*Çıngırdak* olmalı. Bu kadar huysuzluk ettiğini hiç görmemişim."

Gerçekten de, *Çıngırdak* tehditler savurarak odada cirit atıyordu yine.

"Diyor ki, sana her yüksük verişimde bunu yapacakmış."

"Ama niçin?"

"Niçin *Çıngırdak*?"

Çıngırdak, yanıt olarak yine "*Seni aptal eşek*," dedi. Peter perinin niye böyle davrandığını anlayamıyordu, ama Wendy anlamıştı. O yüzden, Peter çocuk odasının penceresine kendisini görmek için değil, masal dinlemek için geldiğini itiraf edince, Wendy düş kırıklığına uğradı.

"Ben hiç masal bilmem. Kayıp Çocuklar'ın hiçbiri masal bilmez."

“Ne kadar korkunç,” dedi Wendy.

“Bilir misin, kırlangıçlar niye evlerin saçaklarına yuva yaparlar? Masal dinlemek için. Ah Wendy, annen size ne güzel bir masal anlatıyordu.”

“Hangi masaldı o?”

“Cam ayakkabı giyen kızı arayan bir prensle ilgiliydi.”

“Peter,” dedi Wendy heyecanla, “o kız Külkedisi’ydi, prens onu buldu ve mutlu bir yaşam sürdürdüler.”

O sırada ikisi de yerde oturmaktaydı. Peter sevinçle kalkıp pencereye koştu.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı Wendy korkuyla.

“Öbür çocuklara anlatmaya.”

Wendy yalvardı: “Gitme Peter, buna benzer bir sürü masal biliyorum ben.”

Wendy aynen böyle söylemişti. Bu durumda, Peter’in aklını çelenin o olduğu yadsınamaz.

Geri dönen Peter, şimdi büyük bir istekle bakıyordu. Bu bakışın Wendy’yi uyarması gerekirdi, ama olmadı.

“Ah, çocuklara masal anlatabilirdim!” diye haykırdı Wendy. O zaman Peter kızın koluna yapışıp pencereye doğru sürüklemeye başladı.

Wendy emretti: “Bırak beni!”

“Wendy, benimle gel, öbür çocuklara da anlat.”

Davet edildiğine çok sevinmiş olmakla birlikte, “Gelemem ki,” dedi Wendy. “Annemi düşün! Hem, ben uçmam.”

“Ben sana öğretirim.”

“Ay, ne güzel olur uçmak.”

“Rüzgârın sırtına nasıl atlayacağını öğretirim, sonra da uçup gideriz.”

“Ayy!” diye bağırdı Wendy, kendinden geçercesine.

“Wendy, Wendy, sen şu gülünç yatağında uyurken, aynı zamanda benimle birlikte her yana uçabilir, yıldızlara komik şeyler anlatabilirsin.”

“Ayy!”

“Ayrıca Wendy, deniz kızları da var.”

“Deniz kızları mı? Kuyruklu mu?”

“Hem de çok uzun kuyruklu.”

“Aman Tanrım!” diye haykırdı Wendy. “Bir deniz kızını görmek!”

Peter, onu kandırmak için iyice kurnazlaşmıştı. “Wendy,” dedi, “hepimiz sana nasıl saygı gösterirdik.”

Wendy sıkıntıdan kıvranıyor, yerinden fırlamamak için kendini zor tutuyordu sanki.

Ama Peter ona acımadı.

“Wendy,” dedi, hınzır oğlan, “geceleri bizi beslerdin.”

“Ay, ne güzel!”

“Geceleri hiçbirimizi besleyen olmadı bugüne kadar.”

“Ayy!” Wendy’nin kolları Peter’a uzandı.

“Giyisilerimizi onarır, bize cepler dikerdin. Hiçbirimizin cebi yok.”

Wendy nasıl karşı koyabilirdi? “Ne kadar büyüleyici!” diye haykırdı. “Peter, John’la Michael’a da uçmayı öğretir misin?”

Peter umursamaz bir biçimde, “İstersen,” deyince, Wendy, John’la Michael’a koşarak onları sarsmaya başladı. “Uyanın,” diye bağırdı, “Peter Pan geldi, bize uçmayı öğretecek.”

John gözlerini ovuşturup, “Kalkayım öyleyse,” dedi. Oysa zaten yerdeydi. “Hey, kalkmışım bile.”

O arada Michael da uyanmış, cin gibi bakıyordu. Peter birden sessizliğe dikkat çekince, hepsinin yüzüne, yetişkinler dünyasının seslerine kulak kesilen çocukların o hınzır ifadesi yerleşiverdi. Her yer sessizdi. Öyleyse her şey yolundaydı. Hayır, durun! Bir terslik vardı. Bütün gece acı acı havlamış olan Nana artık susmuştu. Duydukları onun sessizliği idi.

“Işığı kapatın! Çabuk saklanın!” diye bağırdı John.

Bütün serüven boyunca komutayı ilk ve son kez ele almış oluyordu. Böylece Liza, Nana'nın tasmaından tutarak içeri girdiğinde, karanlık çocuk odası her zamanki gibi görünmekteydi. Odanın üç afacan sakininin uyurken melekler gibi soluk alıp verişini işittiğimize bile yemin edebildiniz. Doğrusu ustaca yapıyorlardı bunu, ama perdenin arkasından.

Mutfakta Noel tatlıları hazırlarken, Nana'nın saçma sapan kuşkuları yüzünden, yanağına yapışmış bir kuru üzüm tanesiyle işinin başından ayrılmak zorunda kalan Liza öfkeliydi. Nana'yı yatıştırmanın en iyi yolunun onu çocuk odasına götürmek olduğunu düşünmüştü; ama elbette sıkı gözetim altında.

Nana'nın cezalı oluşuna hiç üzülmeyen, "Seni gidi kuşkucu hayvan," dedi, "hiçbir tehlike yok işte, gördün mü? Küçük meleklerin hepsi yataklarında mışıl mışıl uyuyorlar. Tatlı tatlı soluk alıp verişlerini dinle."

Başarısından cesaret alan Michael, o anda öyle yüksek sesle soludu ki, neredeyse yerleri keşfedilecekti. Nana, bu soluma biçimini tanıdığı için Liza'nın pençelerinden kurtulmaya çalıştı.

Ama Liza kalın kafalıydı. Sert bir sesle, "Yetti artık Nana," diyerek, köpeği odadan dışarı sürükledi. "Seni uyarıyorum, bir daha havlayacak olursan dosdoğru bey-le hanıma gider, onları alıp eve getiririm. O zaman da bey seni bir temiz döver. Oh olsun!"

Liza mutsuz köpeği tekrar bağladı, ama Nana'nın havlamaktan vazgeçtiğini mi sandınız? Beyle hanımı eve getirmek! Bu Nana'nın tam istediği şeydi zaten. Sorumluluğu altındaki çocuklar emniyette olduğu sürece, Nana dayak yemeyi umursar mıydı sizce? Liza tatlılarına döndüğü için ondan fayda gelmeyeceğini anlayan Nana, zincirini zorladı, zorladı, sonunda koparıp attı. Bir saniye sonra 27 Numaranın yemek odasına dalmış ve patilerini havaya kaldırmıştı bile. Bu onun en etkili iletişim yolu-

du. Bay ve Bayan Darling hemen anladılar; çocuk odasında korkunç şeyler oluyordu. Ev sahibesine veda bile etmeden telaşla sokağa fırladılar.

Ne var ki, üç düzenbazın perde arkasında soluk alıp verişinin üstünden on dakika geçmişti ve Peter Pan on dakika içinde çok şey yapabiliyordu.

Şimdi tekrar çocuk odasına dönelim.

“Tehlike geçti,” diye haber veren John, saklandığı yerden çıktı. “Baksana Peter, sen gerçekten uçabilir misin?”

Peter, ona yanıt verme zahmetine katlanmak yerine, odanın içinde uçarak şömine rafının üstünden geçti.

“Ne harika!” dediler John ve Michael.

“Ne tatlı!” diye haykırdı Wendy.

Peter ise yine terbiyeyi elden bırakarak, “Evet, tatlıyım ben, tatlıyım!” dedi.

Uçmak kolay görünüyordu. Çocuklar önce yerden, sonra da yataklarından havalanmayı denediler, ama yukarıya gideceklerine hep aşağıya gittiler.

John dizini ovuşturdu ovuşturdu, “Hey, sen nasıl yapıyorsun bu işi?” dedi. O gerçekçi bir çocuktu.

“Yalnızca güzel şeyler düşün,” diye açıkladı Peter, “onlar seni havaya kaldırır.”

Sonra onlara yine bir gösteri yaptı.

“Çok hızlı uçuyorsun,” dedi John, “bir kez olsun çok yavaş uçamaz mısın?”

Peter hem yavaş hem hızlı uçu. John, “Şimdi anladım Wendy!” diye bağırdı, ama çok geçmeden yanıltmış olduğunu gördü. Aralarından hiçbirisi bir karış olsun uçamıyordu. Oysa Michael bile iki heceli sözcüklere geldiği halde, Peter A’yı Z’den ayıramazdı.

Peter onlarla dalga geçmişti elbette; çünkü üstüne peri tozu üflenmedikçe kimse uçamaz. Neyse ki, daha önce de söylediğimiz gibi, Peter’ın eline peri tozu bulaşmıştı.

Peter, çocukların her birine birazcık üfleyince, sonuç mükemmel oldu.

“Şimdi omuzlarınızı bu şekilde oynatın ve bırakın kendinizi,” dedi.

Çocukların üçü de yataklarının üstündeydi. Önce cesus Michael bıraktı kendini. Yapabileceğini sanmamıştı, ama yaptı ve anında odanın karşı tarafına uçtu.

“Uçtum,” diye bağırdı avaz avaz. Hâlâ havadaydı.

John da kendini bıraktı ve banyonun yanında Wendy ile karşılaştı. “Ay, ne hoş!”

“Ay, ne harika!”

“Bana bakın!”

“Bana bakın!”

“Bana bakın!”

Peter kadar kıvrak olmadıklarından, havada debelenmekten kendilerini alamıyorlar, kafalarını tavana çarpıp duruyorlardı; bu kadar zevkli bir şey yoktur herhalde. Başlangıçta Peter, Wendy’ye yardım etti, ama *Çingirdak* çok kızdığı için bundan vazgeçmek zorunda kaldı.

Alçalıp yükseliyor, döne döne uçuyorlardı. Wendy cennette gibiydi.

“Baksanıza,” diye bağırdı John, “niye dışarı çıkmıyoruz?”

Peter onları bunun için ayartmaya çalışıyordu zaten.

Michael dünden hazırды. Bin milyar mili ne kadar zamanda kat edeceğini görmek istiyordu. Ama Wendy kararsızdı.

“Denizkızları!” dedi Peter yine.

“Ayy!”

“Korsanlar da var.”

“Korsanlar mı?” Çılgılığı atan John’du. Pazar günleri giydiği şapkasını kaptığı gibi, “Haydi hemen gidelim!” dedi.

Bay ve Bayan Darling, 27 Numaradan Nana’yla bir-

likte tam o sırada fırlamışlardı. Çocuk odasının penceresine bakmak için sokağın ortasına doğru koştular. Evet, pencere hâlâ kapalıydı, ama oda ışıklar içinde yanıyordu. Yüreklerini hoplatan en sarsıcı görüntü ise, odada dönüp duran gecelikli üç küçük bedenin perdeye yansıyan gölgeleriydi; gölgeler yerde değil, havada dönüyorlardı.

Hayır, üç değil, dört gölge vardı!

Bay ve Bayan Darling, titreyerek sokak kapısını açtılar. Bay Darling yukarıya fırlayacaktı, ama Bayan Darling ona usulca gitmesini işaret etti. Hatta yüreğinin bile usulca çarpmasına gayret etti Bayan Darling.

Çocuk odasına zamanında yetişecekler mi acaba? Öyle olursa, onlar için ne âlâ; biz de rahat bir nefes alırız, ama ortada anlatacak öykü kalmaz. Eğer yetişemezlerse, size söz veriyorum, sonunda her şey tatlıya bağlanacak.

Minik yıldızlar onları gözlemiyor olsaydı, çocuk odasına zamanında yetişebilirlerdi. Yıldızlar yine üfleyip pencereyi açtılar ve içlerindeki en küçük yıldız haykırdı:

“Dikkat et Peter!”

O zaman kaybedecek bir dakikası bile olmadığını anladı Peter. Otoriter bir tavırla “Gelin!” diye bağırdı ve bir anda dışarı fırlayıp gecenin içine süzüldü. John, Michael ve Wendy de peşinden gitti.

Bay ve Bayan Darling ile Nana odaya daldılar, ama çok geç kalmışlardı. Kuşlar uçmuştu.

BÖLÜM IV

UÇUŞ

"Sağdan ikinciye sap, sonra sabaha dek dümdüz git."

Peter, Düşler Ülkesi'ne böyle gidildiğini söylemişti Wendy'ye; ama çocukların rüzgârlı köşelerde danışıklı harita taşıyan kuşlar bile, bu tarifile ülkeyi bulamadılar. Görüyorsunuz işte, Peter aklına geleni söylemişti.

Peter'ın yol arkadaşları, başlangıçta ona tamamen güveniyorlardı. Uçmak öyle zevkliydi ki, kilise kulelerinin ya da yol üstünde hoşlarına giden yüksek yerlerin çevresinde fır dönerek zaman harcadılar.

Önce Michael'ın başlamasına izin verilerek, John'la Michael yarış etti.

Kısa bir süre önce odanın içinde uçmayı becerdikleri için kendilerini bir şey sandıklarını hatırladılar küçümseyerek. Üstünden çok zaman geçmemişti, ama ne kadar olmuştu? Bu düşünce Wendy'yi ciddi bir şekilde rahatsız etmeye başlamadan önce, denizin üstünde uçmaktaydılar. John, bunun geçtikleri ikinci deniz ve üçüncü geceleri olduğunu düşünüyordu.

Hava bazen karanlık, bazen aydınlıktı. Bir üşüyorlar, bir ısınıyorlardı. Zaman zaman gerçekten acıkıyorlar mıydı, yoksa Peter'ın onları beslemek için çok hoş, yepyeni bir yöntemi olması yüzünden acıkmış gibi mi yapıyorlardı? Peter'ın yöntemi, gagalarında insanların yiyebileceği yiyecekler bulunan kuşları kovalamak ve yiyecekleri onlardan kapmaktı. Sonra kuşlar Peter'ı kovalayıp yiyeceği tekrar kapıyor, hepsi neşeyle birbirini kovalaya-

rak millerce yol gidiyor, sonunda karşılıklı iyi niyet gösterileriyle ayrılıyorlardı. Ama Wendy üzülererek fark etmişti ki, Peter bunun çok garip bir yiyecek sağlama yöntemi olduğunu ve bu işin başka yöntemlerinin de bulunduğunu bilmez gibiydi.

Kuşkusuz, uykuları gelmiş gibi yapmıyorlardı; gerçekten uykuları vardı ve bu tehlikeli bir durumdu, çünkü uykuya daldıkları anda aşağıya düşüyorlardı. Peter'ın bunu komik bulması ise çok kötü bir şeydi.

Michael ansızın bir taş gibi düşmeye başlayınca, "İşte yine gidiyor!" diye neşeyle bağırırdı Peter.

"Kurtar onu, kurtar onu!" Aşağıdaki korkunç denize dehşetle bakarak haykırırdı Wendy. Sonunda Peter havada pike yapıp, Michael tam denize çarpacakken onu yakalardı. Bunu çok hoş bir biçimde yapar, ama her zaman son dakikaya dek beklerdi. Onu ilgilendiren şeyin hayat kurtarmak değil, becerisini sergilemek olduğunu hissederdiniz. Ayrıca, değişikliği severdi. Bir an için ilgisini çeken bir oyun, ansızın onu bıktırırdı. O nedenle, bir dahaki düşüşünüzde sizi de bırakma olasılığı her zaman vardı.

Sırt üstü yatıp havada süzülerek, düşmeden uyuyabilirdi Peter. Bunun nedenlerinden biri, çok hafif olmasıydı. Arkasından üfleseniz, daha da hızlı giderdi.

"Ona karşı daha nazik ol," diye fısıldadı Wendy, John'a. O sırada **'Başkanın Yaptığını Yap'** oyununu oynamaktaydılar.

"Öyleyse gösteriş yapmaktan vazgeçmesini söyle ona," dedi John.

'Başkanın Yaptığını Yap' oyunu oynanırken, Peter suya çok yakın uçar ve tıpkı sokakta parmağınızı yol kenarındaki demir parmaklıklara sürterek yürümeniz gibi, geçen her köpekbalığının kuyruğunu ellerdi. Çocuklar bunu yaparken onun kadar başarılı olamazlardı. Peter onların kaç kuyruk kaçırdığını görmek için arkasına ba-

kıp durduğuna göre, belki de gerçekten gösteriş yapıyordu.

“Ona iyi davranmalısınız.” Wendy erkek kardeşlerine baskı yapıyordu. “Bizi bırakırsa ne yaparız?”

“Geri döneriz,” dedi Michael.

“O olmadan yolumuzu nasıl buluruz?”

“Eh, o zaman yola devam ederiz,” dedi John.

“En korkuncu da bu John. Yola devam etmek zorunda kalırız, çünkü nasıl durulacağını bilmiyoruz.”

Bu doğrudu; Peter onlara nasıl durulacağını öğretmeyi unutmuştu.

John, işler kötüye gidecek olursa, yapmaları gereken tek şeyin dümdüz gitmek olduğunu söyledi, çünkü dünya yuvarlaktı ve belli bir süre sonra tekrar pencerelerine gelmeleri gerekiyordu.

“Peki, bize kim yiyecek bulacak, John?”

“Şu kartalın gagasından bir parça yiyecek kaptım Wendy; hem de ustaca.”

“Yirminci denemeden sonra,” diye hatırlattı Wendy.

“Hem yiyecek kapmada ustalaşsak bile, Peter yardımımıza koşacak kadar yakında olmazsa, bulutlara falan nasıl toslarız, görürsünüz bak.”

Gerçekten de durmadan tosluyorlardı. Hâlâ biraz debelenmelerine karşın, artık daha iyi uçabiliyorlar, ama önlerinde bir bulut gördüler mi, kaçmaya çalıştıkça daha beter tosluyorlardı. Nana orada olsaydı, çoktan Michael’in alnına bir bandaj sarmış olurdu.

Peter o anda yanlarında olmadığı için, çocuklar yükseklerde kendilerini çok yalnız hissettiler. Onlardan çok daha hızlı gidebilen Peter, ansızın görüş alanından çıkar, çocukların katılamadığı bir serüvene doğru yol alırdı. Yıldızlardan birine söylediği çok komik bir şeye gülerek aşağıya iner, ama ne söylediğini çoktan unutmuş olurdu. Bazen de üzerine yapışmış denizkızı pullarıyla yukarı çıkar, ama neler olup bittiğini yine anlata-

mazdı. Hiç denizkızı görmemiş olan çocuklar açısından çok sinir bozucu bir durumdu bu.

“Onları bu kadar çabuk unutuyorsa,” diye fikir yürüttü Wendy, “ileride bizi de unutmayacağını nereden bilebiliriz?”

Gerçekten de, Peter geri döndüğünde bazen onları tanıımıyordu; en azından çok iyi hatırlamıyordu. Wendy bundan emindi. Peter yanlarından geçip giderken, kısa bir sohbet sırasında oğlanın gözlerinde bir tanıma belirtisi görürdü Wendy; hatta bir keresinde ona adını söylemek zorunda kaldı.

“Ben Wendy’yim,” dedi, sarsılmış bir halde.

Peter çok üzülmüştü. “Bak Wendy,” diye fısıldadı kıza, “seni unuttuğumu görürsen, ‘ben Wendy’yim’ demeye devam et. O zaman hatırlarım.”

Bu hiç de hoş bir şey değildi elbette. Ama Peter kendini affettirmek için, gittikleri yöne doğru esen sert bir rüzgârın üstüne nasıl yatılacağını öğretti onlara. Bu değişiklik çocukların çok hoşuna gitmişti. Birkaç kez deneyince, bu şekilde güven içinde uyuyabildiklerini keşfettiler. Aslında uzun süre uyuyabilirlerdi, ama Peter uyumaktan çabucak sıkılıyor ve başkan edasıyla bağırıyordu: “Burada iniyoruz.” Böylece, ara sıra çekişerek, ama genellikle eğlenerek, Düşler Ülkesi’ne yaklaştılar. Oraya aylar sonra, üstelik her zaman düz giderek ulaşmış olmaları, belki Peter’ın ya da *Çınğırdağ*’ın kılavuzluğundan çok, adanın onları aramaya çıkmış olmasındandı. İnsan o büyülü kıyıları ancak bu şekilde görebilir.

“İşte,” dedi Peter, sakın sakın.

“Hani nerede?”

“Okların işaret ettiği yerde.”

Gerçekten de, dostları güneşin yönelttiği milyonlarca altın ok, çocuklara adayı gösteriyordu. Güneş, geceleyin onlardan ayrılmadan önce yollarını bulmalarını istiyordu.

Wendy, John ve Michael, adayı ilk kez görebilmek

için havada ayaklarının ucuna yükseldiler. İşin garibi, hepsi de orayı hemen tanıdı ve az sonra üstlerine korku çökünceye dek, uzun zaman düşlenen ve sonunda karşılaşılan bir şey gibi değil, tatilde eve dönüşte koştukları samimi bir arkadaş gibi selamladılar adayı.

“John, işte göl orada.”

“Wendy, kaplumbağalara bak. Yumurtalarını kuma gömüyorlar.”

“Bak John, senin kırık bacaklı flamingonu gördüm.”

“Bak Michael, senin mağaran.”

“John, şu çalılıkların arasındaki şey ne?”

“Bir kurtla yavruları. Wendy, sanırım şu minik kurt yavrusu seninki.”

“İşte kayıgım John, yan tarafları parçalanmış.”

“Hayır, parçalanmadı. Biz kayıgını yaktık ya.”

“Ne olursa olsun, kayıgım işte. Bak John, Kızılderili kampının dumanlarını görüyorum.”

“Nerede? Göster de, duman halkalarına bakarak Kızılderililerin savaş hazırlığında olup olmadığını söyleyeyim.”

“Şurada, Gizemli Irmak’ın tam karşısında.”

“Şimdi görüyorum. Evet, savaşa gidiyorlar.”

Peter çocukların bu kadar çok şey bilmesine biraz sinirlenmişti. Ama onlara önderlik etmek istiyorsa, zaferi yakındı. Ben size birazdan üstlerine korku çökecek demiş miydim!

Altın oklar adayı karanlığa bırakıp giderken geldi korku.

Evdeki eski günlerde, yatma zamanı gelince Düşler Ülkesi hep biraz karanlık ve korkutucu görünmeye başlardı. İçinde keşfedilmemiş bölgeler belirir, bunlar yayılırken aralarında kara gölgeler dolaşır, yırtıcı hayvanların kükremesi iyice değişir ve her şeyden önemlisi, kazanma umudunuzu yitirirdiniz. O zaman odada gece lambalarının bulunmasına sevinirdiniz. Hatta Nana’nın, Düşler

Ülkesi'nin düşsel bir oyun olduğunu, bunun sadece karşıdaki şöminenin rafı olduğunu söylemesini isterdiniz.

O günlerde Düşler Ülkesi düşsel bir oyundu elbette; ama şimdi gerçektir ve gece lambaları yoktu, üstelik ortaklık her an daha da kararıyordu. Nana neredeydi?

Ayrı ayrı uçmuşlardı, ama şimdi Peter'ın yanına sokuldular. Sonunda oğlanın ilgisiz tavrı kaybolmuştu, gözleri parlıyordu ve ona her dokunuşlarında, çocukların içinden bir heyecan dalgası geçiyordu. Artık korkunç adanın üstündeydiler. O kadar alçaktan uçuyorlardı ki, bazen ayakları ağaçlara sürtünüyordu. Havada gözle görülür bir tatsızlık olmamasına karşın, sanki düşman kuvvetleri arasında kendilerine yol açıyormuş gibi güçlkle ilerlemeye başlamış ve yavaşlamışlardı. Bazen Peter havayı yumruklarken, onlar havada asılı kalıp bekliyorlardı.

“Yere inmemizi istemiyorlar,” diye açıkladı Peter.

Wendy titreyerek fısıldadı: “Kim onlar?”

Ama Peter söyleyemezdi ya da söylemiyordu. Omzunda uyuyakalmış olan *Çingirdak*'ı uyandırıp, onu önden yolladı.

Peter ara sıra havada duruyor, elini kulağına götürüp dikkatle etrafı dinliyor, sonra parlak gözlerini yine aşağıya dikeyordu. Gözleri o kadar parlaktı ki, yerde iki ışık deliğı açılmış gibi oluyordu. Bunları yaptıktan sonra, yine yola devam ediyordu.

Cesareti korkutucu boyuttaydı. Kayıtsızca, “Şimdi bir serüven mi istersin, yoksa önce çayını içmeyi mi tercih edersin?” dedi John'a.

Wendy çabucak, “Önce çay,” deyince, Michael minnetle kızın elini sıktı; ama daha cesur olan John duraksadı.

“Ne tür bir macera?” diye sordu, tedbiri elden bırakmadan.

“Tam altımızdaki çayırda uyuyan bir korsan var,” dedi Peter. “İstersen aşağı inip onu öldürelim.”

Uzun bir süre suskun kalan John, “Ben onu görmüyorum,” dedi sonunda.

“Ben görüyorum.”

“Ya uyanırsa?” John biraz kısık bir sesle konuşmuştu.

Peter öfkelenmişti. “Uyurken mi öldüreceğimi sandın! Önce uyandırırım, sonra da öldürürüm. Her zaman böyle yaparım ben.”

“Vay canına! Çok korsan öldürdün mü?”

“Yığınla.”

John, “Ne müthiş!” dedi, ama önce çay içmeye karar vermişti. O anda adada çok korsan olup olmadığını sordu, Peter da hiç bu kadarını görmediğini söyledi.

“Şimdi kaptan kim?”

“Kanca,” diye yanıt verdi Peter. O iğrenç sözcüğü söylerken, yüzü acımasız bir hal almıştı.

“Kanca James mi?”

“Evet.”

Bunun üzerine Michael gerçekten ağlamaya başladı. John bile yutkunarak konuşuyordu, çünkü çocuklar Kanca’nın ününü duymuşlardı.

John boğuk bir sesle, “Kara Sakal’ın lostromosuydu,” diye fısıldadı. “Korsanların en kötüsüdür. Barbecue’nün korktuğu tek adam odur.”

“Ta kendisi,” dedi Peter.

“Nasıl biri? İri yarı mı?”

“Eskisi kadar değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Vücudunun bir parçasını kestim de...”

“Sen mi?”

“Evet, ben,” dedi Peter sertçe.

“Saygısızlık etmek istememiştim.”

“Tamam, tamam.”

“Şey, hangi parçasıydı?”

“Sağ eli.”

“Öyleyse artık dövüşemiyor mu?”

“Niye dövüşemesin!”

“Sol yumruğuyla mı vuruyor yani?”

“Sağ elinin yerinde demir bir kanca var, onunla parçalıyor.”

“Parçalıyor!”

“Hey, John,” dedi Peter.

“Evet.”

“Evet efendim, diyeceksin.”

“Evet efendim.”

“Bir şey söyleyeceğim,” diye devam etti Peter, “komutam altındaki her çocuk bir söz vermek zorundadır, sen de tabii.”

John’un benzi sarardı.

“O da şu, Kanca’yla açık dövüşe girersek, onu bana bırakmalısın.”

John başlılıkla, “Söz veriyorum,” dedi.

Şimdilik çok fazla korkmuyorlardı, çünkü yanlarında uçan *Çingirdak*’ın ışığında birbirlerini seçebiliyorlardı. Ama *Çingirdak* onlar kadar yavaş uçmadığından, çocukların çevresinde halka çizerek dönmek zorunda kalıyor, çocuklar bu ışık halkasının içinde hareket ediyordu. Peter bunun sakıncasına dikkat çekinceye dek, Wendy bu işten çok hoşlanmıştı.

“*Çingirdak* diyor ki, korsanlar karanlık çökmeden önce bizi görmüşler ve Uzun Tom’u çıkarmışlar,” dedi Peter.

“Büyük topu mu?”

“Evet. Hem, *Çingirdak*’ın ışığını da görüyorlardır. Onun yanında olduğumuzu anlarılarsa, topu ateşleyecekleri kesin.”

“Wendy!”

“John!”

“Michael!”

Üçü de aynı anda, “*Çingirdak*’a hemen gitmesini söyle Peter,” diye bağırıyorlar, ama Peter reddetti.

“*Çingürdak* yolumuzu kaybettiğimizi düşünüyor,” diye yanıt verdi, soğuk bir tavırla. “Hem çok korkmuş. Bu kadar korkmuşken, onu tek başına yollayacağımı mı sandınız?”

Işık halkası bir an için kırıldı ve bir şey Peter’a sevgiyle çimdik attı.

Wendy, “Öyleyse ışığını söndürmesini söyle ona,” diye rica etti.

“Söndüremez. Perilerin yapamadığı tek şey budur. Işığı sadece o uykuya daldığı zaman söner; tıpkı yıldızlar gibi.”

“Öyleyse bir an önce uyumasını söyle.” John neredeyse emretmişti.

“Uykusu gelmezse uyuyamaz. Perilerin yapamadığı diğer tek şey de bu.”

“Bana öyle geliyor ki,” diye hırladı John, “işe yarayan tek iki şey de bunlar.” O anda hiç de sevecen olmayan bir çimdik yedi.

“Keşke birimizin cebi olsaydı,” dedi Peter, “o zaman *Çingürdak*’ı orada taşırdık.” Ancak, yola o kadar acele çıkmışlardı ki, dördünün de cebi yoktu.

Birden Peter’ın aklına bir şey geldi. John’un şapkası!

Çingürdak, elde taşınması koşuluyla, şapkanın içinde yolculuk etmeye razı oldu. O Peter tarafından taşınmayı ummuştu, ama şapkayı John taşıdı. Daha sonra şapkayı Wendy aldı, çünkü John uçarken şapkanın dizine çarptığını söylüyordu. Ne var ki, *Çingürdak*, Wendy’nin yardımına muhtaç olmaktan hiç hoşlanmadığı için, ileride göreceğimiz gibi, bu durum sorunlara yol açtı.

Siyah silindir şapka ışığı tamamen gizlemişti. Sessizliğin içinde uçmaya devam ettiler. Hiç bu kadar derin bir sessizlik görmemişlerdi. Bir ara uzaklardan duyulan bir şapırtı sessizliği bozmuş, Peter bunu vahşi hayvanların nehirden su içişi olarak açıklamış, bir keresinde de birbi-

rine sürtünen ağaç dallarının hışırtısına benzeyen sesler duyulmuş, ama Peter bunun bıçaklarını bileyen Kızılderililer olduğunu söylemişti.

Sonra bu sesler de yitip gitti. Issızlık Michael'ı ürküt-müştü. "Keşke bir ses olsa!" diye bağırdı. O anda, san-ki dileği kabul edilmiş gibi, havada Michael'ın o güne dek duyduğu en muazzam gümbürtü koptu. Korsanlar Uzun Tom'u çocukların üstüne doğru ateşlemişlerdi.

Topun gürlemesi dağlarda yankılandı. Yankılar, "Nerede onlar, nerede onlar, nerede onlar?" diyen vahşi çığ-lıklardı sanki.

Dehşet içinde kalan üç çocuk, düşlerde yaratılan bir ada ile bu adanın gerçeğe dönüşmesi arasındaki farkı böyle sarsıcı bir biçimde öğrenmiş oldu.

Sonunda gökler durulduğunda, John'la Michael ka-ranlığın içinde yapayalnız buldular kendilerini. John, far-kında olmadan havada tepiniyor, Michael da nasıl süzü-lüneceğini bilmeden süzülüyordu.

John, titrek bir sesle, "Vuruldun mu?" diye fısıldadı.

Michael da yine fısıltıyla, "Henüz bakmadım," dedi.

Ama şimdi biliyoruz ki, hiçbiri vurulmamıştı. Top atı-şının rüzgârıyla Peter açık denize sürüklenmiş, Wendy de *Çingirdak*'la birlikte yukarıya doğru fırlamıştı.

Eğer Wendy o anda şapkayı düşürmüş olsaydı, onun açısından iyi olacaktı.

Bu fikir *Çingirdak*'ın aklına birden mi geldi, yoksa yol-da mı planladı bilmem ama, ansızın şapkadan fırlayarak, Wendy'yi feci bir tuzağa sürüklemeye başladı.

Çingirdak tamamen kötü değildi; daha doğrusu, o an-da tamamen kötüydü, ama bazen tamamen iyi olurdu. Periler ya öyle ya böyle olmak zorundadırlar. Çok küçük oldukları için, ne yazık ki bir seferde ancak bir tek duy-guya yer vardır içlerinde. Yine de, tam bir değişim olma-sı şartıyla, değişmelerine izin vardır. *Çingirdak* da o anda Wendy'ye karşı kıskançlık duygusuyla doluydu. Wendy

onun tatlı ingirtısıyla söylediklerini anlayamazdı tabii; hem bana kalırsa, bunların bazıları kötü sözlerdi, ama kulağı hoş geliyordu. *ıngırdak* bir ileri bir geri uçup duruyor, belli ki, “*Peşimden gel, her şey iyi olacak,*” demek istiyordu.

Zavallı Wendy başka ne yapabilirdi ki! Peter, John ve Michael’a seslendi, ama alaycı yankılardan başka karşılık veren olmadı. *ıngırdak*’ın, gerçek bir kadının yakıcı düşmanlığıyla kendisinden nefret ettiğini bilmiyordu henüz küçük kız. Sonuçta, sersemlemiş bir halde yalpalaya yalpalaya uçarak, *ıngırdak*’ın peşinden kaderine sürüklendi.

BÖLÜM V
ADA GERÇEK OLUYOR

Peter'in geri dönmekte olduğunu hissedene Düşler Ülkesi, yeniden canlandı. Aslında miş'li geçmiş zaman kullanmamız ve canlanmıştı dememiz gerekir, ama canlandı demek daha iyi; hem Peter da her zaman böyle söyler.

Onun yokluğunda ada genellikle sakindir. Periler sabahları bir saat geç kalkarlar, hayvanlar yavrularıyla ilgilenirler, Kızılderililer altı gün altı gece tıka basa yemek yerler, korsanlar ve Kayıp Çocuklar ise, karşılaştıkları zaman sadece birbirlerinin yüzüne bakarak baş parmaklarını ağızlarının içinde şaklatırlar.* Ama uyuşukluktan nefret eden Peter'ın gelişiyile, her şey yoluna girer. Şu anda kulağınızı yere dayasanız, tüm adanın eskisi gibi cıvıl cıvıl kaynaştığını duyarsınız.

O gece adanın başlıca grupları şu durumdaydı: Kayıp Çocuklar Peter'ı, korsanlar Kayıp Çocuklar'ı, Kızılderililer korsanları, hayvanlar da Kızılderilileri aramaya çıkmıştı. Adada dönüp duruyor, ama hiç karşılaşmıyorlardı, çünkü hepsi aynı hızda gidiyordu.

Kayıp Çocuklar dışında hepsi savaşmak istiyordu; genellikle çocuklar da isterdi, ama bu gece başkanlarını karşılamaya çıkmışlardı. Adadaki çocukların sayısı öldürölme durumuna göre değişir; ayrıca büyümek kurallara aykırı olduğundan, büyümeye başladıklarında Peter onları ayıklar. O sırada, ikizlerle birlikte, adada altı çocuk vardı. Gelin, şuradaki şeker kamışlarının arasına yattığı-

* Eskiden İngiltere'de birini aşağılamak için yapılan bir hareket. (ç.n.)

mızı varsayıp, hepsinin elleri hançerlerinin üstünde, tek sıra halinde geçişlerini izleyelim.

Peter en ufak bir şekilde kendisine benzemelerini yasakladığı için, oğlanlar avladıkları ayıların postlarını giyerler. Sırtlarındaki bu tüylü şeylerle yusuvarlak oldukları için, düştükleri zaman top gibi yuvarlanıp giderler. Bu yüzden sağlam basmayı öğrenmişlerdir.

İlk geçen çocuk, Dütdüt. Cesaret bakımından diğerlerinden aşağı kalmasa da, yiğitler çetesinin en şanssız odur. Hepsinden daha az serüvene katılmıştır, çünkü büyük olaylar, nedense o yokken yaşanmıştır hep. Ortalık sakinken, fırsattan istifade ederek yakacak dal toplama ya gider, döndüğünde ise diğerleri yerdeki kanları temizlemekte olur. Bu şanssızlık, yüzüne biraz mahzun bir ifade vermişse de, onu huysuzlaştırmak yerine yumuşatmıştır; öyle ki, oğlanların arasında en alçakgönüllüsü odur. Zavallı iyi yürekli Dütdüt, bu gece havada senin için tehlike kokusu var. Bir serüvene katılman önerilirse dikkat et; kabul edecek olursan, başını fena halde belaya sokacaksın. Bak Dütdüt, bu gece bir şeytanlık yapmayı kafasına koyan peri *Çungurdak*, buna alet edeceği birini arıyor ve çocukların arasında en kolay seni kandırabileceğini düşünüyor. *Çungurdak*'a dikkat et.

Keşke bizi duyabilseydi, ama biz gerçekten adada değiliz ki... İşte yumruğunu dişleyerek önümüzden geçip gidiyor Dütdüt.

Onun arkasından şen şakrak ve zarif Küçükbey geliyor, onu, ağaçlardan kavallar yontan ve kendi besteleriyle coşup dans eden Tüysıklet izliyor. Aralarındaki en kendini beğenmiş çocuk Tüysıklet'tir. Kayboluşundan önceki günleri, o günlerin görgü kurallarını ve geleneklerini hatırladığını sandığı için böbürlenir. Dördüncü çocuk Kıvırcık, yaramazın biridir. Peter sertçe, "Bunu yappan öne çıksın," dediğinde o kadar çok öne çıkmıştır ki, artık bir şey yapmış olsa da olmasa da, komut verilince

otomatik olarak öne çıkar. En arkadan İkizler geliyor. Onları tarif edemeyiz, çünkü mutlaka birbiriyle karıştırırız. Peter, ikizin ne olduğunu asla tam olarak anlayamadığı, çetesinin de onun bilmediği bir şeyi bilmesine izin vermediği için, bu ikisi her zaman kendilerinden kuşku duyar ve bağışlanmak istercesine daima birbirine çok yakın durarak, Peter'ı memnun etmek için ellerinden geleni yaparlardı.

Oğlanlar karanlıkta gözden kaybolur ve kısa bir aradan sonra -uzun bir ara olamaz, çünkü adada işler çabuk yürür- sallarının üstüne binmiş korsanlar gelir. Kendilerini görmeden önce seslerini iştiririz; her zaman o korkunç şarkıyı söylerler:

**“Halat volta, demir vira, heyamola,
Haydi korsanlık yapmaya,
Eğer ayrılırsak bir kurşunla,
Elbet buluşuruz öbür dünyada!”**

İdam sehparalarında bile bundan daha berbat görünüşlü bir haydut sürüsünün sallandırıldığı görülmemiştir. Şu öndeki, ara sıra başını yere dayayıp sesleri dinleyen, kocaman kolları çıplak, kulaklarına küpe niyetine gümüş paralar takmış olan, yakışıklı İtalyan Cecco'dur. Gao'daki hapisane müdürünün sırtına adını kanlı harflerle kazımıştır. Onun arkasındaki dev gibi zenci, Guadjo-mo kıyılarındaki kara derili annelerin hâlâ çocuklarını korkutukları bir ad bırakmış ve o zamandan beri birçok adla anılmıştır. İşte şu da, vücudunun her yeri dövmelerle kaplı olan Bill Jukes; Portekiz altınlarıyla dolu torbayı indirmeden önce *Walrus* gemisinde Flint'ten altı düzine çarpan adam. Şuradaki, Kara Murphy'nin kardeşi olduğu söylenen (ancak bu hiçbir zaman kanıtlanamamıştır) Co-okson. Centilmen Starkey, bir zamanlar özel bir okulda teşrifatçılık yapmıştır ve öldürme yöntemleri konusunda

da aynı titizlikle davranır. Şuradaki ise Skylights. İrlandalı lostromo Smee, tuhaf bir şekilde nazik bir adamdır ve deyim yerindeyse, hatır kırmadan bıçaklar; Kanca'nın tayfaları içinde farklı dinsel mezhepten olan tek kişi odur. Ellerini arkasına kavuşturmuş olanın adı da Noodler. Ayrıca Robert Mullins, Alf Mason ve diğerleri de Güney Amerika sahillerinde uzun zamandır tanınan ve herkesin ödünü patlatan zorbalardır.

Bunların ortasında, o kara taşlı kolyenin en kara ve en iri mücevheri olan Kanca James, ya da kendisinin yazdığı gibi, Kanca Jas. yatmaktadır. Kanca'nın, Deniz Aşçısı'nın korktuğu tek adam olduğu söylenir. Adamlarının çektiği çirkin bir arabanın içinde rahatça uzanmış, sağ elinin yerinde bulunan demir kancayla ara sıra adamların hızlanmasını sağlar. Bu korkunç korsan adamlarına köpek gibi davranır ve öyle seslenir, onlar da ona köpek gibi boyun eğler. Kendisi esmer, canlı cenaze gibi bir adamdır. Saçları uzun lüleler halinde biçimlendirilmiştir; bu lüleler uzaktan kara mumları andırır ve yakışıklı çehresine özellikle korkutucu bir ifade verir. Gözleri, unutmabeni çiçekleri gibi mavidir ve kancasını birisine saplarken içlerinde beliren iki kırmızı noktayla korkunç bir şekilde parladıkları zamanlar dışında, derin bir hüznün taşırlar. Davranış tarzına gelince, hâlâ üstünden soyluluk akar; öyle ki, birisini parça parça ederken bile havalı bir tavrı vardır. Ayrıca, onun ünlü bir öykü anlatıcısı olduğunu söylediler bana. En kibar davrandığı zamanlar, en uğursuz olduğu zamanlardır; bu da yetiştirme tarzının en sağlam göstergesi olabilir. Dilinin kibarlığının -küfür ederken bile- davranış tarzının seçkinliğinden aşağı kalmaması, tayfalarından farklı bir sınıftan olduğunu gösterir. Bu cesur adamı ürküten tek şeyin, koyu ve tuhaf bir renkte olan kendi kanını görmek

Stuart'lar: Eski İskoçya ve İngiltere krallarından bazılarının üyesi olduğu aile. Kral II. Charles da bu ailedendir. (ç.n.)

olduğu söylenir. Meslek yaşamının başlarında, uğursuz Stuart'larla* garip bir benzerlik taşıdığı söylentisini duyduğu için, giyimde II. Charles tarzına öykünür. Ağzında, aynı anda iki puro içmesini sağlayan ve kendi buluşu olan bir ağızlık vardır. Ama onun en korkunç yeri, demir pençesidir kuşkusuz.

Kanca'nın yöntemini göstermek için şimdi bir korsan öldürelim. Skylights işimizi görür. Korsanlar ilerlerken, Skylights hantal hantal yalpalayarak kaptanın üstüne yıkları ve dantel yakasını buruşturur. Demir kanca öne doğru savrulunca, yırtılma sesiyle birlikte acı bir haykırış duyulur, sonra ceset tekmeyle kenara itilir ve korsanlar cesedin yanından geçip giderler.

Peter Pan'ın kapıştığı adam böyle korkunç biriydi işte. Hangisi kazanacak dersiniz?

Korsanların peşinden, deneyimsiz gözlerin göremediği savaş yolunda sessizce ilerleyen Kızılderililer gelmektedir. Hepsi de gözünü dört açmıştır. Ellerinde baltalar ve bıçaklar taşırlar. Sürdükleri boyalarla yağlar, çıplak gövdelerini pırıl pırıl parlatmaktadır. Bellerinde hem korsanların hem de çocukların kafa derileri asılıdır, çünkü bunlar Minikler kabilesidir ve yufka yürekli Delaware'lerle ya da Huron'larla karıştırılmamalıdır. En önde emekleyen, İri Yarı Minik Panter'dir. O kadar çok kafa derisi yüzmüş bir savaşçıdır ki, bu kafa derileri emekleyerek ilerlemesini biraz güçleştirmektedir. En arkadan -en tehlikeli yer burasıdır- gururla dimdik yürüyen Pars Zambağı gelmektedir. Doğuştan prenestir. Kızılderili avcı kızların en güzeli ve Minikler kabilesinin gözdesidir. Sırasına göre cilveli, soğuk ya da aşk dolu olur. Sağı solu belli olmayan bu yaratığı eş olarak almak istemeyen tek bir savaşçı dahi yoktur, ama o, elindeki baltasının da yardımıyla, evlilikten uzak durur. Bakın, devrilmiş dalların üstünden en ufak bir gürültü çıkarmadan nasıl geçiyorlar. Duyulan tek ses, hızlı hızlı solumaları. O kadar tıkindıktan sonra

biraz şişmanlamışlar tabii, ama zamanla bundan kurtulacaklar. Ne var ki, şu anda bu durum onlar için önemli bir tehlike oluşturuyor.

Kızılderililer, geldikleri gibi gölgeler halinde gözden kaybolurlar ve çok geçmeden onların yerini hayvanlar alır. Alacalı bulacalı, büyük bir kafiledir bu: Aslanlar, kaplanlar, ayılar ve onlardan kaçan, daha küçük bir sürü vahşi hayvan; çünkü her tür hayvan, özellikle de insan eti yiyenlerin hepsi o gözde adada iç içe yaşar. Bunların dilleri dışarı sarkmış, demek ki bu gece hepsi aç.

Hayvanlar da geçince, son olarak dev timsah gelir. Timsahın kimi aradığını birazdan göreceğiz.

Timsah geçer geçmez çocuklar yine ortaya çıkar, çünkü gruplardan biri duruncaya ya da yürüyüş temposunu değiştirenceye dek, kafilenin aralıksız olarak devam etmesi gerekir. O zaman da hızla birbirinin üstüne yığılırlar.

Hepsi ön tarafa dikkat kesilmiş; kimse tehlikenin arkadan yanaşabileceğinden kuşkulanmıyor. Bu da, adanın ne kadar gerçek olduğunu gösteriyor.

İlerleyen çemberden ilk çıkan grup, çocuklar oldu. Yeraltındaki evlerine yakın bir yerde, çimlerin üstüne attılar kendilerini.

“Peter geri dönsün artık,” diyorlardı ürkekçe. Oysa hepsi başkanlarından daha iriydi.

“Korsanlardan bir tek ben korkmuyorum,” dedi Tüysıklet. Bu konuşma tarzı herkesçe sevilmesini engellerdi; ama uzaktan gelen bir ses onu endişelendirmiş olacak ki, aceleyle ekledi: “Yine de Peter’ın dönmesini ve Külkedisi hakkında yeni bir şey duyduysa, bize anlatmasını isterdim.”

Külkedisi’nden söz etmeye başladılar. Dütdüt, kendi annesinin Külkedisi’ne çok benzediğine emindi.

Oğlanlar, ancak Peter yokken annelerden söz edebiliyorlardı. Peter bu konuyu saçma bulduğu için yasaklamıştı.

“Annem hakkında hatırladığım tek şey,” dedi Küçük-bey, “babama sık sık, ‘Ah, kendime ait bir çek defterim olmasını ne kadar isterdim,’ demesi. Çek defterinin ne olduğunu bilmiyorum, ama anneme bir çek defteri vermemi çok isterim.”

Böyle konuşurken, uzaklardan bir ses duyular. Ormanlarda yaşayan yabanilerden olmadığımız için, siz ya da ben hiçbir şey duyamazdık, ama onlar duydu. Korkunç bir şarkıydı bu:

**“Korsanların yaşamı, heyamola hey,
Kafatası ve kemik şekillidir bayrağı,
Neşeli saatler, bir de yağlı urgan,
Heyamola sana denizler cini.”**

Kayıp Çocuklar derhal... iyi ama, nerede bunlar? Çoktan gitmişler. Tavşanlar bile bu kadar hızlı kaçamazdı.

Nerede olduklarını ben size söyleyeyim: Düşmanın durumunu öğrenmek için ok gibi fırlayıp giden Küçük-bey dışında, hepsi toprağın altındaki evlerine girmiş. Birazdan bu sevimli yuvayı daha iyi tanıyacağız. Peki, oraya nasıl girdiler? Ortada kapı falan yok ki! Ama şuradaki çalı kümesini çekerseniz, bir mağaranın ağzı meydana çıkıyor. Yakından bakınca, burada yedi büyük ağaç bulunduğunu ve her birinin gövdesinde bir çocuğun geçebileceği kadar geniş bir kovuk olduğunu fark edebilirsiniz. Bunlar, Kanca’nın aylardır boşu boşuna aradığı yeraltındaki evin yedi kapısıdır. Kanca, evi bu gece bulacak mı acaba?

Korsanlar ilerlerken, Starkey’nin keskin gözleri ağaçların arasına dalmakta olan Küçükbey’i fark etti ve korsan derhal silahına davrandı. Ne var ki, demir bir pençe adamın omzunu sımsıkı kavrayıvermişti.

“Kaptan, bırak beni,” diye bağırdı, kurtulmaya çalışarak.

İşte şimdi Kanca'nın sesini ilk kez duyuyoruz. Karanlık bir sesti bu. Gözdağı verircesine, "Önce şu tabancayı yerine sok," dedi Kanca'nın sesi.

"Senin nefret ettiğin o çocuklardan biriydi. Vuracaktım keratayı."

"Tabii ya... Silah sesi de Pars Zambağı'nın Kızılderililerini üstümüze çekseydi, öyle mi? Kafa derini mi yüz-dürmek istiyorsun?"

Smee, "Kaptan, çocuğun arkasından gidip Tirbuşon Johnny ile gıdıklayayım mı onu?" diye sordu. Smee her şeye sevimli adlar takardı, palasının adı da Tirbuşon Johnny idi, çünkü açtığı yaranın içinde bu palayı tirbuşon gibi çevirirdi. Smee'nin kendine has pek çok sevimli özelliğinden söz edilebilir. Örneğin, birini öldürdükten sonra, silahı yerine gözlüğünü silerdi.

"Johnny, sessiz bir arkadaşdır," diye hatırlattı Kanca'ya.

"Şimdi olmaz Smee," dedi Kanca, karanlık bir tavırla. "O yalnızca bir tanesi. Ben yedisini birden avlamak istiyorum. Dağılıp arayın onları."

Korsanlar ağaçların arasında gözden kayboldular; Kaptan'la Smee baş başa kalmışlardı. Kanca, derin derin iç geçirdi; nedenini ben de bilmiyorum, belki sakın gecenin güzelliğindendir, ama oracıkta sadık lostromosuna yaşam öyküsünü anlatmak geldi içinden. Ciddi bir tavırla uzun uzun konuştu, ne var ki biraz ahmak olan Smee bir şey anlamıyordu. Sadece bir ara Peter sözcüğünü yakaladı.

Kanca hırsla, "En çok da başkanları Peter Pan'i istiyorum," diyordu. "Kolumu kesen odur." Kancasını gözdağı verircesine savurdu. "Peter'ın elini bununla sıkamak için uzun zamandır bekliyorum. Ah, parçalayacağım onu."

"Yine de," dedi Smee, "saç tarama ve diğer günlük işleri görme bakımından kancanın düzinelerce ele bedel olduğunu söylediğini çok duydum senin."

"Evet," diye yanıt verdi Kaptan. "Anne olsaydım, ço-

cuklarımın el yerine bununla doğması için dua ederdim.” Demirden eline gururla, diğer eline de küçümseyerek baktı. Sonra yine kaşlarını çatı.

“Peter kolumu oradan geçen bir timsaha attı,” dedi, ürpererek.

Smee, “Timsahlardan korktuğunu çoğu zaman fark etmişimdir,” dedi.

“Timsahlardan değil, o timsahtan,” diye düzelten Kanca, sesini alçaltarak konuştu: “Timsah kolumu o kadar beğendi ki Smee, vücudumun geri kalanını da yutmak için o günden beri denizden denize, karadan karaya, ağzının suyu akarak beni izliyor.”

“Bir bakıma,” dedi Smee, “bu bir iltifat sayılır.”

“Böyle iltifat eksik olsun!” diye hırladı Kanca. “Ben Peter Pan’i istiyorum. Hayvana etimi tattıran o.”

Koca bir mantarın üzerine oturdu; şimdi sesine hafif bir titreme gelmişti. “Smee,” dedi boğuk boğuk, “o timsah beni çoktan gövdeye indirmiş olabilirdi, ama şansım varmış ki, bir saat yuttu. Saat timsahın karnında tik tak edip duruyor. Ben de tik takları duyunca, hayvan yanıma yaklaşmadan tabanları yağlıyorum.” Güldü, ama yapmacık bir gülüşü bu.

“Bir gün saat duracak, timsah da seni kapacak,” dedi Smee.

Kanca, kuruyan dudaklarını ıslattı. “Evet, bu korku bir türlü yakamı bırakmıyor.”

Oturduğundan beri garip bir sıcaklık hissediyordu. “Smee,” dedi, “oturduğum yer çok sıcak.” Birden yerinden sıçradı. “Lanet olsun, yanıyorum ben!”

Mantarı incelediler. Büyüklük ve sertlik bakımından anakaradakilere benzemiyordu. Koparmaya çalışınca ellerinde kalıverdi, çünkü kökü yoktu. Oradan bir anda dumanların yükselmesi de garipti. Korsanlar birbirine baktılar, sonra bir ağızdan, “Bir baca!” diye bağıldılar.

Gerçekten de yeraltındaki evin bacasını keşfetmişler-

di. Düşmanlar civarda olduğu zaman, çocuklar bacayı bir mantarla kapatırlardı.

Bacadan sadece duman değil, çocukların sesleri de geliyordu. Saklandıkları yerde kendilerini o kadar güvende hissediyorlardı ki, neşeyle çene çalıyorlardı. Korsanlar suratsız bir şekilde aşağıyı dinlediler, sonra da mantarı tekrar yerine koydular. Çevrelerine bakınca, yedi ağaçtaki kovukları fark ettiler.

Smee, Tirbuşon Johnny ile oynayarak, “Duydun mu, Peter Pan’ın adada olmadığını söylediler,” diye fısıldadı.

Kanca başıyla onayladı ve düşüncelere dalarak uzun süre öylece durdu. Sonunda esmer yüzü tüyler ürpertici bir gülümsemeyle aydınlandı. Smee de bunu bekliyordu. Hevesle, “Kaptan, açıkla şu planını,” diye haykırdı.

Kanca, dişlerinin arasından yavaş yavaş yanıt verdi: “Planım gemiye dönmek ve üzeri kalın yeşil şekerlemeye kaplı, mideye ağır gelen kocaman bir pasta pişirmek. Bir tane baca olduğuna göre, aşağıda tek bir oda var. Aptal köstebeklerin adam başı birer kapıya gerek olmadığını anlayacak kafaları yokmuş. Bu da anneleri olmadığını gösterir. Pastayı deniz-kızlarının koyundaki kumsala bırakacağız. Bu oğlanlar her zaman oralarda yüzüp, deniz-kızlarıyla oynarlar. Pastayı bulup hapır hupur yiyecekler. Anneleri olmadığı için de, böyle ağır bir pastayı yemenin ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu bilemeyecekler.” Kahkahalara boğuldu. Bu sefer yapmacık değil, içtendi gülüşü. “Hah ha! Hepsi ölecek!”

Smee, gitgide artan bir hayranlıkla dinlemişti. “Şimdiye kadar duyduğum en şeytanca, en güzel plan bu!” diye bağırdı. Sonra sevinç içinde dans edip şarkı söylediler:

**“Ben görününce alırlar volta,
Ansızın kapılıp korkuya;
Kemiklerinde et kalmaz
Kanca’yla el sıkışınca.”**

Şarkıya başladılar, ama sonunu getiremediler. Araya giren bir ses korsanları susturmuştu. Başlangıçta belli belirsiz duyuluyordu, üzerine bir yaprak düşse bu sesi bastırabilirdi; ne var ki, yaklaştıkça belirginleşti.

Tik-tak-tik-tak.

Kanca, bir ayağı havada, titreyerek öylece kalakalmıştı. “Timsah!” diyerek, soluk soluğa fırladı. Lostromosu da peşinden gitti.

Gelen, gerçekten de timsahtı. O sırada diğer korsanların izinden gitmekte olan Kızılderilileri geçmişti. Kanca’nın peşinde gözden kayboldu.

Oğlanlar yeniden açık havaya çıktılar. Ne var ki, gelenin tehlikeleri henüz sona ermemişti. Az sonra Küçük-bey soluk soluğa koşarak aralarına daldı. Çocuğu bir kurt sürüsü kovalıyordu. Hayvanların dilleri dışarı sarkmıştı, ulumaları korkunçtu.

Yere yıkılan Küçükbey, “Kurtarın beni, kurtarın beni!” diye feryat etti.

“Ama biz ne yapabiliriz, ne yapabiliriz?”

O dehşet anında düşüncelerinin Peter’a yönelmesi, Peter açısından önemli bir övgüydü.

“Peter olsa ne yapardı?” diye bağırdılar bir ağızdan. Sonra da bir solukta eklediler: “Peter bacaklarının arasından kurtlara bakardı. Haydi biz de onun gibi yapalım.”

Kurtlara meydan okumanın en başarılı yolu budur. Böylece, hepsi aynı anda eğilip, bacaklarının arasından kurtlara baktılar. Bundan sonraki saniye biraz yorucudur, ama zafer çabuk geldi; çünkü oğlanlar bu korkunç pozda kurtların üstüne yürüyünce, kurtlar kuyruklarını kıstırıp kaçtılar.

Küçükbey yerden kalkmıştı. Diğer çocuklar, onun bakışlarının kurtlara takılı kaldığını sandılar, ama baktığı şey başkaydı.

“Acayip bir şey gördüm!” diye bağırdı. Çocuklar me-

rakla çevresine toplandılar. “Kocaman beyaz bir kuş. Bu tarafa doğru uçuyor.”

“Sence ne tür bir kuş?”

“Bilmem,” dedi Küçükbey korkuyla, “ama çok bitkin görünüyor ve uçarken ‘Zavallı Wendy’ diye inliyor.”

“Zavallı Wendy mi?”

“Ben hatırladım,” dedi Tüysiklet, “Wendy kuşları denilen kuşlar var.”

“Bakın, bakın, geliyor!” diye bağırdı Kıvırcık. Gökyüzündeki Wendy’yi gösteriyordu. Wendy neredeyse tepelerine gelmişti ve çocuklar kızın ağlamaklı sesini duyabiliyorlardı. Ama *Çingirdak*’ın tiz sesi daha net duyuluyordu. Kıskaç peri, sahte dostluk gösterilerini artık bir yana atmış, kurbanına her taraftan ok gibi saldırıyor, her dokunuşunda vahşice çimdikiyordu.

Meraklanan çocuklar, “Hey *Çingirdak*, baksana!” diye bağırdılar.

Çingirdak çın çın çınladı: “*Peter, Wendy’yi vurmanız istiyor.*”

Peter emir verdiği zaman, bunu sorgulama alışkanlıkları yoktu. “Haydi, Peter’in istediğini yapalım!” diye bağırdı saf oğlanlar. “Oklar ve yaylar, çabuk!”

Dütdüt dışında hepsi ağaçlarına fırladı; Dütdüt’ün okuyla yayı yanındaydı. Bunu gören *Çingirdak*, minik ellerini ovuşturarak avaz avaz bağırdı: “Çabuk Dütdüt, çabuk! Peter çok memnun olacak.”

Dütdüt, heyecan içinde oku yaya yerleştirdi. “Çekil aradan *Çingirdak*!” diye bağırdıktan sonra da oku fırlattı. Wendy, göğsündeki okla birlikte, döne döne yere düştü.

BÖLÜM VI
KÜÇÜK EV

*D*iğer çocuklar silahlanmış olarak ağaçlarından fırladıklarında, aptal Dütdüt Wendy'nin tepesinde kahraman gibi dikiliyordu.

“Çok geç kaldınız,” diye bağırdı, kurumlanarak, “Wendy’yi ben vurdum. Peter beni çok beğenecek.”

Yukarıdan “*Aptal eşek!*” diye bağırان *Çingürdak*, fırlayıp bir yere saklandı. Diğerleri onun ne dediğini duymadılar, hepsi Wendy'nin başına toplanmıştı. O sırada ormana korkunç bir sessizlik çöktü. Eğer Wendy'nin kalbi çarpsaydı, herkes işitirdi.

İlk konuşan Tüysıklet oldu. “Bu, kuş değil,” dedi endişeli bir sesle. “Sanırım bir hanım olmalı.”

“Bir hanım mı?” diyen Dütdüt’e bir titreme geldi.

“Biz de onu öldürdük.” Küçükbey’in sesi boğuk çıkmıştı.

Hepsi kasketlerini çıkardı.

“Şimdi anlıyorum,” dedi Kıvrıcık, “Peter onu bize getiriyordu.” Üzüntüyle kendini yere attı.

“Sonunda bize bakacak bir hanım geldi, sen de onu öldürdün,” dedi İkizler’den biri.

Çocuklar arkadaşları için üzülmüşlerdi, ama kendileri için daha çok üzüyorlardı. Dütdüt onlara yaklaşmaya kalktığıında, ona sırtlarını döndüler.

Dütdüt’ün yüzü bembeyazdı, daha önce hiç görülmeyen bir ağırbaşlılık gelmişti üzerine.

“Ben yaptım,” dedi, düşünceler içinde. “Düşlerime bir

hanım girdiğinde, ‘Güzel anneciğim, güzel anneciğim’ derdim hep. Ama sonunda gerçekten geldiği zaman, onu vurdum.”

Yavaşça uzaklaştı.

Çocuklar acıyarak, “Gitme,” diye seslendiler.

“Gitmeliyim,” dedi; titriyordu. “Peter’dan öyle korkuyorum ki.”

İşte bu trajik anda, hepsinin yüreğini ağzına getiren bir ses duyuldu. Peter’ın ötüşüydü bu.

“Peter!” diye bağıldılar; çünkü Peter dönüşünü her zaman bu şekilde haber verirdi.

“Wendy’yi saklayalım,” diye fısıldayıp, aceleyle kızın etrafını sardılar. Ama Dütdüt uzakta durdu.

O çın çın çınlayan ötüş yine duyuldu ve önlerinde yere inen Peter, “Selam çocuklar!” diye bağırdı. Oğlanlar robot gibi selam verdiler, sonra yine sus pus oldular.

Peter suratını astı.

“Döndüm,” dedi, kızgın kızgın, “niye sevinmiyorsunuz?”

Oğlanlar ağızlarını açtılar, ama sevinç çılgınlıkları çıkmadı ağızlarından. Muhteşem haberi verme telaşında olan Peter, bunu gözden kaçırmıştı.

“Harika bir haberim var,” diye bağırdı, “sonunda size bir anne getirdim.”

Hâlâ ses yoktu, sadece Dütdüt dizlerinin üstüne çökerken çıkan hafif bir ses duyuldu.

Peter huzursuz olmuştu. “Onu görmediniz mi?” diye sordu. “Bu tarafa doğru uçuyordu.”

“Off!” diye inledi bir ses, “Ah, ne kederli bir gün!” dedi başka bir ses.

Dütdüt ayağa kalktı. “Peter,” dedi sakın sakın, “onu sana göstereceğim.” Diğerleri hâlâ Wendy’yi gizlemeye çalışıyordu. “İkizler, geri çekilin de Peter görsün.”

Böylece hepsi geri çekildi, Peter da gördü. Kısa bir süre baktıktan sonra, ne yapacağını bilemedi.

“Ölmüş,” dedi sıkıntıyla. “Herhalde ölmüş olmaktan korkuyordur.”

Wendy’nin görüş alanından çıkıncaya dek komik bir şekilde hoplamayı ve bir daha oralardan geçmemeyi düşündü. Eğer bunu yapmış olsaydı, hepsi seve seve peşinden giderdi.

Ama ok vardı. Peter oku Wendy’nin göğsünden çıkarıp çetesine döndü.

“Bu kimin oku?” dedi ters ters.

“Benim okum, Peter,” diyen Dütdüt diz çökmüştü.

“Ey, alçak el!” Peter böyle söyleyerek oku havaya kaldırdı, hançer gibi kullanmaya hazırlandı.

Dütdüt kaçmadı. Göğsünü açarak, “Vur Peter,” dedi, “korkma, vur.”

Peter oku iki kere kaldırdı, ama ikisinde de eli aşağı düştü. “Vuramıyorum,” dedi korkuyla, “elimi durduran bir şey var.”

Küçükbey’den başka herkes hayretle ona baktı. Küçükbey ise o anda iyi ki Wendy’ye bakıyordu.

“O yapıyor!” diye haykırdı. “Wendy Hanım; bakın, onun kolu.”

İnanılacak gibi değil ama, Wendy kolunu kaldırmıştı. Küçükbey, kızın üzerine eğilip saygıyla dinledikten sonra fısıldadı: “Sanırım ‘Zavallı Dütdüt’ diyor.”

“Yaşıyor,” dedi Peter kısaca.

Tüysıklet ise çılgılığı bastı: “Wendy Hanım yaşıyor!”

Sonra Peter kızın yanına diz çöktü ve kendi düğmesini buldu. Hatırlarsanız, Wendy bu düğmeyi boynundaki zincire geçirmişti.

“Bakın,” dedi Peter, “ok buna çarpmış. Ona verdiğim öpücük bu. Öpücük Wendy’nin hayatını kurtarmış.”

Tüysıklet hemen araya girdi: “Öpücükleri hatırlarım ben, bir bakayım, evet, bu bir öpücük.”

Peter onu duymadı. O sırada bir an önce iyileşmesi için Wendy'ye yalvarıyordu. İyileşirse denizkızlarını gösterecekti ona. Hâlâ baygın olan Wendy yanıt verecek halde değildi tabii, ama tepeden bir hıçkırık sesi geldi.

“*Çingürdak*’ı duyuyor musunuz?” dedi Kıvırcık. “Wendy yaşıyor diye ağlıyor.”

Daha sonra Peter’a *Çingürdak*’ın yaptığı kötülüğü anlatmak zorunda kaldılar. Peter’ın bu kadar sert baktığını hiç görmemişlerdi.

“Beni dinle *Çingürdak*,” diye haykırdı Peter, “artık arkadaşın değilim. Sonsuza dek yanıma yaklaşma!”

Çingürdak, Peter’ın omzuna konup yalvardı, ama oğlan kulak asmadı. Ne var ki, Wendy yine kolunu kaldırıncı, şöyle diyecek kadar yumuşadı: “Eh, sonsuza dek değil de, bir hafta olsun.”

Wendy kolunu kaldırdı diye *Çingürdak*’ın ona minnettar kaldığını mı sandınız? Elbette hayır; üstelik Wendy’yi çimdiklemeyi hiç bu kadar çok istememişti. Periler haki-katen gariptir ve onları en iyi anlayan kişi olan Peter’ın sillesini yerler çoğu zaman.

Peki, o sırada sağlık açısından hassas bir durumda olan Wendy’yi ne yapmalı?

“Haydi onu eve taşıyalım,” diye öneride bulundu Kıvırcık.

“Evet,” dedi Tüysıklet, “hanımlara böyle yapılır.”

“Hayır, hayır,” dedi Peter, “ona dokunmamalısınız. Bu hiç de saygılı bir hareket olmaz.”

“Ben de böyle düşünüyordum,” dedi Tüysıklet.

“Ama orada yatarsa, ölür,” dedi Dütdüt.

Tüysıklet de ona katıldı: “Evet ölür, ama başka çare yok ki!”

“Evet, var!” diye bağırdı Peter. “Gelin, Wendy’nin çevresine bir ev yapalım.”

Hepsi sevinmişti. “Elimizdeki en iyi malzemeleri getirin çabuk,” diye emretti Peter. “Bizim evi boşaltın. Çabuk olun!”

Bir anda, düğünden bir gece önce başını kaşıyacak zaman bulamayan terziler gibi yoğun bir çalışma içine girdiler. Yatak için aşağıya, yakacak için yukarıya, bir oraya bir buraya koşturuyorlardı. Onlar bu işlerle uğraşırken, John’la Michael çıkıp gelmesin mi? Ayakta uyuyarak yerde sürükleniyor, duruyor, uyanıyor, bir adım daha atıyor ve yine uyuyorlardı.

“John, John, uyan. Nana nerede John, annem nerede?” diye bağıırıyordu Michael. John da gözlerini ovuşturup mırıldanıyordu: “Doğru, uçtuk biz.”

Peter’ı bulunca çok rahatladıklarından emin olabilirsiniz.

“Merhaba Peter.”

Peter onları çoktan unutmuş olmasına karşın, dostça, “Merhaba,” diyerek karşılık verdi. Wendy için ne büyüklükte bir ev gerektiğini hesaplamak için, adımlayarak kızın ölçüsünü almakla meşguldü o sırada. Elbette masa ve iskemleler için de yer ayırmak niyetindeydi. Onu seyreden John ve Michael, “Wendy uyuyor mu?” diye sordular.

“Evet.”

“John, haydi Wendy’yi uyandıralım da bize akşam yemeği hazırlasın,” dedi Michael. O bunları söylerken, diğer çocuklardan bazıları evin yapımında kullanılacak dalları taşıyarak koşturuyorlardı. John bağırdı: “Şunlara bak!”

“Kıvırcık,” dedi Peter, en otoriter sesiyle, “evin yapımında bu çocukları da çalıştır.”

“Baş üstüne efendim.”

“Ev yapmak mı?” diye bağırdı John.

“Wendy için,” dedi Kıvırcık.

“Wendy için mi?” John şaşırmıştı. “Niye? O sadece bir kız.”

“Biz de bu yüzden ona hizmet ediyoruz zaten,” diye açıkladı Kıvırcık.

“Siz Wendy’nin hizmetkârlarısınız, öyle mi?”

“Evet,” dedi Peter, “siz de öyle. Çocuklar, götürün şunları.”

Şaşkın kardeşler dalları kesip yontmak ve taşımak üzere sürüklenerek götürüldüler. Peter, “Önce iskemleler ve şömine siperi,” diye buyurdu. “Sonra da bunların çevresine evi yaparız.”

“Evet,” dedi Tüysıklet, “ev böyle yapılır; hepsini hatırlıyorum.”

Peter her şeyi düşünmüştü. “Tüysıklet, bir doktor getir,” dedi.

Tüysıklet hemen, “Baş üstüne,” deyip, başını kaşıyarak gözden kayboldu. Peter’a itaat edilmesi gerektiğini biliyordu. Biraz sonra başında John’un şapkası, yüzünde ciddi bir ifadeyle geri döndü.

Peter ona yaklaşıp, “Doktor musunuz efendim?” dedi.

Böyle zamanlarda onunla diğer çocuklar arasındaki fark, çocukların bunun bir oyun olduğunu bilmesi, Peter için ise oyunla gerçeğin kesinlikle aynı şey olmasıydı. Bu durum bazen, özellikle yemek yer gibi yapmaları gerektiğinde, çocukları rahatsız ederdi. Ama oyunu bozacak olurlarsa, Peter ellerine vurup ceza verirdi.

“Evet, oğlum,” diye endişeyle yanıt verdi Tüysıklet, ellerindeki çatlakları düşünerek.

Peter, “Lütfen efendim, çok hasta olan bir hanım var,” diyerek durumu açıkladı.

Wendy ayaklarının dibinde yatıyordu, ama Tüysıklet onu görmemiş gibi yaptı.

“Vah, vah, vah, nerede yatıyor?”

“Şuradaki açıklıkta.”

“Ağzına cam bir alet koyacağım,” diyen Tüysıklet aleti koyarmış gibi yaparken, Peter bekledi. Cam aletin çıkarılması sırasında endişeli bir an yaşandı.

“Nasıl?” diye sordu Peter.

“İyi, iyi, bu alet onu iyileştirdi,” dedi Tüysıklet.

“Çok sevindim!” diye bağırdı Peter.

“Akşama tekrar uğrarım. Emzikli bardaktan et suyu içirin ona,” diyen Tüysıklet, şapkayı John’a geri verdikten sonra, uzun uzun soluklandı. Bir zorluktan kurtulunca hep böyle yapardı.

Bu arada orman balta sesleriyle dolmuştu; sıcak bir yuva için gereken her şey Wendy’nin ayakları dibinde hazzırdı.

“En sevdiği ev tipini bilseydik keşke,” dedi birisi.

“Peter,” diye bağırdı bir başkası, “uykusunda kımıldıyor.”

“Ağzı açılıyor!” diye haykırdı bir üçüncüsü, kızın ağzının içine saygıyla bakarak. “Ah, ne hoş!”

“Herhalde uykusunda şarkı söyleyecek,” dedi Peter.

“Wendy, nasıl bir ev istediğini şarkıyla anlat.”

Gözlerini açmadan, hemen şarkı söylemeye başladı Wendy:

“Güzel bir evim olsun isterim,
Evlerin en küçüğü.
Duvarları kırmızı,
Damı yosun yeşili.”

Bunu duyan çocuklar sevinçle cıvıladılar, çünkü getirdikleri dallar büyük bir şans eseri olarak yapışkan kırmızı reçineyle, toprak da halı gibi yosunla kaplıydı. Küçük evi çabucak yaparken, kendileri de şarkı söylemeye başladılar:

“Küçük duvarların üstünü çatıyla kapattık,
irin de bir kapı yaptık,
Başka ne istersin söyle bize,
Yapalım hemen Wendy anne.”

Wendy bunu oldukça açgözlü bir biçimde yanıtladı:

**“Ah, bundan sonra bence,
Olsun şirin pencereler çepeçevre,
İçeriye güller uzansın,
Bebekler dışarıya baksın.”**

Çocuklar, yumruk darbeleriyle pencereleri bir hamlede yaptılar. Kocaman sarı yapraklar da perde oldu. Peki, ya güller?

“Güller!” diye bağırды Peter sertçe.

Çabucak, duvarlara en güzel güllerin tırmandığını düşlediler.

Ya bebekler?

Peter’ın bebek istemesini önlemek için, çocuklar alelacele yine şarkıya başladılar:

**“Güller yaptık dışarıda,
Bebekler ise duruyor işte kapıda,
Biz kendimizi yaratamayız,
Çünkü daha önce yaratılmışız.”**

Bunun iyi bir fikir olduğunu gören Peter, hemen kendi fikriymiş gibi davrandı. Ev çok güzel olmuştu, Wendy içeride çok rahattı kuşkusuz; ne var ki artık onu göremiyorlardı. Peter bir aşağı bir yukarı yürüyerek, son rötuşlar hakkında buyruklar veriyor, keskin gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Tam ev bitmiş gibi görünürken, “Kapı tokmağı yok,” dedi.

Çocuklar çok utandılar. Dütdüt ayakkabısının tabanını verdi, bu da mükemmel bir kapı tokmağı oldu. Şimdi tamamen bitti, diye düşündüler. Hiç de değil.

“Baca yok,” dedi Peter, “bir bacası olmalı.”

John’un, “Kesinlikle bir baca gerekir,” diye önemle belirtmesi, Peter’a fikir verdi. Oğlanın başındaki şapkayı

kapıp uç kısmını çıkardıktan sonra, şapkayı evin damına koydu. Küçük ev böyle harika bir bacası olduğu için o kadar sevindi ki, sanki teşekkür eder gibi, şapkadan hemen duman çıkmaya başladı.

Şimdi gerçekten bitmişti ev. Geriye kapıyı vurmak kalmıştı.

“Hepinizin üstü başı düzgün olsun,” diye uyardı Peter çocukları. “İlk izlenim çok önemlidir.”

Kimsenin ilk izlenimin ne demek olduğunu sormayışına memnun oldu; hepsi kılıklerini düzeltmekle meşguldü.

Peter kibarca kapıyı tıklattı. O anda orman da çocuklar kadar sessizdi. Bir daldan onları seyreden ve açıkça alay eden *Çungurdak*’ın gülüşü dışında tek bir ses duyulmuyordu.

Çocuklar, kapıyı açan olacak mı, diye merak ediyorlardı. Eğer bir hanım açarsa, bu nasıl bir hanım olacaktı?

Kapı açıldı ve dışarıya bir hanım çıktı. Bu Wendy idi. Oğlanların hepsi şapkalarını çıkardılar. Tam da oğlanların umduğu gibi, adamakıllı şaşırmış görünüyordu Wendy.

“Neredeyim ben?” dedi.

İlk konuşan Tüysıklet oldu elbette. “Wendy Hanım, bu evi sizin için yaptık,” dedi, bir solukta.

“Beğendiğinizi söyleyin, ne olur!” diye bağırdı Küçük-bey.

“Çok hoş, şipşirin bir ev,” dedi Wendy. Çocuklar da aynen bu sözleri söyleyeceğini ummuşlardı.

İkizler haykırdı: “Biz de sizin çocuklarıyız.”

Sonra hepsi birden diz çöküp, kollarını uzatarak bağırdılar: “Wendy Hanım, bizim annemiz olun.”

Wendy ısıltılar saçarak, “Olsam mı acaba?” dedi. “Bu çok güzel olur tabii, ama görüyorsunuz ki ben sadece küçük bir kızım. Gerçek deneyimim yok.”

“Fark etmez,” dedi Peter, sanki bu konuda her şeyi bi-

len tek kişi kendisiymiş gibi; aslında aralarında en az bi-
len oydu. “Bize gereken, tatlı, anaç bir insan sadece.”

“Aman Tanrım!” dedi Wendy, “Ben de aynen böyle
hissediyorum kendimi.”

“Öylesin, öylesin,” diye bağırdı hepsi, “hemen anla-
mıştık zaten.”

“Pekâlâ, elimden geleni yapacağım o zaman. Sizi gidi
yaramaz çocuklar, hemen içeriye girin; eminim ayakları-
nız ıslanmıştır. Sizi yatırmadan önce, ancak Kùlkedisi
masalını bitirecek kadar zamanım var.”

Çocuklar içeriye girdiler. Oraya nasıl sığdıklarını bil-
mem ama, Düşler Ülkesi’nde iyice sıkışmanız mümkün-
dür. Çocukların Wendy ile birlikte geçirdikleri mutlu ge-
celerin ilkiydi bu. Az sonra, Wendy ağaçların dibindeki
evin kocaman yatağında onları besledi, ama kendisi o ge-
ce küçük evde uyudu. Peter ise kılıcını çekip dışarıda nö-
bet tuttu, çünkü uzaktan içki içip eğlenen korsanların
sesleri geliyor ve aç kurtlar çevrede sinsice dolaşıyordu.
Perdelerinin arasından parlak bir ışık gözüken, bacasın-
dan duman tüten, kapısında Peter’ın nöbet beklediği kü-
çük ev, karanlıkta sıcacık ve güvenli görünüyordu. Bir
süre sonra Peter uyuyakalınca, bir eğlenceden çıkmış, sal-
lana sallana evlerine dönmekte olan birtakım periler, yol-
dan geçebilmek için çocuğa tırmanmak zorunda kaldılar.
Diğer çocuklardan biri geceleyin peri yolunu tıkasa bir
şeytanlık yaparlardı, ama Peter’ın burnunu sıkmakla ye-
tinip yollarına devam ettiler.

BÖLÜM VII

YERALTINDAKİ EV

Ertesi gün Peter'ın ilk işi, ağaç kovukları için Wendy, John ve Michael'ın ölçüsünü almak oldu. Hatırlarsanız, hepsi birer ağaca gerek duyduğu için Kanca oğlanlarla alay etmişti. Ama onunki cahillikti, çünkü ağacınız size uymazsa, inip çıkmak zor olur. Üstelik, çocukların hiçbiri aynı ölçüde değildi. Ölçüyü bir tutturdunuz mu, yukarıda soluğunuzu içinize çeker ve bir solukta hızla aşağı inersiniz. Yukarıya çıkmak için de, soluğunuzu içinize çektikten sonra yavaş yavaş dışarı salarak, kıvrıla kıvrıla çıkarsınız. Ustalaştığınız zaman bunları düşünmeden yaparsınız elbette, sonra da bundan daha doğal bir şey olamaz.

Ağacınıza uymanız gerektiği için, Peter giysi ölçüsü alır gibi dikkatle sizi ölçer. Aradaki tek fark, giysiler dikilirken size uydurulduğu halde, sizin ağaca uydurulmak zorunda oluşunuzdur. Üstünüzde çok ya da az giysi olması durumunda, bu iş genellikle kolayca halledilir; ama olmadık yerlerinizde girinti ve çıkıntılar varsa ya da elde bulunan tek ağaç şekilsizse, Peter size bir şeyler yapar ve ancak ondan sonra ağaca uyarsınız. Uyum sağlanınca, formunuzu korumaya çok dikkat etmeniz gerekir. Wendy'nin de memnuniyetle keşfedeceği gibi, bu bütün aileyi formda tutar.

Wendy ile Michael daha ilk denemede ağaçlarına uydular, ama John'un üstünde biraz değişiklik yapılması gerekti.

Birkaç günlük alıştırmadan sonra, kuyuya sarkıtılan

kovalar kadar sorunsuz bir biçimde inip çıkabiliyor ve Wendy başta olmak üzere, yeraltındaki evlerini gitgide daha çok seviyorlardı. Ev, tam onların istediği gibi, kocaman bir odadan ibaretti. Balık tutmak isterseniz, odanın zeminini kazabilirdiniz. Bu zeminde ayrıca büyüleyici renklerde tombul mantarlar yetişiyor ve bunlar tabure olarak kullanılıyordu. Odanın ortasında düşsel bir ağaç büyümeye çalışıyor, ama çocuklar her sabah ağacın gövdesini testereyle kesip, yer seviyesine getiriyorlardı. Çay saatinde ağacın boyu altmış santimetreye ulaşmış oluyor, çocuklar da üstüne bir kapı koyup bunu masaya dönüştürüyorlardı. Masa toplanır toplanmaz gövdeyi yeniden kesiyor ve oynamak için daha çok yer kazanmış oluyorlardı. Odanın neresinde yanmasını istiyorsanız orada olan kocaman bir şömineleri vardı. Weny bunun önüne liften yapılmış ipler geriyor, yıkadığı çamaşırları bu iplere asıyordu. Yatak gündüzleri kaldırılıp duvara yaslanıyor, 6.30'da indiriliyor, o zaman da neredeyse odanın yarısını kaplıyordu. Michael dışındaki bütün çocuklar balık istifi dizilerek yatakta uyurlardı. Bir kişi işaret verinceye kadar yatakta dönmeyi yasaklayan katı bir kural vardı; işaret verilince hepsi birden dönerlerdi. Aslında Michael da yatağı kullanabilirdi, ama Wendy bir bebek istiyordu ve en küçük çocuk da Michael'dı. Kadınları bilirsiniz; uzun sözün kısası, Michael bir sepete konup çengele asılmıştı.

Aynı koşullardaki yavru ayıların yapabileceği bir yeraltı yuvasından farksız, basit bir evdi. Fakat, duvarında kuş kafesinden büyük olmayan bir girinti vardı. Burası *Çingirdak*'ın özel dairesiydi ve incecik bir perdeyle evin geri kalan kısmından ayrılıyordu. Son derece titiz olan *Çingirdak*, giyinirken ya da soyunurken perdeyi daima kapalı tutardı. Hiçbir kadının, ne kadar geniş olursa olsun, oturma ve yatak odasını bu kadar zarıfçe birleştiren

bir salonu olamazdı. Tombul ayaklı yatak, -*Çingüirdak* kanepesi derdi- Kraliçe Mab* stiliydi. Perinin yatak örtüleri, meyve çiçeklerinin mevsimine göre değişiyordu. Aynası, peri eşyaları alıp satanların bildiği gibi, artık yalnızca üç tane kalmış olan, Çizmeli Kedi stili temiz bir parçaydı. Lavabo kızarmış tart kabuğuydu ve tersine çevrilebiliyordu. Şifonyer, Altıncı Beyaz Atlı Prens stili orijinal bir parçaydı. Halı ve kilimler ise Margery ile Robin'in en parlak (erken) dönemine aitti. Tiddlywinks'den süs için alınmış bir avize de vardı, ama *Çingüirdak* konutunu kendi aydınlatıyordu elbette. Perinin evin diğer bölümünü küçümsemesi kaçınılmazdı; ama dairesi çok güzel olmasına karşın, sürekli havada olan bir buruna benzediği için, biraz kibirli görünüyordu.

Bence bütün bunlar özellikle Wendy için büyüleyiciydi, çünkü azgın oğulları ona yapacak çok iş çıkarıyordu. Çorap teki aradığı bazı akşamlar sayılmazsa, Wendy'nin haftalarca toprağın üstüne çıkmadığı oluyordu. Yemek pişirmek yüzünden burnunu tencereden çıkaramadığını size söyleyebilirim. Çocukların başlıca yiyecekleri kızarmış ekmek ağacı meyvesi, yerelması, hindistancevizi, domuz kızartması, Antil kayısı, muz ve tropikal yemişlerdi. İçmek için de su kabakları vardı. Ama gerçekten mi, yoksa yalancıkıtan mı yemek yeneceğini hiçbir zaman tam olarak bilemezsiniz; bu tamamen Peter'ın isteğine bağlıydı. Eğer yemek yemek oyunun bir parçasıysa, Peter gerçekten yer, ama oburca tıkinmazdı; oysa pek çok çocuğun en sevdiği şey budur, ikincisi de bu konuda konusmaktır. Oyunlar Peter için o kadar gerçektir ki, yalancıkıtan yemek yerken tombullaştığını görebilirdiniz. Kolay olmasa da, onun sözünü dinlemek zorundaydınız. Ağacınıza bol geldiğinizi ona kanıtlayabildiğiniz takdirde, oburluk etmenize izin verirdi.

Herkes yattıktan sonra, Wendy'nin dikiş dikip yama yaparak geçirdiği en sevdiği saatler gelirdi. Kendi ifadesine göre, ancak o saatlerde soluklanacak zaman bulur, çocuklara yeni giysiler diker, çocuklar en çok dizlerini yıpratırları için, dizlere çift yama koyardı.

Hepsinin topuğunda birer delik olan bir sepet dolusu çorabın başına oturduğunda, kollarını açıp söylenirdi: "Ah, bazen evde kalmış kızları kıskanıyorum."

Bunları söylerken, gözlerinin içi gülerdi.

Wendy'nin kurt yavrusunu hatırlarsınız. Hayvancık Wendy'nin adaya geldiğini hemen keşfetmiş, kızı bulmuş ve ikisi birbirinin kollarına atılmışlardı. Ondan sonra kurt yavrusu Wendy'nin peşinden ayrılmadı.

Zaman geçip giderken, Wendy ardında bıraktığı sevgili anne ve babasını düşünüyor muydu acaba? Bu zor bir soru, çünkü Düşler Ülkesi'nde ne kadar zaman geçtiğini söylemek neredeyse olanaksızdır. Orada zaman aylar ve güneşlerle hesaplanır ve bunların sayısı her zaman anakaradakilerden kat kat fazladır. Ancak, korkarım ki, Wendy babası ve annesi için gerçekten tasalanmıyordu. Uçarak geri döndüğünde girmesi için pencereyi daima açık tutacaklarından kesinlikle emindi ve bu düşünce içini ferahlatıyordu. Ne var ki, John'un anne ve babalarını silik bir biçimde, sadece bir zamanlar tanımış olduğu insanlar olarak hatırlaması, Michael'ın da, Wendy'nin gerçekten annesi olduğuna inanmaya pek hevesli görünmesi, zaman zaman Wendy'yi rahatsız ediyordu. Bunlar onu biraz korkutuyor ve görev bilinciyle çırpınan kızcağız, kardeşleri için okuldaki gibi sınav kağıtları hazırlayarak, eski yaşamlarını unutturmamaya çalışıyordu. Bunu çok ilginç bulan öteki çocuklar da sınava katılmak ister, kendilerine yazı tahtaları yapıp masanın çevresine oturur, Wendy'nin başka bir yazı tahtasına yazdığı soruları elden ele dolaştırarak, bunlara kafa yorarlardı. Bunlar sıradan sorulardı:

**Annenizin gözleri ne renkti?
Hangisi daha uzun boyluydu, anneniz mi babanız mı?
Anneniz sarışın mıydı, esmer miydi?**

Mümkünse soruların üçünü de yanıtlayın.

**En az kırk sözcükle, “Son tatilimi nasıl geçirdim,” ya da
“Anneyle babanın kişiliklerinin karşılaştırılması,” konu-
lu bir kompozisyon yazın.**

*Bu konulardan yalnızca biri yazılacak ya da aşağıdakile-
re yanıt verilecektir:*

- (1) Annenizin gülüşünü tanımlayın.**
- (2) Babanızın gülüşünü tanımlayın.**
- (3) Annenizin gece elbisesini tanımlayın.**
- (4) Köpek kulübesini ve içinde yaşayanı tanımlayın.**

İşte böyle bilinen sorulardı bunlar. Yanıt veremediği-
niz zaman çarpı koymanız söyleniyordu ve John’un bile
o kadar çok çarpısı olması gerçekten korkunçtu. Her so-
ruyu yanıtlayan tek çocuk Tüysıklet’ti elbette. Birinci
olacağına herkesten çok inanır, ama yanıtları tamamen
saçma olduğu için sonuncu olurdu. Ne üzücü bir şey!

Peter sınavlara katılmıyordu. Bunun birinci nedeni,
Peter’ın Wendy dışındaki tüm anneleri küçümsemesi,
ikinci nedeni de, adadaki okuma yazma bilmeyen tek ço-
cuk oluşuydu. Peter en kolay sözcüğü bile yazamazdı. O
bu tür şeyleri aşmıştı.

Sırası gelmişken söyleyeyim, soruların hepsi geçmiş
zaman kullanılarak yazılırdı. Annenizin gözleri ne renk-
ti, gibi. Görüyorsunuz, Wendy de unutuyordu.

Serüvenler, ileride göreceğimiz gibi, günlük olaylar-
dandı; ama o sıralarda Peter, Wendy’nin de yardımıyla,

her zaman olduğu gibi aniden bıkaçağı an gelinceye dek çok çekici bulduğu bir oyun icat etmişti. Bu yeni oyun, serüven yaşamazmış gibi davranmaya, John'la Michael'ın bütün yaşamları boyunca yapmış oldukları şeyleri yapmaya dayalıydı: Taburede oturarak havaya top fırlatmak, itişmek, yürüyüşe çıkmak ve bir boz ayı bile vuramadan geri dönmek. Peter'ın hiçbir şey yapmadan taburede oturması görülecek bir manzaraydı. Böyle zamanlarda ciddi görünmekten kendini alamıyor, sakın sakın oturmak ona çok komik bir iş yapmak gibi geliyordu. Sağlığı için yürüyüşe çıktığını söyleyerek övünürdü. Birkaç güneş süresince onun için en heyecanlı serüvenler bunlar oldu. John ve Michael da hoşlanıyormuş gibi yapmak zorunda kaldılar, yoksa Peter canlarına okurdu.

Peter sık sık yalnız başına dışarı çıkardı. Geri döndüğünde, bir serüven yaşayıp yaşamadığından asla emin olamazdınız. Tamamen aklından çıkmış olabileceği için hiçbir şey söylemezdi. Sonra siz dışarı çıkar ve bir cesetle karşılaşırdınız. Başka bir zaman, serüveniyle ilgili birçok şey anlatırdı; ancak bu sefer de cesedi bulamazdınız. Bazen kafasında bir sargıyla eve gelirdi. O zaman Wendy, ona tatlı sözler mırıldanarak yarasını ılık suyla yıkar, Peter da ona baş döndürücü bir öykü anlatırdı. Ama bildiğiniz gibi, Wendy bunların doğruluğundan asla emin olamıyordu. Bununla birlikte, doğru olduğunu bildiği birçok serüven vardı, çünkü o serüvenlere kendisi de katılmıştı. Öbür çocuklar da başka serüvenlere katılmışlardı. Bunların tamamen doğru olduğunu söylediklerine göre, demek ki en azından bir bölümü doğrudu. Hepsini anlatmak İngilizce-Latine, Latince-İngilizce Sözlük kalınlığında bir kitap gerektireceğinden, tek yapabileceğimiz, adada geçen sıradan bir saate örnek olsun diye bunlardan bir tanesini anlatmak. İyi ama, hangisini seçeceğiz? Sel vadisinde Kızılderililerle yapılan savaşı mı seçmeli acaba? Bu kanlı bir olaydı ve Peter'ın tuhafliklarından bi-

rini göstermesi açısından özellikle ilginçti. Bu tuhaflık da, savaşın ortasında Peter'ın birden taraf değiştirmesiydi. Vadide savaştıkları gün, zafer bazen o tarafın bazen bu tarafın olur ve denge korunurken, Peter, "Ben bugün Kızılderiliyim; sen nesin Dütdüt?" diye bağırıyordu. Dütdüt, "Kızılderiliyim; sen nesin Küçükbey?" dedi, Küçükbey, "Kızılderiliyim; sen nesin İkiz?" dedi ve böylece hepsi Kızılderili olurdu. Peter'ın yöntemlerine hayran kalan gerçek Kızılderililer, o seferlik Kayıp Çocuklar olmayı kabul etmeseler ve hep birlikte her zamankinden daha acımasız bir şekilde tekrar savaşa girişmeselerdi, bu durum savaşı sona erdirebilirdi.

Bu serüvenin olağanüstü sonucu... iyi ama, bu serüveni anlatmaya henüz karar vermedik ki! Kızılderililerin yeraltındaki eve yaptığı gece saldırısı sırasında, birkaç tanesinin ağaç kovuklarına sıkışıp, şişe mantarı gibi dışarı çekildiği serüveni anlatmak daha iyi olur belki. Ya da, denizkızlarının koyunda Peter'ın Pars Zambağı'nın hayatını nasıl kurtardığını ve böylece Kızılderililerle çocukların dost olduklarını anlatabiliriz.

Korsanların çocuklar yesin de ölsün diye yaptığı o pastayı, onu durmadan göze çarpan yerlere koyduklarını, ama her seferinde Wendy'nin pastayı çocukların elinden kaptığını, böylece pastanın zamanla yumuşaklığını yitirip taş gibi kaskatı kesildiğini ve roket olarak kullanıldığını, Kanca'nın karanlıkta bunun üstüne düştüğünü de anlatabilirdik.

Ya da Peter'ın dostu olan kuşları, özellikle de dalları koyun üstüne uzanan bir ağaca yuva yapan düş kuşunu, yuvanın nasıl suya düştüğünü, kuşun ise yumurtalarının üstünde oturmaya devam ettiğini ve Peter'ın kuşun rahatsız edilmemesini emrettiğini anlatalım. Bu güzel bir öyküdür. Öykünün sonu, bir kuşun ne kadar vefalı olabileceğini gösterir. Ama bunu anlatırsak, aynı zamanda koy serüveninin hepsini anlatmamız gerekir; bu da bir

yerine iki serüven anlatmak olur. *Çingirdak*'ın, uyumakta olan Wendy'yi birtakım sokak perilerinin yardımıyla koca bir yaprağın üstüne koyup, denizden anakaraya yollama girişimi ise daha kısa, ama heyecanlı bir serüvendir. Bereket versin yaprak batmış, uyanan Wendy banyo zamanı olduğunu sanmış, sonra da yüzerek geri dönmüştü. Ya da Peter'ın aslanlara meydan okuduğu serüveni seçebiliriz. Peter okla yere bir çember çizip içine girerek, aslanlara çemberi geçmeleri için hodri meydan demişti. Ama diğer oğlanlar ve ağaçların arasından heyecanla bakan Wendy ile birlikte saatlerce beklemesine karşın, aslanlardan hiçbiri çizgiyi geçmeye cesaret edememişti.

Bu serüvenlerden hangisini seçeceğiz? En iyisi yazı tura atmak.

Yazı tura attım ve koy serüveni kazandı. Belki vadinin, pastanın ya da *Çingirdak*'ın yaprağının kazanmasını isteyenler de olabilirdi. Elbette yeniden yazı tura atabilir ve üçünün arasından seçim yapabilirim. Ne var ki, koydan vazgeçmemek herhalde en doğrusu olacak.

BÖLÜM VIII

DENİZKIZLARININ KOYU

Ğer şanslı biriyseniz, bazen gözlerinizi yumunca, karanlığın içinde tatlı, uçuk renklerden oluşan şekilsiz bir havuzun dalgalandığını görebilirsiniz. Gözlerinizi daha sıkı yumarsanız, havuz şekillenmeye başladığı gibi, renkler de öylesine canlanır ki, gözlerinizi daha da sıkı yumduğunuzda renkler yanıp tutuşmaya başlar. Ama bundan önce koyu görürsünüz. Bu, anakarada ona bu kadar yaklaşabildiğiniz tek andır; ikinci bir an daha olabilseydi, köpüklü dalgaları da görebilir ve deniz kızlarının şarkılarını duyabilirdiniz.

Çocuklar uzun yaz günlerini genellikle burada geçirirlerdi. Yüzer, kendilerini suda dalgalanmaya bırakır, suyun içinde deniz kızı oyunları oynarlardı. Bundan deniz kızlarının çocuklarla dostluk ilişkisi içinde olduğunu çıkarmayın; tam tersine, adada bulunduğu süre içinde bir tanesinden bile nazik bir söz duymamış olması, Wendy'nin bitmeyen dertleri arasındaydı. Wendy, usulca koyun ağzına gittiği zaman, özellikle Issız Kaya'nın üstünde düzinelerce deniz kızı görürdü. Deniz kızları, Wendy'nin sinirine dokunan bir tarzda tembel tembel saçlarını tarayarak, kayanın üstünde güneşlenmeye bayırlırlardı. Wendy, bazen de sanki parmak ucunda yürür gibi, sessizce yüzerek onlara iyice yaklaşırdı. O zaman deniz kızları onu görür, kuyruklarıyla ona su sıçratarak denize dalarlardı ve bunu büyük olasılıkla kazayla değil, kasten yaparlardı.

Deniz kızları, Peter dışında bütün oğlanlara da aynı şe-

kilde davranırdı. Peter ise Issız Kaya'nın üstünde onlarla saatlerce çene çalar, küstahlaştıkları zaman kuyruklarına otururdu. Wendy'ye onların taraklarından birini vermişti.

Dolunay zamanı iniltili garip çığlıklar koparan deniz-kızlarını seyretmek kadar etkileyici bir şey yoktur; ama o zaman koy insanlar için tehlikeli bir yere dönüşür. Şimdi anlatacağımız geceye dek, Wendy, koyu ay ışığında hiç görmemişti. Bunun nedeni korkması değil -Peter ona eşlik ederdi elbette- herkesin saat yedide yatağa girmesi konusundaki katı kuralıydı. Ama yağmurun ardından güneşin çıktığı günlerde çoğunlukla koyda olurdu. Böyle günlerde, köpüklerle oynamak için su yüzüne çıkan deniz kızları her zamankinden daha çoktur. Gökkuşağının yansıdığı suda oluşan rengârenk kabarcıkları top yerine koyup, kuyruklarıyla vurarak neşe içinde birbirlerine atar ve kabarcıklar patlayıncaya kadar bunları gökkuşağının içinde tutmaya çalışırlar. Gökkuşağının iki ucu kaledir ve kalecilerin ancak ellerini kullanmalarına izin vardır. Bazen koyda aynı anda yüzlerce denizkızı oynar ve bunlar harika bir manzara oluştururlar.

Ne var ki, çocuklar oyuna katılmaya kalktığı anda deniz kızları hemen ortadan kaybolur, çocuklar da kendi kendilerine oynamak zorunda kalırlardı. Ama deniz kızlarının davetsiz konukları gizlice izlediklerine ve onlardan fikir aldıklarına ilişkin kanıtımız var; çünkü John kabarcığa eli yerine kafasıyla vurarak yeni bir vuruş stili ortaya atmış, denizkızı kaleciler de bunu hemen benimsemişlerdi. Bu, John'un Düşler Ülkesi'nde bırakmış olduğu tek izdir.

Öğle yemeğinden sonra bir kayanın üstünde yanm saat dinlenen çocukları seyretmek de çok hoştur. Wendy dinlenmeleri konusunda ısrarlıydı. Yemek yalancıktan yense bile, dinlenme gerçek olmalıydı. Böylece güneşin altında yatarlar, güneş bedenlerini parlatır, Wendy de gururlu bir tavırla yanı başlarında otururdu.

İşte böyle bir günde hepsi Issız Kaya'nın üstünde yatıyordu. Kaya büyük yataklarından daha geniş olmasa da, nasıl sıkışacaklarını biliyorlardı elbette. Uyukluyor ya da en azından gözleri kapalı olarak uzanıyor, Wendy bakmadığı zaman ara sıra birbirlerini çimdikiyorlardı. Wendy ise dikiş dikmekle meşguldü.

O dikiş dikedursun, koyda bir değişim oldu. Sular ürperdi, güneş gitti ve yavaşça koya yayılan gölgeler suları soğutuverdi. Wendy iğnesiyle ipliğini göremiyordu artık. Başını kaldırdığında, o zamana dek hep yüzüne gülen bir yer olan koy, ürkütücü ve düşmanca gözüktü ona.

Gece olmadığını biliyordu, ama gece kadar karanlık bir şey gelmişti sanki. Hayır, daha da kötüsü, o şey gelmemiş, ama gelmekte olduğunu anlatmak için denize o ürpertiye yollamıştı. Neydi bu?

O anda, Issız Kaya hakkında duymuş olduğu bütün öyküler kafasına üşüştü. Kayaya böyle denmesinin nedeni, zalim kaptanların gemicileri orada bir başlarına bırakıp, ıssızlığa terk etmesiydi. Sular yükseldiğinde kaya suların altında kalır, o zaman da gemiciler boğulurdu.

Wendy çocukları bir an önce kaldırmalıydı. Bilinmeyen bir şey üzerlerine geliyordu, hem çocukların artık soğuyan bir kayanın üstünde uyumaları doğru değildi. Ama Wendy çok genç bir anneydi ve bunu bilmiyordu. Tek düşündüğü, öğle yemeğinden sonraki yarım saatlik dinlenme kuralının bozulmaması gerektiğiydi. Böylece, korku içinde olmasına ve çocukların sesini duymayı çok istemesine karşın, onları uyandırmadı. Küreklerin boğuk sesi yüreğini ağzına getirdiği zaman bile yapmadı bunu. Başlarında durup, uyku saatinin bitmesini bekledi. Cesur kızmış, değil mi?

Aralarında uykusunda bile tehlikenin kokusunu alan birinin bulunması, o çocuklar için bir şanstı. Peter, bir köpek gibi hemen uyanarak ayağa fırladı ve uyarı çığlığını atarak, diğerlerini de kaldırdı.

Bir elini kulağına götürüp, kıpırdamadan durdu.
 “Korsanlar!”

Peter’ın çılgılığı üzerine, diğerleri ona yanaştılar. Çocuğun yüzünde tuhaf bir gülümseme dolaşıyordu. Bunu gören Wendy titredi. Yüzünde o gülümseme olduğu sürece, kimse Peter’a bir şey söylemeye cesaret edemezdi; tek yapabilecekleri, onun emirlerine uymaya hazır olarak beklemektir. Gayet açık ve kesin bir emir geldi:

“Dal!”

Bacaklar suda parıldadı ve koy bir anda ıssızlaştı. ıssız Kaya suların içinde yapayalnız kaldı; o da ıssızlığa terk edilmişti sanki.

Kayaya bir kayık yaklaşıyordu. Bu, korsanların kayığıydı. İçindeki üç kişiden ikisi Smee ile Starkey, üçüncüsüyse bir esirdi ve Pars Zambağı’nın ta kendisiydi. Elleri ve ayakları bağlı olan kız, başına ne geleceğini biliyordu. Kayanın üstünde ölüme terk edilecekti. Onun soyundan gelen biri için, bu ölüm ateşte yanarak ya da işkence çekerek can vermekten daha korkunç bir sondu, çünkü kabilenin kitabında suyun içinde cennete giden bir yol olduğu yazmıyordu. Yine de renk vermedi; o bir Kızılderili resinin kızıydı ve reis kızı gibi ölmeliydi, bu yeterdi.

Ağzında bir bıçakla korsan gemisine çıkarken yakalanmıştı Pars Zambağı. Kanca, yel gibi dolaşan adının gemiyi bir millik çevrede güven içinde tutmaya yeteceğini söyleyerek övündüğü için, gemide gözcü bulundurmazdı. Şimdi Pars Zambağı’nın başına gelecek olan felaket de Kanca’nın ününe katkıda bulunacaktı. Geceleri o yelin içinde bir feryat daha dolaşacaktı.

Beraberlerinde getirdikleri karanlığın içinde kayayı seçemeyen iki korsan, çarpıncaya kadar kayayı fark etmedi.

“Seni beceriksiz herif, orsa et!” diye bağırdı İrlandalı bir ses. Smee idi bu. “Kaya burada işte. Şimdi yapacağımız şey, Kızılderiliyi kayaya çıkarmak ve boğulsun diye orada bırakmak.”

Güzel kızı karga tulumba ederek bir anda kayaya çıkarıverdiler. Pars Zambağı gereksiz yere karşı koymayacak kadar gururluydu.

Kayanın yakınında, ama gözlerden uzakta, süya dalıp çıkan iki kafa vardı. Bunlar Peter'la Wendy'nin kafalarıydı. Wendy ağlıyordu, çünkü gördüğü ilk acıklı olaydı bu. Peter ise pek çok acıklı olaya tanık olmuş, ama hepsini unutmuştu. Wendy'nin acıdığı kadar acımıyordu o Pars Zambağı'na. Onu asıl kızdıran şey, korsanların bir kişiye karşı iki kişi olmasıydı, bu yüzden Peter kızı kurtarmaya karar vermişti. Bunun en kolay yolu korsanlar gidinceye kadar beklemek olacaktı, ama o işin kolayına kaçacak biri değildi.

Peter'ın yapamayacağı şey neredeyse yoktur. Şimdi de Kanca'nın sesini taklit ediyordu.

"Hey, oradakiler, sizi gidi beceriksiz herifler!" diye bağırdı. Mükemmel bir taklitti bu.

Şaşkınlıkla birbirine bakan korsanlar, "Kaptan bu!" dediler.

Gözleri boş yere Kanca'yı ararken, "Bize doğru yüzüyor herhalde," dedi Starkey.

"Kızılderiliyi kayaya bırakıyoruz," diye kaptana seslendi Smee.

Karşıdan şaşırtıcı bir yanıt geldi: "Kızı serbest bırakın."

"Serbest mi?"

"Evet. Kesin bağlarını, bırakın gitsin."

"Ama kaptan..."

"Hemen! Duydunuz mu? Hemen! Yoksa kancamı saplarım size," diye bağırdı Peter.

Smee'nin soluğu kesilmişti. "Bu çok garip."

"Kaptanın dediğini yapsak iyi olur," dedi Starkey ürkekçe.

"Evet, evet," diyen Smee, Pars Zambağı'nın iplerini kesti. Prenses, Starkey'nin bacakları arasından bir yılan balığı gibi kayarak suya daldı.

Peter'ın kurnazlığı elbette Wendy'yi çok gururlandırmıştı. Ama Peter'ın da gururlanmış olduğunu ve büyük olasılıkla kibirle öteceğini, böylece kendini ele vereceğini biliyordu. Oğlanın ağzını kapatmak üzere hemen elini uzattı, ama eli havada kaldı. Kanca'nın "Hey, kayıktakiler!" diyen sesi koyda çın çın çınlamıştı ve bu kez konuşan Peter değildi.

Belki de sevinç çığlığı atmak üzere olan Peter, bunun yerine bir şaşkınlık ışıltısı koyverdi.

Ses yeniden duyuldu: "Hey, kayıktakiler!"

Wendy şimdi anlamıştı. Gerçek Kanca da suyun içindeydi.

Kanca kayığa doğru yüzüyordu. Tayfaları ona yol göstermek için ışık tutunca, çok geçmeden onlara ulaştı. Wendy, fenerin ışığında kaptanın kayığın kenarına geçirdiği kancasını ve sıırıslıklam bir halde zangır zangır titreterek sudan çıkan adamın uğursuz esmer yüzünü görünce, oradan hemen uzaklaşmak istedi. Ne var ki, Peter yerinden kımıldamadı, içi kıpır kıpırdı ve iyice kibirlenmişti. "Harika değil miyim yani? Ay, harikayım ben!" diye fısıldadı Wendy'ye. Wendy de öyle düşünmesine karşın, Peter'ın şöhretine gölge düşmemesi açısından, bunları kendisinden başka kimsenin duymamış olmasına gerçekten sevindi.

O sırada Peter, Wendy'ye sesleri dinlemesini işaret etti.

İki korsan, kaptanlarını oraya getiren nedeni öğrenmeye can atıyorlardı. Ama Kaptan başını kancasına dayamış, derin kederler içinde oturmaktaydı.

Çekine çekine, "Kaptan, her şey yolunda mı?" diye sordular. Kanca ise anlamsız bir iniltiyle yanıt verdi.

"İçini çekiyor," dedi Smee.

"Yine içini çekiyor," dedi Starkey.

"Hatta üçüncü kez içini çekiyor," dedi Smee.

"Derdin ne kaptan?"

Sonunda kaptan hırsıyla konuştu. “Planımız suya düştü,” diye bağırdı, “oğlanlar bir anne bulmuş.”

Korku içinde olmasına karşın, Wendy’nin göğsü gururla kabardı.

“Aman, ne feci!” diye haykırdı Starkey.

Cahil Smee ise, “Anne ne demek?” diye sordu.

Wendy o kadar şaşırmıştı ki, “Bilmiyor!” diye bağırı verdi ve bu olaydan sonra, eğer insanın bir korsan yavrusu olabilseydi, onunkinin Smee olacağını düşündü her zaman.

Peter kızı suyun altına çekti, çünkü irkilen Kanca bağırmaya başlamıştı: “Neydi bu?”

“Ben bir şey duymadım,” diyen Starkey feneri suya tutunca, korsanlar garip bir manzarayla karşılaştılar. Bu, size sözünü etmiş olduğum, yüzen kuş yuvasıydı. Düş kuşu da yuvanın içinde oturmaktaydı.

“Bak, işte bir anne,” dedi Kanca, Smee’nin sorusuna yanıt olarak. “Ders alınacak bir örnek. Yuva suya düşmüş olmalı, ama anne yumurtalarını terk eder mi hiç? Etmez.”

Sesinde bir kırıklık vardı. Sanki bir an için eski saf ve temiz günlerini hatırlamıştı; o zamanlar... Ama bu zayıflığı kancasıyla bir kenara itti.

Çok etkilenen Smee, yuva yanlarından geçerken uzun uzun kuşa baktı. Daha kuşkucu biri olan Starkey ise, “Bu kuş bir anneyse, belki de Peter’a yardım etmek için burarlarda dolaşıyordur,” dedi.

Kanca irkildi. “Evet,” dedi, “ben de bundan korkuyorum ya.”

Smee’nin heyecanlı sesi, Kanca’yı düşüncelerinden ayırdı.

“Kaptan,” diyordu Smee, “bu çocukların annesini çıkarıp bizim annemiz yapamaz mıyız?”

“Bu şahane bir plan!” diye haykıran Kanca’nın üstün zekâsı hemen plana pratik bir biçim kazandırdı: “Çocuk-

ları yakalayıp gemiye götüreceğiz, oğlanları denize atacağız, Wendy de annemiz olacak.”

Wendy yine kendini tutamamıştı. “Asla!” diye bağırıp suya daldı.

“Neydi bu?”

Ama hiçbir şey göremediler. Rüzgârda sürüklenen bir yaprağın sesi olduğunu düşündüler. Kanca, “Planda anlaştık mı, kabadayılar?” diye sordu.

“Ben buna el basarım,” dedi ikisi de.

“Ben de kancamı basarım. Yemin edin şimdi.”

Hepsi yemin ettiler. O sırada kayanın üstündeydiler. Birden Kanca’nın aklına Pars Zambağı geldi. Sert bir sesle, “Kızılderili nerede?” diye sordu.

Kanca bazen şakacı bir ruh hali içinde olurdu; adamlar bunun da öyle bir an olduğunu düşünmüşlerdi.

Smee, gönül rahatlığıyla yanıt verdi: “O iş tamam kaptan, kızı bıraktık gitti.”

“Bıraktınız mı?” diye haykırdı Kanca.

Lostromo kekeliyordu: “Sen... öyle emrettin ya...”

“Suyun içinden bize seslenip onu bırakmamızı söyledin,” dedi Starkey.

“Canınız cehenneme,” diye gürledi Kanca, “ne dalavereler dönüyor burada?” Yüzü öfkeden kararmıştı, ama adamların ciddi konuştuğunu anlayınca ürktü. “Çocuklar,” dedi, hafifçe titreyerek, “ben böyle bir emir vermedim.”

“Çok garip,” dedi Smee. Üçü de huzursuzca kıpırdandılar. Kanca sesini yükseltti, ama sesinde bir ürperti vardı.

“Bu gece bu karanlık koyu ele geçiren ruh, beni duyuyor musun?” diye bağırdı.

Peter sesini çıkarmamalıydı, ama yapamadı elbette. Kanca’nın sesiyle hemen yanıt verdi:

“Duyuyorum, lanet herif.”

O korkunç anda Kanca’nın benzi bile solmadı; ama Smee ile Starkey dehşet içinde birbirlerine sokuldular.

“Kimsin sen yabancı? Konuş,” diye emretti Kanca.

“Ben Kanca James,” diye yanıt verdi ses, “*Kara Bayrak* gemisinin kaptanıyım.”

Kanca boğuk bir haykırış kopardı: “Değilsin, değilsin işte!”

“Canın cehenneme,” diye cevabı yapıştırdı ses, “bir daha söyle de, çapayı kafana atayım.”

Kanca alttan almayı denedi. Alçakgönüllü bir tavırla, “Sen Kanca’ysan, ben kimim peki? Gel de anlat bana,” dedi.

“Morina balığı,” diye yanıt verdi ses. “Morina balığından başka bir şey değilsin sen.”

Kanca anlamsızca tekrarlardı: “Morina balığı!” İşte o zaman ilk kez kendine güvenini yitirdi. Adamlarının ondan uzaklaştığını gördü.

“Bunca zamandır bize bir morina balığı mı kaptanlık etti!” diye söyleniyorlardı. “Bu durum gururumuzu kırıyor.”

Adamlar, sahiplerine hırlayan köpekler gibiydi; ama, acınacak bir duruma düşmüş olmasına karşın, kaptan onlara pek aldırmadı. Bu kadar korkunç bir kanıt karşısında, adamlarının ona inanmasına değil, onun kendine inanmaya gereksinimi vardı. Benliğinin elinden kayıp gitmekte olduğunu hissediyordu.

Boğuk bir sesle, “Beni bırakıp gitme dostum,” diye fısıldadı benliğine.

Bütün büyük korsanlarda olduğu gibi, Kanca’nın karanlık kişiliğinde de kadınsı bir yan vardı ve ona önsezi yeteneği kazandıran bu yanı sayesinde bazı şeyleri bilebiliyordu. Bu nedenle, birden bilmece oyununu denemeye karar verdi.

“Kanca,” diye seslendi, “başka bir sesin var mı?”

Oyuna hiç dayanamayan Peter, hiç düşünmeden kendi sesiyle yanıt verdi: “Var.”

“Peki, başka bir adın var mı?”

“Var.”

“Bitkilerden mi?” diye sordu Kanca.

“Hayır.”

“Madenlerden mi?”

“Hayır.”

“Hayvanlardan mı?”

“Evet.”

“Adam mısınız?”

“Hayır!” Yanıt, bu kez aşağılayıcı bir tonda çınlamıştı.

“Çocuk musun?”

“Evet.”

“Sıradan bir çocuk mu?”

“Hayır!”

“Harika bir çocuk mu?”

Wendy’nin üzüntüsüne karşın, bu kez çınlayan yanıt, “Evet,” oldu.

“İngiltere’de misin?”

“Hayır.”

“Burada mısınız?”

“Evet.”

Kanca’nın kafası iyice karışmıştı. Terleyen alnını sileerek, “Siz de birkaç soru sorun,” dedi ötekilere.

Smee derin derin düşündükten sonra, “Aklıma bir şey gelmiyor,” dedi, üzüntüyle.

“Bilemediniz, bilemediniz işte,” diye sevinçle bağırdı Peter. “Pes ediyor musunuz?”

Kendini beğenmiş Peter, oyunda fazla ileri gidiyordu elbette. Kötü adamlar fırsatı kaçırmadılar.

“Evet, ediyoruz,” diye bağırdılar sabırsızlıkla.

“İyi öyleyse, ben Peter Pan’im.”

Pan!

Kanca bir anda benliğine kavuşmuş, Smee ile Starkey de onun sadık uşakları olmuşlardı yine.

“İşte şimdi onu ele geçirdik,” diye haykırdı Kanca. “Smee sen suya atla, Starkey, sen de kayığa göz kulak ol. Getirin onu bana, ölü ya da diri.”

Kanca, konuşurken suya atlamıştı. Aynı anda Peter'ın şen sesi duyuldu:

“Hazır mısınız çocuklar?”

Koyun çeşitli yerlerinden “Evet, evet,” diyen sesler geldi.

“Haydi öyleyse, korsanları pataklayalım.”

Kısa ve çok şiddetli bir savaştı. İlk kanı akıtan, yiğitçe kayığa tırmanıp Starkey'yi avlayan John oldu. Boğuşma sırasında, palası korsanın elinden fırladı. Korsan suya düştü, John da peşinden atladı. Kayık ise uzaklara sürüklendi.

Ara sıra suyun içinden bir kafa çıkıyor, bir çelik parıltısı görülüyor, arkasından acı bir haykırış ya da bir sevinç çığlığı duyuluyordu. O kargaşada kendi arkadaşlarına saldıranlar da oldu. Smee'nin tirbuşonu Dütdüt'ün dördüncü kaburgasına saplandı, buna karşılık Kıvırcık da Smee'yi yaraladı. Kayanın ötesinde, Starkey, Tüysıklet'le İkizler'i fena sıkıştırıyordu.

Bu kadar zamandır Peter nerelerdeydi? O daha büyük bir avın peşindeydi.

Diğerlerinin hepsi de cesur çocuklardır; korsan kaptandan kaçtıkları için onları ayıplamamalı. Kanca demir pençesiyle suda etrafında bir halka çiziyor, çocuklar da ürkmüş balıklar gibi kaçıyorlardı bu halkadan.

Ama Kanca'dan korkmayan biri vardı; o halkaya girmeye hazır olan biri.

İşin tuhafı, bu ikisi suda karşılaşmadılar. Kanca soluklanmak için kayaya çıkarken, aynı anda Peter da kayanın diğer tarafına tırmanıyordu. Kaya top gibi kaygan olduğundan, tırmanmaktan çok sürünerek çıkmak zorundaydılar. İkisinin de birbirinden haberi yoktu. Tutunacak yer ararken birbirinin kollarını tuttular ve şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar. Yüzleri neredeyse birbirine değecekti; işte böyle karşılaştılar.

Büyük kahramanlardan bazıları, savaşa girişmeden

önce bir korku yaşadıklarını itiraf etmişlerdir. O anda Peter için de aynı şey geçerli olsaydı, bunu anlardım. Unutulmamalıdır ki, Deniz Aşçısı'nın korktuğu tek adamdı Kanca. Ama Peter hiç korkmuyordu. Hissettiği bir tek şey vardı, o da sevinçti. Güzel dişlerini sevinçle gıcırdatarak, yıldırım hızıyla Kanca'nın kemerindeki bıçağı kapıverdi. Tam bıçağı hedefe yöneltmek üzereyken, düşmanından daha yüksekte durduğunu fark etti. Dürüst bir dövüş olmayacağını düşünerek, korsanın yukarı çıkmasına yardım etti. O zaman da Kanca onu ısırıverdi.

Acıdan değil, uğradığı haksızlıktan dolayı sersemledi Peter. Bu durum onu çaresiz bırakmıştı; dehşet içinde bakmaktan başka bir şey yapamaz olmuştu. İlk kez haksızlığa uğrayan her çocuk bu şekilde etkilenir. Çocuk size yaklaşırken tek düşündüğü, sizden dürüstlük bekleme hakkı olduğudur. Ona haksızlık etseniz de sizi yine sevecek, ama bundan sonra asla aynı çocuk olmayacaktır. Hiç kimse uğradığı ilk haksızlığı unutmaz; Peter dışında tabii. Peter sık sık haksızlığa uğrar, ama her zaman bunları unutturdu. Bana kalırsa, diğer çocuklarla arasındaki gerçek fark buydu.

Bu yüzden, şimdi de sanki haksızlıkla ilk kez karşılaşmış gibi çaresizce bakakalmış, bu arada demir pençeden iki kez kanca yemişti.

Birkaç dakika sonra öteki çocuklar Kanca'nın gemiye doğru çılgınca yüzdüğünü gördüler. Şimdi adamın korkunç suratında sevinç değil, yalnızca korku vardı, çünkü timsah peşine düşmüştü. Başka zaman olsa, çocuklar onların yanında yüzerek tezahürat yaparlardı, ama Peter'la Wendy'yi kaybetmiş oldukları için o sırada endişeliydiler. İkisine seslene seslene, koyu karış karış aradılar. Korsanların kayığını bulup onunla eve doğru yol alırken, hâlâ "Peter, Wendy!" diye bağırıyorlardı, ama deniz kızlarının alaycı kahkahalarından başka bir yanıt gelmedi. Sonunda, Peter'la Wendy'nin yüzerek ya da uçarak eve

döndükleri kanısına vardılar. Peter'a çok güvendiklerinden fazla kaygı duymuyor, yatma saatine yetişemeyecekleri için aralarında çocukça kıkırdaşıyorlardı. Hepsi Wendy annenin suçuydu!

Çocukların sesleri gitgide uzaklaşarak kaybolduğunda, kaya derin bir sessizlik çöktü, sonra da zayıf bir çığlık duyuldu.

"İmdat, imdat!"

İki küçük gövde, kayaya çarpıp duruyordu. Baygın olan kız, oğlanın koluna yatmıştı. Peter son bir çabayla kızı kayanın üstüne çekti, sonra onun yanına uzandı. O da bayılmak üzereydi. Son anda suyun yükseldiğini gördü. Birazdan boğulacaklarını biliyordu, ama elinden bir şey gelmezdi artık.

İkisi yan yana yatarken, bir denizkızı Wendy'yi ayaklarından tutup yavaşça suya çekmeye başladı. Wendy'nin yanından kaydığını hisseden Peter, irkilerek ayıldı ve tam zamanında kızı geri çekti. Artık ona gerçeği söylemek zorundaydı.

"Kayanın üstündeyiz Wendy," dedi, "ama kaya gitgide küçülüyor. Çok geçmeden sular altında kalacak."

Wendy yine de anlamamıştı. "Gitmeliyiz öyleyse," dedi neşe içinde.

"Evet," diye yanıt verdi Peter, zayıf bir sesle.

"Yüzelim mi, uçalım mı, Peter?"

Peter'ın durumu anlatması gerekiyordu.

"Wendy, benim yardımım olmadan adaya kadar yüzebilir ya da uçabilir misin?"

Wendy çok yorgun olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bu arada Peter inliyordu. Kızcağız kaygılanmıştı.

"Ne oldu Peter?"

"Wendy, ben sana yardım edemem. Kanca beni yaraladı. Bu halimle ne yüzebilirim, ne de uçabilirim."

"İkimiz de boğulacak mıyız yani?"

"Bak, su nasıl yükseliyor."

Manzarayı görmemek için elleriyle yüzlerini kapattılar. Çok geçmeden yok olacaklarını düşünüyorlardı. Çocuklar bu şekilde otururken, Peter'a öpücük kadar yumuşak bir şey değdi ve sanki utana sıkıla, "Benim bir faydam olur mu acaba?" der gibi, oracıkta kaldı.

Michael'ın birkaç gün önce yaptığı uçurtmanın kuyruğuydu bu. Michael'ın elinden kaçmış, süzülüp gitmişti.

"Michael'ın uçurtması," dedi Peter ilgisizce; ama bir saniye sonra kuyruğu yakalamış, uçurtmayı kendine doğru çekmekteydi.

"Michael'ı yerden havalandırmıştı!" diye bağırdı. "Neden seni de taşımasın?"

"İkimizi de!"

"İki kişiyi kaldıramaz; Michael ile Kıvırcık denedi bunu."

"Haydi kura çekelim," dedi Wendy cesurca.

"Sen bir hanımsın, asla olmaz." Peter, uçurtmanın kuyruğunu çoktan Wendy'nin beline bağlamıştı bile. Onsuz gitmek istemeyen Wendy, Peter'a sımsıkı tutundu. Ama, Peter "Güle güle Wendy," deyip, kızı kayadan itiverdi. Wendy havalandı ve birkaç dakika içinde gözden kayboldu. Peter koyda tek başına kalmıştı.

Artık iyice küçülen kaya, çok geçmeden sular altında kalacaktı. Suyun üstünde solgun ışıklar dolaşıyordu. Birazdan dünyanın en ahenkli ve en hüzünlü sesi duyulacaktı: Deniz kızlarının Ay'a seslenişi.

Peter diğer çocuklara pek benzemezdi, ama sonunda o da korkmuştu. İçine bir ürperti yayıldı. Tıpkı denizin üstünden geçen ürperti gibiydi bu. Ama, denizdeki ürpertiler birbirini kovalayarak yüzlerce ürperti oluşturdıkları halde, Peter içinde tek bir ürperti hissediyordu. Bir saniye sonra, yüzünde o gülümsemeyle yine kayanın üstünde dimdik duruyor ve yüreği küt atıyordu. "Ölmek müthiş bir serüven olacak," diyordu yüreği.

BÖLÜM IX

DÜŞ KUŞU

Peter'in tamamen yalnız kalmadan önce duyduğu son sesler, birer birer denizin dibindeki yatak odalarına çekilen deniz kızlarından gelmişti. Peter, kapıların kapandığını duyamayacak kadar uzaktaydı, ama deniz kızlarının yaşadığı mercan mağaralarının kapılarında bulunan (anakaranın güzel evlerindeki gibi) ve kapılar açılıp kapandıkça çalan minicik çingirakların seslerini duydu.

Gittikçe yükselen sular Peter'in ayaklarına değmeye başlamıştı. Peter, sular onu yutuncaya kadar zaman geçirmek için, koyda hareket etmekte olan tek şeyi seyretmeye başladı. Bunun suda yüzen bir kâğıt, belki de uçurtmanın bir parçası olduğunu düşünüyor ve kıyıya sürüklenmesinin ne kadar zaman alacağını merak ediyordu.

Az sonra, garip bir şey fark etti. O kâğıdın belli bir amaçla koya geldiği kesindi, çünkü akıntıyla boğuşuyor ve zaman zaman akıntıyı yeniyordu. O yenince, hep zayıf tarafa sempati duyan Peter da dayanamayıp el çırpıyordu. Bu çok cesur bir kâğıt parçasıydı doğrusu.

Aslında bu bir kâğıt parçası değil, yuvasının üstünde Peter'a ulaşmak için umutsuzca çabalayan düş kuşuydu. Yuva suya düştüğünden beri geliştirmiş olduğu bir yöntemle kanatlarını oynatarak, garip teknesini bir dereceye kadar yönlendirmeyi beceriyordu. Ama Peter onu fark ettiği zaman, kuş, yorgunluktan bitmiş durumdaydı. Peter'ı kurtarmaya, içinde yumurtalar olmasına karşın, yuvasını ona vermeye gelmişti. Bu kuş beni bir hayli şaşırtır; çünkü Peter kuşa iyi davranmıştı ama, bazen eziyet

ettiği de olmuştu. Peter'ın süt dişlerinin eksiksiz olması, Bayan Darling ve diğerleri gibi, bu kuşun da yüreğini yumuşatıyordu bana kalırsa.

Kuş, Peter'a seslenip oraya niye geldiğini açıkladı, Peter da kuşa seslenip orada ne aradığını sordu, ama ikisi de birbirinin dilini anlamıyordu elbette. Gerçek dışı öykülerde insanlar kuşlarla rahatça konuşabilir. Şu anda ben de bunun o tür bir öykü olduğunu farz edip, Peter'ın kuşa yanıt verdiğini söyleyebilirdim; ama en iyisi gerçeği söylemektir, o yüzden size yalnızca gerçekte ne olduğunu anlatmak istiyorum. Evet, bunlar birbirlerini anlamadıkları gibi, terbiyelerini de bozdular.

“Yuvaya... girmeni... istiyorum,” diye seslendi kuş. Elinden geldiğince yavaş ve kolay anlaşılır bir şekilde konuşuyordu. “O... zaman... akıntıyla... kıyıya... sürüklenebilirsin... Ben... o... kadar... çok... yoruldu... ki... yuvayı... daha... fazla... yaklaştıramıyorum... sen... ona... doğru... yüzmeye... çalış.”

“Neler yumurtluyorsun sen öyle?” diye karşılık verdi Peter. “Niçin her zamanki gibi akıntıya bırakmıyorsun yuvayı?”

“Yuvaya... girmeni...” Kuş, hepsini yeni baştan söyledi.

Sonra Peter da yavaş ve kolay anlaşılır bir şekilde konuşmayı denedi.

“Neler... yumurtluyorsun... sen... öyle?” diye başlayarak, o da deminki sözlerini tekrarladı.

Kuş sinirlenmişti; bunlar çabucak sinirleniverirler.

“Seni mankafa karga,” diye bağırdı, “neden dediğimi yapmıyorsun?”

Peter kuşun ona kötü bir isim taktığını sezerek, öfkeyle cevabı yapıştırdı:

“Sensin!”

Derken çok garip bir şekilde, ikisi de aynı şeyi söylediler:

“Kapa çeneni!”

“Kapa çeneni!”

Yine de Peter’ı kurtarmaya kararlı olan kuş, son bir çabayla yuvayı kayaya yanaştırdı. Sonra da amacını anlatmak istercesine, yumurtalarını bırakıp havalandı.

Peter sonunda anlamıştı. Yuvayı yakaladı ve tepesinde dönüp duran kuşa el sallayarak teşekkür etti. Kuşun oralarda oyalanmasının nedeni, ne Peter’dan teşekkür beklemek, ne de Peter’ın yuvaya binmesini seyretmektir. Peter’ın yumurtaları ne yapacağını görmek istiyordu o.

Yuvada iki tane kocaman beyaz yumurta vardı. Peter onları alıp düşündü. Kuş ise, yumurtalarının son anlarını görmemek için, kanatlarını yüzüne kapattı; ama tüylerinin arasından aşağıyı gözetlemekten kendini alamadı.

Kayanın üstünde tahta bir kazık olduğundan size söylemiş miydim, bilmem. Bu kazık, oraya gömülen define-nin yerini belirtmek için, çok eskiden birtakım korsanlar tarafından kayaya çakılmıştı. Çocuklar da ıslıl ıslıl parlayan defineyi keşfetmişlerdi. Muziplik etmek istediklerinde, martılara Portekiz altınları, elmaslar, inciler ve İspanyol paraları saçarlardı. Martılar yem diye bunların üzerine atlar, sonra da kendilerine oynanan iğrenç oyuna öfkelenerek, uçup giderlerdi. O kazık hâlâ orada duruyordu ve Starkey kazığa şapkasını asmıştı. Su geçirmez kumaştan yapılmış, derin çukurlu, geniş kenarlı bir şapkaydı bu. Peter yumurtaları şapkanın içine koyup denize bıraktı. Şapka suyun üstünde güzel güzel süzülüyordu.

Peter’ın ne yapmak istediğini hemen anlayan kuş, bir ötüşle ona hayranlığını belirtince, Peter ne yazık ki yine böbürlenerek, onunla aynı fikirde olduğunu anlatırcasına sevinç çığlığını attı. Sonra yuvaya bindi, kazığı gemi direği yaptı, yelken yerine de gömleğini astı. O sırada kuş şapkaya inmiş ve yumurtalarının üstünde yine kuluçkaya yatmıştı. Kuş bir yöne, Peter başka bir yöne gitti; ikisi de sevinç çığlıkları atıyorlardı.

Peter karaya çıktığı zaman, teknesini kumsalda kuşun kolayca bulabileceği bir yere çekti. Ama şapka o kadar iyi bir yuva oldu ki, kuş bir daha gerçek yuvasına dönmedi. Gerçek yuva, oradan oraya sürüklene sürüklene parçalandı. Sık sık koyun kıyısına gelen Starkey ise, şapkasında oturan kuşu acıyla seyretti. Kuşu bir daha görme-yeceğimiz için, artık bütün düş kuşlarının yuvalarını o şapka biçiminde yaptıklarını ve yavruların geniş kenarlara çıkarak havalandıklarını söylemeden geçmeyelim.

Peter, yeraltındaki eve, uçurtmanın oradan oraya sürüklediği Wendy ile hemen hemen aynı zamanda ulaştığında, evde bayram havası esiyordu. Her çocuğun anlatacak serüvenleri vardı. Ama belki de en büyük serüven, yatma vaktinin birkaç saat gecikmiş olmasıydı. Bu durum onları öyle gururlandırmıştı ki, yatmayı biraz daha geciktirmek için, sargı bezi istemek gibi çeşitli kurnazlıklara başvuruyorlardı. Ne var ki, hepsinin eve sağ salım dönmesine sevinmekle birlikte, uyku saatinin gecikmesine kızan Wendy, kimsenin karşı çıkmaya cesaret edemeyeceği bir tonda, “Yatağa!” diye bağırdı. Ama ertesi gün son derece sevecen bir halde herkese sargı bezi dağıttı. Kolları da askıya alınan çocuklar, yatma zamanı gelinceye kadar topallaya topallaya oyunlar oynadılar.

BÖLÜM X

MUTLU YUVA

*K*oydaki çarpışmanın en önemli sonuçlarından biri, Kızılderililerle çocukların dost olmasıydı. Peter, Pars Zambağı'nı korkunç bir ölümden kurtardığı için, artık Pars Zambağı ile kabilesindeki savaşçıların Peter uğruna yapmayacakları şey yoktu. Korsanların saldırmakta gecikmeyeceklerini düşünerek, bütün gece yukarıda oturup, yeraltındaki evin başında nöbet tuttular. Gündüzleri bile barış çubuklarını tuttürerek oralarda dolaşüyor, sanki mideye indirecek bir av arıyorlardı.

Kızılderililer Peter'a Büyük Beyaz Tüy diyor, önünde yerlere kapanıyorlardı. Peter bundan son derece memnundu, ama onun için iyi bir şey değildi doğrusu.

Kızılderililer ayaklarına kapandığında, kibirli bir tavırla şöyle derdi:

“Büyük Beyaz Tüy, Minikler kabilesi savaşçılarının evini korsanlardan koruduğunu görmekten mutluluk duyuyor.”

“Ben Pars Zambağı, Peter Pan beni kurtardığı için onun çok iyi dostu olmak,” diye yanıt verirdi o güzel yaratık. “Korsanların ona zarar vermesine izin vermemek ben.”

Prenses bu şekilde davranmakla tevazu gösteriyordu, ama Peter övülmeyi hak ettiğini düşündüğü için, yüksekten bakarak yanıt veriyordu:

“Aferin. Peter Pan konuştu.”

“Peter Pan konuştu,” dediği zaman, bu sözler artık Kızılderililerin çenelerini kapatmaları gerektiği anlamına

gelir, onlar da o ruh hali içinde alçakgönüllü davranarak buna uyarlardı. Ama sıradan savaşılar gibi gördükleri diğer çocuklara o kadar saygı göstermezler, “N’aber?” falan diyerek, onlarla teklifsiz konuşurlardı. Çocukların canını sıkan şey, Peter’ın bunu doğru bulur gibi görünmesiydi.

Wendy, içinden çocuklara biraz hak vermekle birlikte, baba hakkındaki şikâyetlere kulak asmayacak kadar sadık bir ev kadınıydı. Kişisel fikri ne olursa olsun, “Babanız bilir,” derdi hep. Kişisel fikrine göre, Kızılderililerin onu bir Kızılderili kadını yerine koymaması gerekirdi.

O gece yaşanan serüvenler ve bunların sonuçları yüzünden, sonradan aralarında Gecelerin Gecesi diye söz edecekleri geceye gelelim şimdi. Gün, sanki sessizce ordularını toplamaktaymış gibi, hemen hemen olaysız geçmişti. Artık Kızılderililer battaniyelerine sarınmış, yukarıdaki nöbet yerlerine çekilmişlerdi. Aşağıda ise Peter dışındaki bütün çocuklar akşam yemeklerini yemekteydiler. Peter saati öğrenmek için dışarıya çıkmıştı. Adada saatin kaç olduğunu öğrenmenizin yolu, timsahı bulmak, sonra da saatin gongu vuruncaya dek hayvanın yanında beklemektir.

Bu seferki öğünde yemek yenirmiş gibi yapıliyordu. Masanın başına toplanan çocuklar oburca tıkınıyorlardı. Gevezeliklerinden ve birbirine sataşmalarından doğan gürültü, Wendy’nin dediği gibi, gerçekten sağır ediciydi. Wendy gürültüye aldırılmıyordu elbette; ama yiyeceklere saldırıp, sonra da kollarını Dütdüt’ün ittiğini söyleyerek mazeret uydurmalarına izin veremezdi doğal olarak. Yemeklerde birbirlerine vurarak karşılık vermelerini yasaklayan bir kural vardı. Sağ el kibarca kaldırılacak ve “Şundan şikâyetçiyim,” denerek, anlaşmazlık konusu Wendy’ye aktarılacaktı. Ne var ki, genellikle ya bunu yapmayı unutur ya da gereğinden fazla yaparlardı.

“Susun!” diye bağırdı Wendy. Bir ağızdan konuşma-

maları gerektiğini yirminci kez söylüyordu. “Tüysıklet, bardağın boşaldı mı tatlım?”

Tüysıklet, düşsel bardağının içine baktıktan sonra, “Tam olarak boşalmamış anneciğim,” dedi.

Küçükbey, “Daha sütünü içmeye başlamamış bile,” diyerek araya girdi.

Bu, ispiyonculuktu! Tüysıklet’in eline fırsat geçmişti.

Hemen, “Küçükbey’den şikâyetçiyim,” diye bağırды.

Ama önce John elini kaldırmıştı.

“Evet John?”

“Peter’in koltuğuna oturabilir miyim? Nasıl olsa o burada yok.”

“Babanın koltuğuna oturmak mı?” Wendy kızmıştı. “Kesinlikle olmaz.”

“O bizim gerçek babamız değil ki,” diye karşılık verdi John. “Ben ona bir babanın nasıl davrandığını öğretilmeye kadar, bundan haberi bile yoktu.”

Bu bir şikâyetti. İkizler haykırdı: “John’dan şikâyetçiyiz.”

Dütdüt elini kaldırdı. İçlerinde en alçakgönüllü, aslında tek alçakgönüllü oydu ve Wendy ona özellikle yumuşak davranırdı.

“Baba olabileceğimi sanmıyorum,” dedi Dütdüt ürkekçe.

“Hayır Dütdüt.”

Dütdüt lafa bir başladı mı -bu pek sık olmazdı- saçma bir sürdürme tarzı vardı.

“Baba olamayacağıma göre,” dedi üzgün üzgün, “Michael’ın bebek olmama izin vereceğini de sanmam.”

“Hayır, vermem,” diye cevabı yapıştırdı Michael. Çoktan sepetinin içine girmişti bile.

İyice üzölen Dütdüt, “Bebek olamayacağıma göre, ikiz olabilir miyim acaba?” dedi.

“Tabii ki hayır,” diye yanıt verdi İkizler, “ikiz olmak çok zor.”

“Önemli biri olamayacağıma göre, size bir sihirbazlık numarası yapmamı ister misiniz?” diye sordu Dütdüt.

Hepsi, “Hayır,” dediler.

O da üstelemeyip, “Zaten hiç umudum yoktu,” dedi.

İspiyonculuk yeniden patlak vermişti.

“Tüysıklet masanın üstüne doğru öksürüyor.”

“İkizler yemekten önce meyvelerini yediler.”

“Kıvırcık hem ekmek hem meyve yiyor.”

“İkizler’dan şikâyetçiyim.”

“Kıvırcık’tan şikâyetçiyim.”

“Küçükbey’dan şikâyetçiyim.”

“Aman Tanrım,” diye bağırdı Wendy, “çocuk sahibi olmak ne zor işmiş.”

Onlara masayı toplamalarını söyleyip, dikiş sepetinin başına oturdu. Sepette bir sürü uzun çorap vardı ve her zamanki gibi hepsinin de dizi delikti.

“Wendy, ben beşiğe sığmıyorum,” diye yakındı Michael.

“Ama birinizi beşiğe koymam gerek ve en küçük de sensin. Hem evde bir beşik bulunması çok hoş olur.”

Wendy dikiş dikerken, çocuklar çevresinde oyunlar oynuyor, o romantik ateş, mutlu yüzlerini ve oynayan bedenlerini aydınlatıyordu. Yeraltındaki evde sık sık yaşamaya başlanan bu sahneyi, ne yazık ki son kez izliyoruz.

Yukarıdan ayak sesleri geliyordu. Bunu ilk duyan kişinin Wendy olduğundan kuşkunuz olmasın.

“Çocuklar, babanızın ayak seslerini duyuyorum. Kendisini kapıda karşılamanızdan hoşlanır.”

Yukarıda ise, Kızılderililer Peter’ın önünde eğiliyorlardı.

“Evi iyi gözleyin savaşçılar. Ben konuştum.”

Sonra, daha önce de pek çok kez yaptıkları gibi, çocuklar neşe içinde onu ağacından çekerek indirdiler. Daha önce pek çok kez olmuştu, ama bir daha olmayacaktı bu.

Çocuklara kuruyemişler getirmiş, Wendy için de saati öğrenmişti Peter.

Wendy şakacıktan, “Peter, bu çocukları çok şımartıyorsun, biliyor musun?” dedi.

Silahını asan Peter da, “Ah, karıcığım,” dedi.

Michael, Kıvırcık’ın kulağına fısıldadı:

“Annelere karıcığım dendiğini ona ben söylemiştim.”

Kıvırcık o anda, “Michael’dan şikâyetçiyim,” deyiverdi.

Birinci İkiz, Peter’a yaklaştı. “Baba, biz dans etmek istiyoruz.”

“Dans edin öyleyse benim küçük oğlum.” Peter’ın keyfi yerindeydi.

“Ama biz senin de dans etmeni istiyoruz.”

Gerçekten de Peter içlerindeki en iyi dansçıydı, ama o anda şaşırmış gibi yaptı.

“Ben mi? Benim yaşlı kemiklerim takır tukur eder ama.”

“Annemiz de dans etsin.”

“Ne!” diye haykırdı Wendy, “Bu kadar çok çocuklu bir anne dans mı eder!”

“Ama bu gece Cumartesi gecesi,” diye belirtti Tüysiklet.

Aslında Cumartesi gecesi değildi; belki de öyleydi, çünkü uzun zamandır günlerin hesabını şaşırmışlardı. Ne zaman özel bir şey yapmak isteseler, o gecenin Cumartesi gecesi olduğunu söyler, sonra da istediklerini yaparlardı.

Wendy yumuşamıştı. “Elbette bu gece Cumartesi Peter.”

“Wendy, bizim yaşımızda insanlar...”

“Ama sadece kendi aramızda Peter.”

“Doğru, doğru.”

Böylece, çocuklara dans edebilecekleri, ama önce geceliklerini giymeleri gerektiği söylendi.

Peter şöminenin önünde ısınırken, bir çorabın topuğunu onaran Wendy'ye baktı. "Ah, karıcığım, zorlu bir günün sonunda akşam çocuklarımızı yanı başımıza alıp şöminenin karşısında dinlenmekten güzel bir şey var mı bizim için?"

"Ne kadar hoş, değil mi Peter?" Wendy'nin göğsü kabarmıştı. "Peter, bana kalırsa Kıvırcık burnunu senden almış."

"Michael da sana çekmiş."

Peter'a yaklaşan Wendy, elini çocuğun omzuna koydu.

"Sevgili Peter, bu kadar geniş bir ailem olunca, artık biraz yıprandım tabii. Ama sen benim yerime başkasını koymak istemezsin, değil mi?"

"Hayır Wendy."

Kuşkusuz, Peter değişiklik istemiyordu, ama kıza huzursuz bir şekilde baktı. Bilirsiniz işte, uykuda mı yoksa uyanık mı olduğundan emin olmayan biri gibi gözlerini kırptırıyordu.

"Ne oldu Peter?"

"Sadece düşünüyordum," dedi. Biraz korkmuştu. "Yalancıkıtan babalarım, değil mi?"

Wendy soğuk bir şekilde, "Aa, tabii," dedi.

Peter özür diler gibi, "Görüyorsun ki," diyerek devam etti, "onların gerçek babası olmak beni çok yaşlandıracak."

"Ama onlar bizim Peter, ikimizin çocukları."

"Ama gerçekten değil, öyle değil mi Wendy?" Peter endişeyle sormuştu.

"İstemiyorsan, değil tabii," diye yanıt veren Wendy, Peter'ın rahat bir soluk aldığını açıkça duydu. Kararlı bir sesle konuşmaya çalışarak, "Peter," dedi, "bana karşı tam olarak hangi duyguları besliyorsun?"

"Annesine bağlı bir oğulun duygularını Wendy."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyen Wendy, odanın en uzak köşesine gidip tek başına oturdu.

Peter, “Çok tuhafsın,” dedi. Gerçekten şaşırmıştı. “Pars Zambağı da böyle. Benim bir şeyim olmak istiyor, ama dediğine göre, annem olmak değilmiş istediği.”

Wendy, üstüne basa basa yanıt verdi: “Hayır, tabii ki değil!” Wendy’nin Kızilderililere karşı neden önyargılı davrandığını şimdi anladık işte.

“Nedir peki?”

“Bunu söylemek bir hanıma yakışmaz.”

“İyi öyleyse,” dedi Peter. Sinirlenmeye başlamıştı.

“Belki *Çingürdak* söyler bana.”

Wendy aşağılayıcı bir şekilde cevabı yapıştırdı: “Evet ya, *Çingürdak* söyler sana. Edepsiz yaratığın teki o!”

O anda, yatak odasından bu konuşmalara kulak kaptıran *Çingürdak*, terbiyesiz bir şeyler söyledi.

“Edepsizlikten şeref duymamış,” diye açıkladı Peter.

Birden Peter’ın aklına bir şey geldi. “Belki *Çingürdak* benim annem olmak ister.”

Çingürdak hırsla, “*Seni aptal eşek!*” diye bağırdı.

Bunu o kadar sık söylüyordu ki, Wendy’nin çeviriye ihtiyacı yoktu.

“*Çingürdak*’la aynı fikirde sayılırım,” diye aksileşti Wendy. Onun aksileştiğini düşünebiliyor musunuz? Ama sabrı taşmıştı ve gece sona ermeden önce neler olacağını bilmiyordu. Bilseydi, aksileşir miydi hiç?

Bunu hiçbiri bilmiyordu. Belki de en iyisi bilmemele-riydi.

Bilmemeleri, onlara mutlu geçen bir saat daha kazandırdı. Adadaki son saatleri olacağına göre, bu sürenin içinde altmış mutlu dakika olduğuna sevinelim. Geceliklerini giyerek, dans edip şarkı söylediler. Biraz sonra gölgelerin gerçekten çevrelerini saracağını ve korkuyla sineceklerini bilmeden, kendi gölgelerinden korkar gibi yaparak söyledikleri, zevkli ve ürpertici bir şarkıydı bu. Dans ne kadar neşeli ve şamatalıydı, yatağın üstünde ve odada nasıl da itişip kakışmışlardı! Dans değil, düpedüz yastık

savaşıydı. Bittiği zaman, belki de bir daha hiç karşılaşmayacaklarını bilen takım oyuncuları gibi, bir devre daha direnmişti yastıklar. Wendy'nin uyku zamanı masalına sıra gelinceye kadar, çocuklar birbirlerine masallar anlatırlar. O gece Tüysiklet bile masal anlatmaya kalktı, ama masalın başlangıcı o kadar sıkıcıydı ki, kendisi de yıldı ve sıkıntıyla şöyle dedi:

“Evet, sıkıcı bir başlangıçtı. Masalın sonuymuş gibi yapalım haydi.”

Sonunda Wendy'nin masalını, hepsinin en sevdiği, Peter'ın ise nefret ettiği masalı dinlemek üzere yatağa girdiler. Wendy bu masalı anlatmaya başladığı zaman, Peter genellikle ya odadan çıkar ya da kulaklarını tıkartı. Bu kez de bunlardan birini yapmış olsaydı, belki hepsi hâlâ adada olurdu. Ne var ki, o gece taburesinden kalkmadı. Böylece neler olduğunu göreceğiz.

BÖLÜM XI
WENDY’NİN MASALI

Wendy, “Dinleyin öyleyse,” diyerek masala başladı. Michael dizinin dibinde, yedi çocuk da yataktaydı. “Bir zamanlar bir bey varmış...”

“Bir hanım olmasını yeğlerdim,” dedi Kıvırcık.

Küçükbey ise, “Beyaz bir fare olsaydı keşke,” dedi.

“Susun,” diye payladı anneleri. “Bir de hanım varmış ve...”

“Anneciğim.” Bağırır, Birinci İkiz’di. “Bir de hanım var demek istiyorsun değil mi? Yani ölmemiş, değil mi?”

“Hayır.”

“O hanımın ölmediğine çok sevindim,” dedi Dütdüt. “Sen de sevindin mi John?”

“Tabii sevindim.”

“Sen de sevindin mi Küçükbey?”

“Tabii.”

“Siz de sevindiniz mi İkizler?”

“Sevindik.”

Wendy, “Aman Tanrım,” diyerek iç geçirdi.

Kendisi bu masalı ne kadar berbat bulursa bulsun, Wendy’ye adil davranılması gerektiğini savunan Peter, “Hey, o kadar gürültü yapmayın,” diye bağırdı.

Wendy devam etti:

“Beyin adı Bay Darling, hanımın adı da Bayan Darling’miş.”

John, diğerlerini kızdırmak için, “Ben onları tanır-dım,” dedi.

Michael, pek emin olmasa da, “Sanırım ben de tanır-
dım,” dedi.

“Onlar evliymiş,” diye açıklama yaptı Wendy. “Bilin bakalım neleri varmış?”

“Beyaz fareleri!” diye haykırdı Küçükbey.

“Hayır.”

Masalı ezbere bilen Dütdüt, “Burası çok karışık,” dedi.

“Sessiz ol Dütdüt. Bunların üç evladı varmış.”

“Evlat ne demek?”

“Mesela sen bir evlatsın İkiz.”

“Duydun mu John? Ben bir evladım.”

“Evlatlar tek çocuklardır,” dedi John.

“Aman Tanrım, aman Tanrım,” diye iç geçirdi Wendy. “Evet, bunların üç çocuklarının Nana adında sadık bir dadısı varmış. Ama Bay Darling dadıya kızıp, onu avluya zincirlemiş. Çocuklar da bu yüzden uçup gitmişler.”

“Çok güzel bir masal bu,” dedi Küçükbey.

Wendy devam etti:

“Kayıp Çocuklar’ın yaşadığı Düşler Ülkesi’ne uçmuşlar.”

“Ben de aynen böyle düşünmüştüm,” diyerek, heyecanla araya girdi Kıvırcık. “Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama böyle yaptıklarını düşündüm sadece.”

Dütdüt bağırdı:

“Wendy, Kayıp Çocuklar’dan birinin adı Dütdüt müymüş?”

“Evet, öyleymiş.”

“Masala girdim. Yaşasın, bir masala girdim Küçükbey.”

“Sus bakayım. Bütün çocukları uçup gitmiş olan o mutsuz anneyle babanın duygularını düşünmenizi istiyorum şimdi.”

Mutsuz anne babaların duygularıyla zerre kadar ilgilenmemelerine karşın, hepsi “Vah vah!” diye inledi.

“Bomboş yatakları düşünün!”

“Vah vah!”

“Çok üzücü.” Birinci İkiz neşeyle söylemişti bunu.

“Bu masalın nasıl mutlu bir sonu olabilir, anlamıyorum,” dedi ikinci İkiz. “Ya sen Küçükbey?”

“Ben çok korkuyorum.”

Wendy, zafer kazanmış gibi, “Anne sevgisinin ne kadar büyük olduğunu bilseydiniz, korkmazdınız,” dedi. Şimdi Peter’ın nefret ettiği bölüme gelmişti.

Küçükbey’e yastıkla vuran Dütdüt, “Anne sevgisine bayılırım ben. Sen de anne sevgisine bayılır mısın Küçükbey?” dedi.

“Bayılırım,” diyen Küçükbey de Dütdüt’e vurdu.

Wendy aldırmadan, “Anlayacağınız,” dedi, “masalımızın kahramanı olan küçük kız, çocuklar uçarak geri geldiklerinde içeri girebilsinler diye, annelerinin pencereyi hep açık tutacağını biliyormuş. Böylece çocuklar yıllarca uzaklarda yaşamış ve çok eğlenmişler.”

“Geri dönmüşler mi?”

Wendy, en gösterişli sahneye hazırlanarak, “Haydi, şimdi de geleceğe bir göz atalım,” dedi. Geleceğe daha kolay göz atmak için, hepsi başlarını çevirdiler. “Yıllar geçip gitmişti. Londra’nın bir garına inen bu yaşı belirsiz şık hanım da kim acaba?”

Sanki bilmiyormuş gibi heyecanlanan Küçükbey, “Kimmiş Wendy, kimmiş o?”

“Olabilir mi acaba” Evet... hayır... evet, evet... bu o... güzel Wendy!”

“Yaa!”

“Yanındaki şu iri yarı, yakışıklı iki erkek de kim? John’la Michael olmasın? Evet, evet, onlar!”

“Yaa!”

“Wendy yukarıyı göstererek, ‘Bakın, sevgili kardeşlerim,’ der, ‘pencere hâlâ açık duruyor. Anne sevgisinin yüceliğine inanmamızın karşılığını gördük işte.’ Sonra da

anneleriyle babalarına uçarlar. Bu mutlu sahneyi anlatmaya kalemin gücü yetmez; biz de üzerine perdeyi çekiyoruz.”

Masal buydu işte. Dinleyiciler kadar, anlatanın kendisi de hoşnut kalmıştı. Görüyorsunuz, her şey tıpkı gerçekte olduğu gibi. Dünyanın en kalpsiz, ama bir o kadar da çekici yaratıkları olan çocuklar gibi gizlice sıvışır ve sadece kendimizi düşünerek yaşarız. Özel ilgiye ihtiyaç duyduğumuzda ise, şamar yiyeceğimize kucaklanacağımızdan emin olarak, soylu bir biçimde geri döneriz.

Gerçekten de anne sevgisine olan inançları o kadar büyüktü ki, bir süre daha kalpsizlik etmenin onlara bir şey kaybettirmeyeceğini sanıyorlardı.

Ne var ki, bu konuda onlardan daha bilgili biri vardı orada. Wendy masalı bitirince, onun ağzından derin bir inilti çıktı.

“Ne oldu Peter?” diye bağırان Wendy, Peter’ın hastalandığını sanarak koştu ve kaygılı bir tavırla oğlanın göğsünün altını yokladı. “Neren ağrııyor Peter?”

“Öyle bir ağrı değil bu,” diyerek, üstü kapalı bir yanıt verdi Peter.

“Nasıl bir ağrı peki?”

“Wendy, anneler hakkında yanıliyorsun.”

Peter’ın sözleri o kadar sarsıcıydı ki, bütün çocuklar korkuyla çevresine toplandılar. O da o güne kadar saklamış olduğu bir sırrı içtenlikle anlattı:

“Eskiden ben de sizin gibi, annemin her zaman pence-reyi benim için açık tutacağını düşünürdüm. Bu yüzden aylarca evden uzak kaldım. Uçup geri döndüğümde pencere kapalıydı... Annem beni tamamen unutmuştu ve yatağında başka bir çocuk uyuyordu.”

Bunun doğruluğundan emin değilim, ama Peter doğru olduğunu düşünüyordu ve bu da çocukları korkutmuştu.

“Annelerin böyle olduğundan emin misin?”

“Evet.”

Öyleyse anneler hakkındaki gerçek buydu. Zalim yaratıklar!

Yine de en iyisi bu konuda dikkatli olmak. Ne zaman vazgeçmek gerektiğini kimse bir çocuktan daha çabuk kavrayamaz. Nitekim, John ile Michael bir ağızdan, “Haydi Wendy, eve gidelim,” diye bağıldılar.

“Peki,” diyen Wendy, kardeşlerine sınıksı sarıldı.

Kayıp Çocuklar şaşkın şaşkın, “Bu gece gitmeyeceksiniz, değil mi?” diye sordular. İnsanın pekâlâ annesiz de yapabileceğini, yapamayacağını düşünenlerin sadece anneler olduğunu, içlerinde, yürek dedikleri yerde duyuyorlardı.

Aklına korkunç bir düşünce gelen Wendy, kararlı bir şekilde yanıt verdi:

“Hemen gidiyoruz. Annem yas tutma dönemini şimdiye kadar yarılamiştir belki de.”

Bu korku, ona Peter’ın neler hissedebileceğini unutturmuştu. Oldukça sert bir sesle, “Peter, gerekli hazırlıkları yapar mısın?” dedi.

Peter ise, sanki Wendy ondan kuruyemiş tabağını uzatmasını istemiş gibi, sakin bir şekilde yanıt verdi:

“Sen istiyorsan, tabii.”

Bu ikisi, ayrılacaklarına pek de üzölmüyormuş gibi görünüyorlar. Eğer Wendy ayrılığı umursamıyorsa, Peter kendisinin de umursamadığını gösterecekti Wendy’ye.

Aslında umursuyordu tabii Peter. Her zamanki gibi her şeyi berbat eden yetişkinlere öyle bir öfke duydu ki, ağacına girer girmez her saniyede yaklaşık beş olmak üzere, hızlı hızlı solumaya başladı. Bunu bilerek yapıyordu; nedeni de, Düşler Ülkesi’nde şöyle bir özdeyiş olmasıydı: Her soluk alışınızda bir yetişkin can verir. Peter da intikam alırcasına, yetişkinlerin kökünü kazımaya çalışıyordu. Kızılderililere gerekli emirleri verdikten sonra eve döndü. O yokken, evde uygunsuz bir sahne yaşanmıştı. Wendy’yi yitirme düşüncesiyle paniğe kapılan kayıp ço-

cuklar, gözdağı verircesine kızın üstüne yürümüşlerdi.

“Her şey o gelmeden önceki günlerden daha kötü olacak,” diye bağışıyorlardı.

“Gitmesine izin veremeyiz.”

“Haydi onu hapsedelim.”

“Evet, zincire vuralım.”

İçinden bir ses, çocuklardan hangisine yönelmesi gerektiğini söyledi Wendy’ye.

“Dütdüt,” diye bağırdı, “senden yardım istiyorum.” En safları sayılabilecek Dütdüt’e başvurması garip değil mi? Ama Dütdüt soylu bir şekilde karşılık verdi. O an saflığından sıyrılmış, ağırbaşlı bir tavırla konuşuyordu:

“Ben bir garip Dütdüt’üm, kimse aldırmaz bana. Ama Wendy’ye karşı bir İngiliz centilmeni gibi davranmayan olursa, fena yaparım.”

Bir anda yıldızı parlamıştı. Kılıcını çekince, diğerleri ürkererek gerilediler. O sırada Peter dönmüş ve çocuklar ondan destek alamayacaklarını hemen anlamışlardı. Peter, hiçbir kızı zorla Düşler Ülkesi’nde tutacak değildi. Bir aşağı bir yukarı yürüyerek, “Wendy, uçarken çok yorulduğun için, Kızılderililere seni ormandan geçirmelerini söyledim,” dedi.

“Teşekkür ederim Peter.”

“Sonra da,” dedi Peter, “*Çıngırdak* seni denizin üstünden geçirecek. Küçükbey, *Çıngırdak*’ı uyandır hemen.” Emirlerinin yerine getirilmesine alışık olan birinin otoriter sesiyle söylemişti bunları.

Çıngırdak, bir süredir konuşulanları dinleyerek yatağında oturmakta olduğu halde, Küçükbey yanıt alıncaya dek perinin kapısını iki kez vurmak zorunda kaldı.

“*Kimsin sen? Bu ne cesaret? Çek git buradan,*” diye bas bas bağırdı *Çıngırdak*.

“*Çıngırdak, kalk,*” diye seslendi Küçükbey, “Wendy’yi yolculuğa çıkaracaksın.”

Çingirdak, Wendy'nin gideceğini duyduğuna çok memnun olmuştu elbette; ama ona kılavuzluk etmemeye kesinlikle kararlıydı. Bunları pek sivri bir dille ifade ettikten sonra, tekrar uyumuş gibi yaptı.

Böyle bir başkaldırı karşısında afallayan Küçükbey'in, "Yapmayacağını söylüyor," diye haykırması üzerine, Peter hırsla genç hanımın odasına doğru yürüdü.

"*Çingirdak*, hemen kalkıp giyinmezsen perdeleri açarım, herkes de senin yataktaki derbeder halini görür."

Bu sözler üzerine hemen yere atlayan *Çingirdak*, "*Kalkmadığını kim söyledi?*" diye bağırdı.

Bu arada çocuklar, John ve Michael'la birlikte artık yolculuk için hazırlanmış olan Wendy'ye boynu bükük bir halde bakmaktaydılar. O anda sadece Wendy'yi yitirmek üzere olduklarından değil, aynı zamanda Wendy onların davetli olmadığı güzel bir yere gittiği için üzgündüler. Onları çeken şey, her zamanki gibi yenilikti.

Ama çocukları daha soylu bir duyguyla değerlendiren Wendy'nin içi erimişti.

"Sevgili çocuklarım," dedi, "eğer hepiniz benimle giderseniz, babamla annemin sizi evlat edinmesini sağlayabileceğimden eminim."

Bu çağrı özellikle Peter'a yönelikti, ama her çocuk yalnızca kendini düşündüğünden, bir anda hepsi sevinçle zıplamaya başladı.

Küçükbey iki zıplama arasında, "Ama çok kalabalık olduğumuzu düşünmezler mi?" diye sordu.

Çabucak düşünüp taşınan Wendy, "Yo, hayır, bu sadece oturma odasına birkaç yatak koymak demektir. İlk Perşembelerde yataklar paravanaların arkasına gizlenebilir."

Bütün çocuklar yalvarırcasına, "Gidebilir miyiz Peter?" diye bağırdılar. Kendileri giderse, Peter'ın da gideceğini varsayıyor, ama bunu pek de dert etmiyorlardı as-

linda. Yepyeni şeyler kapıyı çaldığı zaman, çocuklar sevindiklerini terk etmeye hep böyle hazırdır işte. Peter acı bir gülümsemeyle, “Peki,” diye yanıt verince, hepsi eşyalarını toplamaya koştu.

Wendy her şeyi yoluna koyduğunu düşünerek, “Şimdi de Peter,” dedi, “gitmeden önce sana ilacını vereceğim.” Çocuklara ilaç içirmeye bayılıyor ve kuşkusuz çok fazla ilaç veriyordu. İlaç elbette sudan başka bir şey değildi, ama bunu bir su kabağından içiriyor ve her zaman su kabağını çalkalayarak damlaları sayıyor, bu da suya biraz ilaç niteliği kazandırıyor. Ne var ki, bu sefer Peter’a ilacını veremedi; çünkü tam ilacı hazırlamıştı ki, Peter’ın gözlerinde yüreğini hoplatan bir bakış gördü.

“Eşyalarını topla Peter,” dedi titreyerek.

Peter ise umursamıyormuş gibi yaparak, “Hayır, ben sizinle gelmiyorum Wendy,” dedi.

“Geliyorsun Peter.”

“Hayır.”

Peter, Wendy giderken kılını bile kıpırdatmayacağını göstermek için, flütünü neşeyle öttürerek, odada oradan oraya sekiyordu. Çok alçaltıcı bir şey olmasına karşın, Wendy Peter’ın peşinden koşmak zorunda kaldı ve “Anneni bulmak için...” diyerek onu kandırmaya çalıştı.

Peter’ın bir zamanlar bir annesi olmuşsa bile, artık onu özlemiyordu. Pekâlâ annesiz de yapabiliyordu. Anneler hakkında enine boyuna düşünmüş ve sadece onların kötü taraflarını hatırlamıştı.

“Hayır, hayır,” dedi Wendy’ye, kararlı bir şekilde, “annem büyüdüğümü söyleyecektir, oysa ben her zaman küçük bir çocuk olarak kalmak ve eğlenmek istiyorum.”

“Ama Peter...”

“Hayır.”

Bu durumdan diğer çocukların da haberdar edilmesi gerekiyordu.

“Peter gelmiyor.”

Peter gelmiyor mu? Çocuklar Peter'a boş boş baktılar. Sırtlarındaki değneklerin ucuna birer çıkın bağlanmıştı. Akıllarına ilk gelen düşünce, eğer Peter gitmiyorsa, onları da göndermekten vazgeçmiş olabileceğiydi.

Ama Peter böyle bir şey yapmayacak kadar gururluydu. “Annelerinizi bulursanız, umarım onları beğenirsiniz,” dedi imalı bir şekilde.

Bu alaycı sözler kötü bir etki yarattı. Çocukların çoğu oldukça kuşkulu bakmaya başladı. Her şeye rağmen gitmek istemekle budalalık mı ediyorlardı? Yüzlerinden okunanlar bunlardı.

“Haydi öyleyse, ağlamak, zırlamak yok, güle güle Wendy,” diyen Peter, sanki yapacak önemli bir işi varmış ve bunun için onların gitmesini bekliyormuş gibi, neşeyle elini uzattı.

Peter'ın bir öpücük istediğini gösteren en ufak bir belirti olmadığına göre, Wendy bu eli tutmak zorundaydı.

Çocuğun karşısında bir süre daha oyalanarak, “İç çamaşırlarını değiştirmeyi unutma, olur mu Peter?” dedi. Oğlanların iç çamaşırları konusunda her zaman çok titiz davranmıştı.

“Olur.”

“İlacını da iç.”

“Olur.”

Hepsi bu kadardı galiba; sonra sıkıntılı bir sessizlik çöktü. Ama Peter herkesin önünde duygularına yenilecek biri değildi. “Hazır mısın *Çıngırdak*?” diye seslendi.

“*Evet, evet.*”

“Öyleyse yol göster.”

Çıngırdak en yakın ağaçtan yukarı fırladı; ama onun peşinden giden olmadı, çünkü tam o sırada korsanlar, Kızılderililerin beklediği korkunç saldırılarını gerçekleştirmişler, yukarıdaki sakin ortam, çığlıklar ve kılıç şakırtılarıyla bozulmuştu. Aşağıda ise ölüm sessizliği vardı. Açılan ağızlar öylece kalmıştı. Wendy diz üstü çökmüş,

kollarını Peter'a doğru uzatmıştı. Sanki o yöne esen ani bir rüzgâra kapılmışlar gibi, bütün kollar Peter'a uzandı. Onları yüzüstü bırakmaması için sessizce yalvarıyorlardı. Peter kılıcını çekti. Barbecue'yü öldürmüş olduğuna inandığı kılıçtı bu. Çocuğun gözlerinde savaş tutkusu vardı.

BÖLÜM XII
ÇOCUKLAR YAKALANIYOR

*K*orsanların saldırısı tam bir sürpriz olmuştu. Bu durum, vicdansız Kanca'nın saldırıyı kuralları hiçe sayarak yönetmiş olduğunun kesin kanıtıdır, çünkü Kızılderilileri dürüstçe gafil avlamaya beyaz adamın akli ermez.

Vahşilerin yazılmamış savaş yasalarına göre, saldıran taraf her zaman Kızılderililer olur ve soylarına özgü kurnazlıkla bunu tam şafaktan önce, beyazların cesaret bakımından en zayıf olduklarını bildikleri saatte yaparlar. Bu arada beyaz adamlar, o civarda eteğinden dere akan bir tepe bulup, üzerine kaba saba bir siper kurarlar; çünkü suya çok uzak olmak yıkım getirir. Orada saldırıyı beklerken, deneyimsiz olanlar ellerine silahlarını alıp çalılara basarak dolaşır, deneyimli tayfalar ise bütün gece huzur içinde uyuyup, şafak vaktinden önce uyanırlar. Uzun, kara gece boyunca, vahşilerin keşif kolları tek bir yaprak kımıldatmaksızın otların arasında yılan gibi sürünür; tıpkı bir köstebeğin kuma dalışı gibi, çalılar sessizce kapanır arkalarından. Ara sıra salıverdikleri o harika çakal uluması taklidi dışında tek bir ses duyulmaz. Ulumaya başka savaşçılardan yanıt gelir. Bazıları bunu o kadar iyi yapar ki, çakallar bile bu kadarını beceremezler. Ürpertici saatler böylece uzayıp giderken, bunu ilk kez yaşamak zorunda kalan soluk yüzlüye bu uzun bekleyiş çok zor gelir; ama o korkunç ulumalar ve daha da korkunç olan sessizlik anları, deneyimli biri için gecenin nasıl ilerlediğini gösteren belirtilerden başka bir şey değildir.

Kanca bu alışılmış düzeni çok iyi bildiğinden, cahillik bahanesiyle kuralları çiğnemesi bağışlanamaz.

Minikler kabilesi ise Kanca'nın onurundan kuşku duymadıkları için, gece yaptıkları bütün eylemler onunkilerle tam bir zıtlık içindeydi. Kabilelerinin ününe yakışan her şeyi eksiksiz olarak yaptılar. Uygar insanları aynı anda hem şaşırtan hem de umutsuzluğa düşüren o keskin duyularıyla, korsanlardan birinin kuru bir dala basmış olduğu andan itibaren, onların adada olduğunu biliyorlardı. Hemen çakal ulumaları başladı. Kanca'nın adamlarını karaya çıkardığı nokta ile ağaçların altındaki ev arasındaki her toprak parçası, topuk kısmı önde burnu arkada olan mokasenler giyen savaşçılar tarafından sessizce adım adım araştırıldı. Altından dere akan sadece tek bir tepe buldular ve böylece Kanca'nın başka seçeneği olmadığını anladılar. Kanca, şafağı beklemek için buraya yerleşmiş olmalıydı. Her şey bu şekilde, neredeyse şeytanca bir kurnazlıkla planlanınca, Kızılderililerin önde gelenleri battaniyelerine sarındılar ve onlar için yiğitliğin şanından sayılan serinkanlı bir tavırla çocukların evinin tepesine yerleşip, ecelle yüzleşecekleri soğuk dakikaları beklediler.

Tamamen uyanık olmalarına karşın, orada hiçbir şeyden kuşkulandıktan oturup, şafak sökünce Kanca'ya yapacakları dayanılmaz işkencelerin düşünüyüşünü gören vahşiler, aniden kalles Kanca'ya yakalanıverdiler. Katliamdan kurtulan keşif kollarından birinin sonradan verdiği bilgilere göre, Kanca tepede duraklamamıştı bile; oysa alacakaranlıkta tepeyi görmüş olmalıydı. Başından beri kendisine saldırılmasını beklemeye hiç niyeti olmadığı anlaşılıyor. Gecenin geçmesini bile beklememiş, sadece saldırmayı düşünerek üzerlerine yürümüştü. Bunun dışındaki bütün savaş hilelerinin ustası olan Kızılderililerin şaşkına dönen keşif kolları, görülmeyi göze alarak Kanca'nın arkasından koşturmaktan ve acı acı ulumaktan başka ne yapabilirlerdi?

Cesur Pars Zambağı'nın çevresinde en yiğit savaşçılarından bir düzinesi vardı. Birden hain korsanların üzerlerine geldiğini gördüler. O zaman, zafer düşleri gören gözlerindeki perde kapandı. Bundan böyle kimseyi direğe bağlayıp işkence yapamayacaklardı. Onlara cennetin yolu gözük müştü artık. Bunu biliyorlardı; ama atalarına yakışır biçimde davranmaları gerekiyordu. Çabucak kalkmış olsalardı, yan yana dizilip kolayca yıkılmayacak bir savunma duvarı oluşturacak zamanları vardı henüz. Ne var ki, soylarının gelenekleri bunu yapmayı yasaklıyordu. Onların kitabında, soylu bir vahşinin beyazların karşısında asla şaşkınlığını belli etmemesi yazılıydı. Korsanların böyle korkunç bir şekilde aniden ortaya çıkmasına karşın, Kızılderililer bir an için kıllarını kıpırdatmadan oturdukları yerde kaldılar; sanki düşmanı kendileri davet etmişti. Geleneklerinin hakkını verdikten sonra da silahlarını çektiler. Savaş çılgınlıkları havayı delip geçti, ama artık çok geç kalmışlardı.

Bunun savaş değil, nasıl bir katliam olduğunu anlatmaktan yana değiliz. Minikler kabilesinin en seçkin savaşçılarının çoğu böyle can verdiler. Ama ölenlerin kanı yerde kalmış sayılmaz, çünkü Cılız Kurt'la birlikte Alf Mason da, Güney Amerika kıyılarını bir daha rahatsız etmemek üzere yere serildi. Geo. Scourie, Chas. Turley ve Köpek Foggerty de hapı yutanlar arasındaydı. Turley, en sonunda Pars Zambağı ve kabileden geriye kalan bir avuç Kızılderiliyle birlikte korsanları yarıp geçen korkunç Panter'in baltasına yenik düştü.

Bu olayda uyguladığı taktikler yüzünden Kanca'nın ne ölçüde suçlanacağına karar vermek tarihçilere kalmış. Zamanı gelinceye kadar tepede beklemiş olsaydı, o ve adamları büyük bir olasılıkla boğazlanacaklardı; dolayısıyla onu yargılarken bunu da hesaba katmak doğru

olur. Belki de, yeni bir yöntem izlemeyi tasarladığını düşmanlarına bildirmesi gerekirdi. Öte yandan, bu durum işin sürpriz yanını ortadan kaldıracak için, kaptanın savaş stratejisi boşa gidecekti. Sonuç olarak, baştan sona sorunlarla kuşatılmış bir mesele bu. İnsan bu kadar cesaret isteyen bir planı tasarlayan akla ve bunu gerçekleştiren korkunç dehaya istemeyerek de olsa hayranlık duyduğunu söylemeden edemiyor.

O zafer anında Kanca'nın kendisi hakkındaki duyguları nelerdi acaba? Hızlı hızlı soluyarak palalarını temizleyen köpekleri de bunu merak ediyordu. Kaptanın kancasına uzak olan bir yerde toplanmışlar, çekine çekine, meraklı gözlerle bu olağanüstü adama bakıyorlardı. Kaptanın yüreğinde sevinç olmalıydı, ama yüzü bunu yansıtmıyordu. Her zamanki karanlık ve gizemli haliyle, adamlarından soyutlanmış gibi, uzakta duruyordu.

Kanca'nın asıl geliş nedeni Kızılderilileri yok etmek olmadığı için, o gece yapılacak işleri henüz bitmemişti. Kızılderililer, onun gözünde bala ulaşabilmesi için du-manla kaçırmayı gereken arılardan başka bir şey değildi. Onun istediği Pan'di; Pan, Wendy ve onların takımı, ama en çok Pan.

Peter o kadar küçük bir çocuktaki ki, insan bu adamın ona duyduğu nefret karşısında şaşkınlığa kapılıyor. Tamam; Peter, Kanca'nın kolunu timsaha atmıştı; ama bu olay ve bu olayın sonucunda timsahın inatçılığı yüzünden kaptanın güvensiz bir hayata sürüklenmesi bile, bu kadar acımasız bir intikam hirsını açıklamaya yetmiyor. İşin aslı, Peter'da korsanı çıldırtan bir şey olmasıydı. Bu, Peter'ın cesareti, büyüleyici görünüşü, şu ya da bu değildi. Neyse, bunun ne olduğunu çok iyi bildiğimize ve söylememiz gerektiğine göre, lafı dolandırmayalım: Bu, Peter'ın kendine duyduğu aşırı güvendi.

Bu durum Kanca'nın sinirlerini yıpratmıştı. Sinirden demir pençesi seğiriyor, geceleri bir sinek dadanmış gibi rahatsız oluyordu. Peter yaşadıkça işkence çeken adam, kafesine giren serçeyi tutamayan bir aslan gibi hissediyordu kendini.

Şimdi bütün mesele ağaçlardan aşağı nasıl inileceği, yani adamlarını nasıl indireceğiydi. Adamlarına hırsla göz gezdirerek, en zayıf olanlarını araştırdı. Kaptanın onları sırikla aşağı itmekten çekinmeyeceğini bilen tayfalar, sıkıntıyla kıvrandılar.

Bu arada çocuklar ne durumdaydı acaba? İlk kılıç şakırtıları duyulduğunda, ağızları açık, kolları yalvarırcasına Peter'a uzanmış bir halde heykel gibi taş kesildiklerini görmüştük. Tekrar onlara döndüğümüzde ise, ağızlarının kapanmış ve kollarının yana düşmüş olduğunu görüyoruz. Yukarıdaki curcuna başladığı gibi aniden bitmiş, şiddetli bir rüzgâr gibi geçip gitmiştir; ama çocuklar bu sırada yazgılarının belirlendiğini bilmektedir.

Acaba hangi taraf kazanmıştı?

Ağaç kovuklarının başında can kulağıyla aşağıyı dinleyen korsanlar, bütün çocukların sorduğu bu soruyu ve ne yazık ki, Peter'ın yanıtını da duydular.

"Eğer Kızılderililer kazanmışsa," diyordu Peter, "tamam çalarlar. Bu onların zafer işaretidir."

Tamtamı ele geçirmiş olan Smee, o sırada tamtamin üstünde oturmaktaydı. "Bir daha tamtam sesi duyamayacaksınız," diye mırıldandı. Sessizliğin bozulmaması emredilmiş olduğu için, işitilmeyecek kadar alçak bir sesle konuşmuştu elbette. Bu yüzden, Kanca tamtamı çalmasını işaret edince pek şaşırdı; ama yavaş yavaş bu emirdeki müthiş hınzırlığı kavradı. Bu basit adam, Kanca'ya hiç bu kadar hayranlık duymamıştı herhalde.

Tamtama iki kez vuran Smee, daha sonra durup sevinçle dinledi.

Zalim adamlar, Peter'ın "Tamtam! Kızılderililer kazanmış!" diye bağırıldığını duydular.

Zavallı çocuklar ise, yukarıdaki katı yürekliilere müzik gibi gelen sevinç çığlıklarıyla yanıt verdiler ve neredeyse aynı anda Peter'a tekrar veda ettiler. Bu durum korsanları şaşırttı şaşırtmasına, ama düşmanın ağaçlardan yukarıya çıkmak üzere olmasının verdiği sevinç, diğer duyguların hepsini sildi. Birbirine sırtarak, keyifle ellerini ovuşturdular. Kanca hızla ve sessizce emirlerini verdi: Her ağacın başında bir adam dikilecek, diğerleri de onlardan iki metre uzakta yan yana dizilecekti.

BÖLÜM XIII
PERİLERE İNANIR MISINIZ?

*B*u korkunç olay ne kadar çabuk biterse o kadar iyi. Ağacından ilk çıkan çocuk Kıvırcık oldu ve çıkar çıkmaz Cecco'nun kucağına düştü. Cecco onu Smee'ye, Smee Starkey'ye, Starkey Bill Jukes'a, Bill Jukes da Nodler'a fırlattı ve Kıvırcık böylece bir adamdan diğerine savrula savrula, sonunda kara korsanın ayaklarının dibine düştü. Çocukların hepsi ağaçlarından bu şekilde insafsızca koparıldı. Elden ele fırlatılan balyalar gibi, aynı anda birkaç çocuk havada uçuşuyordu.

Son olarak çıkan Wendy'ye ise farklı davrandılar. Alaycı bir kibarlıkla şapkasını çıkararak kıza kolunu uzatan Kanca, diğerlerinin yığıldığı yere kadar ona eşlik etti. Bunu öyle seçkin bir tavır sergileyerek yaptı ki, Wendy bağıramayacak kadar etkilenmişti. Ne de olsa küçücük bir kızdı o.

Kanca'nın bir an için onu büyülediğini açığa vurmak belki işpiyonculuk olacak ama, Wendy'yi işpiyonlamamızın nedeni, kızın etkilenişinin beklenmedik sonuçlara yol açmasıdır. Mağrur bir şekilde Kanca'nın elini itseydi (biz de bunu yaptığını yazmaktan zevk duyardık), diğerleri gibi havada savrulacak, o zaman da Kanca büyük olasılıkla çocuklar bağlanırken orada bulunmayacaktı. Kanca, bağlanma faslına şahit olmasaydı, Tüysiklet'in sırrını keşfetmeyecek, bu sırrı bilmeden de Peter'in canına kastetmeye kalkışamayacaktı.

Uçup gitmelerini önlemek için, çocukları dizleri kullaklarına değecek şekilde iki büküm ederek bağladılar.

Kara korsan, onları sıkıca bağlamak için bir ipi dokuz eşit parçaya bölmüştü. Sıra Tüysıklet'e gelinceye kadar her şey yolunda gitti. Tüysıklet, etrafına dolanan ipin hepsini bitiren ve size düğüm yapacak uç bırakmayan o sinir bozucu paketler gibiydi. Siz paketi öfkeyle nasıl tekmelerseniz (oysa doğrusu ipi tekmelemektir), tepesi atan korsanlar da çocuğu öyle tekmelediler. Garip gelecek ama, onlara zorbalığı bırakmalarını söyleyen kişi Kanca idi. Kanca'nın dudakları zafer sevinciyle düşmanca kıvrılmıştı. Köpekleri talihsiz çocuğu sıkıca bağlamaya çalışır ve her seferinde çocuğun bir yeri pırladığı için ter dökerek uğraşmaktan başka bir şey düşünemezken, Kanca'nın üstün aklı sonuçları değil, Tüysıklet'in dış görünüşünün altında yatan nedenleri araştırmıştı. Duyduğu sevinç de bunları bulduğunu gösteriyordu. Korkudan bembeyaz kesilen Tüysıklet, sırrının Kanca tarafından keşfedildiğini anlamıştı. O kadar şişmiş bir çocuk, ortalama ölçüde bir adamın ancak sırık yardımıyla girebileceği bir ağacı kullanamazdı elbette. Zavallı Tüysıklet, çocukların en çaresiziydi şimdi. Peter için korkuyor, yaptığı işten acı bir pişmanlık duyuyordu. Terliyen delicesine su içme alışkanlığından kurtulamadığı için, şişerek şu andaki ölçüsüne ulaşmış ve kendini küçültüp ağaca uyduracağı yerde, diğerlerinden gizli olarak ağacı yontup kendine uydurmuştu.

Bu durum, Peter'ın sonunda eline düştüğüne inanmasına yetmişti Kanca'nın. Ne var ki, o anda zihninin derin mağaralarında şekillenen karanlık plana ilişkin hiçbir söz çıkmadı ağzından; sadece tutsakların gemiye taşınmasını işaret etti. Böylece yalnız kalmış olacaktı.

İyi ama, tutsaklar nasıl taşınacaktı? İplerle bağlanıp dertop edildiklerine göre, fıçı gibi yokuş aşağı yuvarlanabilirlerdi. Ne var ki, yolun çoğu bataklıktı. Kanca'nın dehası bir kez daha güçlükleri yendi ve küçük evi işaret eden kaptan, evin taşıt aracı olarak kullanılabileceğini

belirtti. Çocukları hemen küçük eve tıktılar, iri yarı dört korsan evi omuzladı, diğerleri onların arkasına dizildi ve bu garip kafile, iğrenç korsan şarkıları söyleye söyleye ormana daldı. Çocukların arasında ağlayan olup olmadığını bilmiyorum; varsa bile, korsanların şarkısı seslerini boğmuştu herhalde. Küçük ev, ağaçların arasında gözden yiterken, sanki Kanca'ya meydan okurmuş gibi, bacasından minik ama cesur bir duman püskürttü.

Kanca'nın dumanı görmesi Peter için kötü oldu. Korsanın öfke dolu yüreğinde Peter'a karşı bir damla acıma duygusu kalmışsa bile, duman onu da yok etmişti.

Hızla inen gecenin içinde tek başına kalınca Kanca'nın yaptığı ilk iş, parmaklarının ucuna basarak Tüysiklet'in ağacına gitmek ve kovuktan geçebileceğinden emin olmaktı. Sonra da uzun bir süre kara kara düşündü. Uğursuz şapkasını çimenlerin üzerine koymuş, saçlarını tatlı tatlı esmeye başlayan rüzgârda serinlemeye bırakmıştı. Düşünceleri saçları kadar kara, mavi gözleri ise menekşeler kadar huzur vericiydi. Yeraltından gelecek bir ses bekleyerek etrafı dinledi; ama aşağısı da yukarısı kadar sessizdi. Yeraltındaki ev, terk edilmiş boş bir yerdi sanki. Çocuk uyuyor muydu, yoksa Tüysiklet'in ağacının dibinde durmuş, elinde hançeriyle beklemekte miydi?

Aşağıya inmedikçe, bunu öğrenmenin yolu yoktu. Kanca pelerinini yavaşça omuzlarından yere kaydırды ve dudaklarını kanatıncaya kadar hırsla ısırarak ağaca gitti. Cesur bir adamdı, ama bir an duraklamak ve eriyen bir mum gibi damlalar akıtan alnını silmek zorunda kalmıştı. Sonra usulca kendini bilinmezliğe bıraktı.

Geçidin dibine rahatça vardı ve nefesini tutarak sessizce durdu. Gözleri loş ışığa alışınca, ağaçların altındaki evde bulunan çeşitli eşyalar biçim kazanmaya başladı. Ama açgözlü bakışlarının çakılıp kaldığı tek şey, uzun bir süre bakındıktan sonra gördüğü büyük yatak oldu. Yatağın üzerine uzanmış olan Peter derin bir uykundaydı.

Yukarıda yaşanan feci olaydan haberi olmaksızın, çocuklar gittikten sonra bir süre neşeyle flüt çalmıştı Peter. Onların gidişine aldırmadığını kendine kanıtlamak için umutsuz bir çabaydı bu kuşkusuz. Sonra Wendy'yi üz-
mek istercesine, ilacını içmemeye karar vermiş, sonra onu iyice kızdırmak için üstünü örtmeden yatağa uzanmıştı; oysa Wendy çocukları daima örtünün içine sıkıştırırdı, çünkü gecenin ilerleyen saatlerinde üşüyebilirdiniz. O anda Peter az kalsın ağlayacaktı; ama ağlamak yerine gülerse, Wendy'nin ne kadar kızacağı aklına geldiği için, kibirli bir kahkaha savurdu ve gülerken uyuyakaldı.

Pek sık olmasa da, kimi zaman o da düş görürdü. Bunlar, öbür çocuklarınkinden daha üzücü düşlerdi. Düşlerinde acı acı inlemesine karşın, saatlerce bu düşlerden kopamazdı. Sanırım yaşamındaki sırla ilgiliydi bunlar. Böyle zamanlarda Wendy onu yataktan çıkarıp kucağına alır, kendi buluşu olan yöntemlerle avutur, sakinleşmeye başlayınca da, bir kızın önünde küçük düşmesin diye, uyanmadan tekrar yatağına yatırırdı. Ne var ki, bu kez Peter bir anda düşsüz bir uykuya dalmıştı. Kollarından biri yatağın kenarından sarkmış, bir bacağı kıvrılmış, minik incilerin görüldüğü açık ağzına yarım kalan gülüşü yayılmıştı.

Kanca onu böyle savunmasız bir halde bulmuştu işte. Ağacın dibinde sessizce durup, odanın karşı tarafındaki düşmanına baktı. Korsanın kara yüreğinde hiç mi acıma duygusu yoktu? Aslında bu adam büsbütün kötü değildi; çiçekleri sever (bana böyle söylendi), güzel müzikten hoşlanırdı (kendisi de çok güzel klavsen çalarmış). Ayrıca, haydi içtenlikle itiraf edelim, bu masum manzara onu derinden sarsmıştı. İyi tarafı ağır bassaydı, istemeye istemeye geri dönüp yukarı çıkacaktı; ama onu durduran bir şey vardı.

Onu durduran, Peter'ın uyurken bile küstah görünmesiydi. Açılmış bir ağız, sarkan bir kol, bükülmüş bir

diz: Hepsi birlikte, canlı bir kendini beğenmişlik örneği oluşturunuyordu. İnsan bunun farkında olan gözlerle karşılaşmayı asla istemezdi. Bunlar Kanca'nın yüreğini katılaştırdı. Öfkeden çatlayıp yüz parçaya bölünmüş olsa bile aldırılmaz, her bir parçasıyla uyuyan çocuğun üstüne atlardı.

Odadaki tek lambanın donuk ışığı yatağa vuruyordu. Kanca ise karanlık tarafta durmaktaydı. Usulca ilk adımını atmaya kalktığı anda bir engelle karşılaştı. Tüysiklet'in ağacının kapısıydı bu. Kapı, kovuğu tamamen kapatmadığı için, Kanca deminden beri kapının üstünden bakmaktaydı odaya. El yordamıyla kapının kolunu arayan Kanca, kolun en dipte, uzanamayacağı bir yerde olduğunu anlayınca, hırsından çılgına döndü. O zaman Peter'in yüzüyle bedenindeki sinir bozucu özellikler gözle görülür şekilde artmış gibi geldi adama. Kapıyı sarsarak zorlamaya başladı. Düşmanı yine ondan kurtulacak mıydı yoksa?

Ama o da ne? Kanca'nın gözündeki kırmızı nokta, Peter'in ilacını görmesin mi! İlaç kaptanın kolayca uzanabileceği bir yerde, rafa benzer bir çıkıntının üstünde duruyordu. Kanca bunun ne olduğunu hemen kavradı ve uykucunun artık eline düştüğünü anladı.

Sağ olarak ele geçmesin diye, Kanca her zaman korkunç bir zehir taşırdı üstünde. Ganimet olarak aldığı bütün zehirli yüzüklerden yaptığı bir karışımdı bu. Karışımı kaynatarak, bilim dünyasının hiç tanımadığı sarı bir sıvı elde etmişti. Bu sıvı, belki de gelmiş geçmiş en etkili zehirdi.

Kanca, Peter'in ilacına bu zehirden beş damla kattı. Elleri utançtan değil, sevinçten titriyordu. İşini görürken uykucuya bakmamasının nedeni, acıma duygusuna kapılmaktan çekinmesi değil, zehiri dökmekten korkmasıydı. İş bitince, kurbanına şeytanca bir zevkle baktı, döndü ve solucan gibi kıvrıla kıvrıla, zar zor kovuktan yuka-

rıya tırmandı. Tepede belirlediği zaman, aynen deliğinden fırlayan bir şeytana benziyordu. Şapkasını takıp iyice yana yatırdıktan sonra, gecenin en karanlık parçası olan kendini geceden gizlemek ister gibi, pelerinine sarındı ve kendi kendine garip garip mırıldanarak, ağaçların arasına sığıştı.

Peter uyumaya devam etti. Işık, pır pır edip durduktan sonra sönmüş, ev karanlığa gömülmüştü. Peter ise hâlâ uyuyordu. Timsaha göre saat ona gelmiş olmalıydı. Birden, onu neyin uyandırdığını anlamadan, yatağında doğrulup oturuverdi Peter. Onu uyandıran, ağacının kapısının dikkatle, hafif hafif vurulmasıydı.

Hafif de olsa, o sessizliğin içinde tekinsizmiş gibi geliyordu bu vuruşlar. Peter el yordamıyla hançerini kavradıktan sonra seslendi:

“Kim o?”

Uzun süre yanıt gelmedi. Sonra kapı yine vuruldu.

“Kimsin sen?”

Yanıt yok.

Peter korkuyla titredi. Korkuyla titremeye bayılırdı. İki adımda kapıya ulaştı. Tüysıklet’in kapısının aksine, Peter’ın kapısı oyuğu tamamen kapatıyordu. Bu yüzden ne Peter kapının arkasını, ne de kapıyı çalan kişi Peter’ı görebiliyordu.

“Konuşmazsan kapıyı açmam,” diye bağırdı Peter.

Kapıdaki ziyaretçi, sonunda çingirtıya benzeyen tatlı bir sesle konuştu:

“*Bırak da gireyim Peter.*”

Bu *Çingürdak*’tan başkası değildi. Peter çabucak kapının sürgüsünü açınca, *Çingürdak* uçarak heyecanla içeriye girdi. Yüzü kızarmış, giysisi çamurlanmıştı.

“Ne oldu?”

“*Ah, asla tahmin edemezsin.*” diye bağırان *Çingürdak*, Peter’a üç tahminde bulunmasını önerdi. Ama Peter’ın “Konuş!” diye haykırması üzerine, gramer kurallarına

hiç uymayan ve hokkabazların çeke çeke ağızlarından çıkardıkları kurdeleler kadar uzun olan tek bir cümleyle, Wendy ile çocukların yakalanışını anlattı.

Onu dinlerken, Peter'ın yüreği bir aşağı bir yukarı hoplayıp durdu. Her şeyin düzenli olmasını seven Wendy korsan gemisinde ve bağlı ha?

Birden silahlarına davranarak, "Onu kurtaracağım," diye bağırdı. Bu arada, Wendy'yi mutlu edecek bir şey yapmayı düşündü. İlacını içebilirdi.

Peter'ın eli öldürücü ilaca uzanmıştı.

"*Hayır!*" diye çığlığı bastı *Çingürdak*. Ormanda kendi kendine mırıldanarak hızla yürüyen Kanca'nın, bu işten söz ettiğini duymuştu.

"Niye?"

"Zehirli o."

"Zehirli mi" Kim zehirlemiş olabilir ki?"

"*Kanca.*"

"Aptallık etme. Kanca buraya nasıl insin?"

Ne yazık ki, *Çingürdak* bunu açıklayamazdı, çünkü Tüysıklet'in ağacının sırrını bilmiyordu. Ama *Çingürdak*'ın Kanca'dan duyduğu sözler kuşkuya yer bırakmıyordu; ilaç zehirliydi.

"Hem, ben hiç uykuya dalmadım," dedi Peter, kendine güvenerek.

Bardağı havaya kaldırdı. Artık laf üretme değil, eyleme geçme zamanıydı. Bunu gören *Çingürdak*, ok gibi fırlatarak Peter'ın dudaklarıyla bardağın arasına girdi ve ilacı dibine kadar içti.

"Bana bak *Çingürdak*, ilacımı ne hakla içiyorsun?"

Ama *Çingürdak* yanıt vermedi. Şimdiden havada yalpalamaya başlamıştı.

Birden korkuya kapılan Peter, "Neyin var senin?" diye haykırdı.

Çingürdak yumuşak bir sesle, "*İlaç zehirliydi Peter,*"

dedi, “artık ölüyorum ben.”

“Ah *Çingirdak*, beni kurtarmak için mi içtin o ilacı?”

“Evet.”

“Ama niçin *Çingirdak*?”

Artık kanatları *Çingirdak*’ı zorlukla taşıyordu. Karşılık vermek yerine, Peter’in omzuna konup çenesini sevgiyle ısırdı; kulağına “*Seni aptal eşek*,” diye fısıldadıktan sonra, sallana sallana odasına girip, yatağına uzandı.

Üzüntüyle *Çingirdak*’ın yanı başına çöken Peter’in kafası, perinin küçücük odasının dördüncü duvarını tamamen kaplamıştı neredeyse. Perinin ışığı gitgide azalıyordu. Işık sönerse *Çingirdak*’ın öleceğini biliyordu Peter. *Çingirdak*, Peter’in gözyaşlarından çok hoşlanmıştı. Zarif elini uzatıp, bunların parmağına akmasına izin verdi.

Çingirdak’ın sesi o kadar zayıf çıkıyordu ki, Peter önce onun ne dediğini çözemedi, ama sonra anladı. Çocuklar perilere inanırsa, iyileşeceğini söylüyordu *Çingirdak*.

Peter kollarını uzattı. Gece vaktiydi ve ortada hiç çocuk yoktu. Ama Peter, düşlerinde Düşler Ülkesi’ni gören ve bu yüzden ona sandığınızdan daha yakın olan bütün çocuklara seslendi: Geceliklerini giymiş kızlarla oğlanlara ve ağaçlara asılı sepetlerin içindeki çıplak Kızılderili çocuklara.

“Perilere inanır mısınız?” diye bağırdı.

Çingirdak, yazgısına kulak vermek üzere, çevik denilebilecek bir hareketle yatağında doğruldu. Olumlu yanıtlar duyduğunu sanıyor, ama emin olamıyordu. Peter’a, “*Sen ne düşünüyorsun?*” diye sordu.

Peter ise yine çocuklara seslendi:

“İnanıyorsanız, ellerinizi çırpın. *Çingirdak*’ın ölmesine izin vermeyin.”

Pek çok çocuk el çırpı, kimisi çırpmadı, birkaç küçük hayvan da tısladı.

Sonra sesler birden kesiliverdi. Sanki bir sürü anne,

neler olup bittiğini anlamak için çocuk odalarına koşturmuştu. Ama *Çingurdak* kurtulmuştu bile. Önce sesi düzeldi, sonra yataktan fırladı, derken her zamankinden daha neşeli ve edepsiz bir halde odada cirit atmaya başladı. Kendisine inananlara teşekkür etmek aklının ucundan bile geçmemişti, ama tıslayanlardan seve seve öç alacaktı.

“Şimdi de Wendy’yi kurtaralım.”

Silahlarını kuşanmış olan Peter, tehlikeli serüvenine atılmak üzere ağacından dışarı fırladığında, ay bulutlu gökyüzünde yükseliyordu. Başka zaman olsa, böyle bir geceyi seçmezdi. Gözünden kaçan bir şey olmasın diye, yerden fazla yükselmeden uçmayı düşündü. Ama o değişken ışıktaki alçaktan uçmak, gölgesinin ağaçlara sürtünüp kuşları huzursuz etmesi ve tetikte bekleyen bir düşmana Peter’in uyanık olduğunu bildirmesi demekti.

Şimdi adadaki kuşlara o kadar garip isimler taktığına pişmandı. Bunlar çok vahşiydi ve yanlarına sokulmak zordu.

Kızılderili yöntemiyle yerde hızla ilerlemekten başka çare yoktu. Neyse ki, Peter bu konuda uzmandı. Ama çocukların gemiye hangi yoldan götürüldüğünü bilmediği için, ne yöne gideceğini kestiremiyordu. İnce bir kar tabakası bütün ayak izlerini örtmüş, adaya ölüm sessizliği çökmüştü. Sanki doğa, kısa zaman önce yaşanan kırımın dehşetiyle, bir süre için nefesini tutmuştu. Peter, Pars Zambağı ile *Çingurdak*’tan öğrenmiş olduğu orman geleneklerinden bazılarını çocuklara da öğretmişti ve başları sıkıştığında bunları hatırlayacaklarını biliyordu. Örneğin, Tüysıklet fırsat bulursa ağaçlara işaret koyacak, Kıvırcık yere tohum serpecek, Wendy de mendilini görülecek bir yere bırakacaktı. Ne var ki, bu izlerin araştırılması için sabahı beklemek gerekiyordu. Peter ise bekleyemezdi. Yukarıdaki dünya onu çağırıyordu, ama hiç yardım etmiyordu.

Yanından geçen timsahtan başka, ne bir canlı, ne bir

ses, ne de hareket vardı. Buna karşın, Peter bir sonraki ağaçta birdenbire tehlikeyle burun buruna gelebileceğini ya da tehlikenin ona arkadan sokulacağını çok iyi biliyordu.

Şu korkunç yemini etti: “Bu kez ya Kanca, ya ben!”

Kâh yılan gibi sürünerek ilerliyor, kâh ayağa kalkıp, ay ışığının oynaştığı bir açıklıktan ok gibi geçiyordu. Bir parmağı dudağında, hançeri elinin altındaydı. Peter’dan mutlusu yoktu.

BÖLÜM XIV
KORSAN GEMİSİ

*K*orsan ırmağının ağzındaki Kidd Koyu'na vuran yeşil ışık, üstünden uğursuzluk akan iki direkli *Kara Bayrak* gemisinin demirlediği yeri belirtiyordu. Bu gösterişli gemi denizlerin yamyamıydı ve adının yarattığı korku sayesinde yanına kimse yanaşamadığı için, gözcüye pek gerek duyulmazdı.

Gecenin örtüsü gemiyi sarıp sarmalamıştı. Bu örtü, geminin içindeki sesleri kıyıya hiç ulaştırmıyordu. Başında Smee'nin oturduğu dikiş makinesinin tekdüze sesi dışında, gemide pek ses yoktu zaten. Her zaman çalışkan ve iyiliksever, insanda acıma duygusu uyandıran, sıradan insan Smee. Onun neden bu kadar acınacak biri olduğunu bilmiyorum; belki de bundan habersiz olduğu içindir. Güçlü adamlar bile ona bakarken dayanamayıp arkalarını dönerlerdi. Yaz akşamlarında kaç kez Kanca'yı duygulandırmış ve gözlerini yaşartmıştı. Başka şeyler gibi, bunun da farkında değildi Smee.

Gecenin puslu havasında birkaç korsan küpeşteye dayanmış içiyor, kimileri fıçıların yanına yayılmış barbut ve iskambil oynuyor, küçük evi taşımış olan dört yorgun adam da güvertede yüzükoyun yatıyordu. Kanca geçerken alışkanlıkla onlara pençe atmasın diye, adamlar uykuda bile ustaca bir o yana bir bu yana yuvarlanıp, kapının elinin erişemeyeceği yerlere çekiliyorlardı.

Kanca, o anlaşılmaz adam, düşünceli düşünceli güverteyi arşınılıyordu. Bu onun zafer saatiydi. Peter sonsuza dek yolundan çekilmiş, öteki çocukların hepsi gemiye

getirilmişti. Çocuklar az sonra bir kalasın ucundan denize atılacaktı. Barbecue'yü yola getirdiği günlerden bu yana, Kanca'nın yaptığı en çetin iş bu olmuştu. Adamın ne kadar boş şeylerle kibirlendiğini bildiğimize göre, şimdi zafer sarhoşluğuyla şişine şişine güvertede volta atsaydı, şaşar mıydık?

Ama yürüyüşünde hiç coşku yoktu. Adımları da kafasındaki karanlık düşüncelere ayak uyduruyordu. Kanca'nın canı çok sıkındı.

Gecenin sessizliğinde çoğunlukla böyle kendi kendisiyle söyleşirdi gemide. Bunun nedeni, korkunç yalnızlığıydı. Bu anlaşılmaz adam, çevresini saran köpeklerinin arasında bile yapayalnızdı. Adamları sosyal açıdan ona göre çok alt düzeydeydiler.

Kaptanın gerçek adı Kanca değildi. Gerçekte kim olduğunun ortaya çıkması, şu tarihte bile ülkede bomba gibi patlayabilir; ama satır aralarındaki gizli anlamı bulan okurlar, onun tanınmış bir özel okulda okuduğunu zaten anlamışlardır. Bu okulun geleneklerini, bu geleneklerin etkisindeki giysileri gibi, hâlâ üstünde taşıyordu. Bu yüzden, bir gemiye borda ederken sırtındaki giysiyi değiştirmeden o gemiye çıkmak ona ters gelirdi. Hâlâ okuluna özgü tarzda ağır adımlarla yürürdü. Ama hepsinden önemlisi, görgü kurallarına uygun davranma tutkusunu korumasıydı.

Terbiye! Kanca ne kadar yozlaşmış olursa olsun, gerçekten önem taşıyan tek şeyin bu olduğunu hâlâ biliyordu.

İçinin derinliklerinde paslı ağır kapıların gıcırtısını duydu. Kapıların ötesinden, geceleri insanı uyutmayan çekiç sesleri gibi dayanılmaz bir takırtı geldi: Tak-tak-tak. "Bugün terbiyeli davrandın mı?" Onların bitmez tükenmez sorusuydu bu.

"Ün, ün, o sahte parıltı, o bana ait," diye bağırdı Kanca.

“Herhangi bir şeyde sivrilmiş olmak, terbiyeli olmak mıdır?” diye karşılık verdi okulundan gelen tak-taklar.

“Barbecue’yü korkutan tek adamım ben,” diye üstelendi Kanca. “Flint bile Barbecue’den korkardı.”

Karşı taraftan keskin bir yanıt geldi:

“Barbecue, Flint... hangi sınıftan?”

Terbiye hakkında düşünmek de terbiyeye aykırı bir davranış değil miydi? En rahatsız edici şey buydu.

Bu soru onu yiyip bitiriyor, demir pençesinden daha keskin bir pençe tırmalıyordu içini. O pençe içini parça parça ederken, donuk suratına düşen ter damlaları yol yol ceketine sızardı. Çoğu zaman koluyla yüzünü siler, ama onlara engel olamazdı.

Kanca’ya imrenmeyin işte.

O anda, erken öleceğine ilişkin bir his doğdu içine. Peter’in korkunç yemini gemiye ulaşmıştı sanki. Ölürken zaman bulamamaktan korkarak, son sözlerini söyleme arzusu duydu.

“Kanca’nın tutkuları daha az olsaydı, onun için iyi olurdu,” diye bağırdı. Yalnızca en umutsuz anlarında kendinden üçüncü kişi olarak söz ederdi.

“Küçük çocukların hiçbiri beni sevmiyor.”

Böyle düşünmesi garip. Bu durum daha önce onu hiç rahatsız etmemişti. Belki de dikiş makinesi getirmişti bunu aklına; çünkü deminden beri kendi kendine mırıldanıırken, gözleri Smee’ye takılıp kalmıştı. Smee, bütün çocukların kendisinden korktuğu inancı içinde, sakın sakın dikiş dikmekteydi.

Korkmak mı? Smee’den mi? O gece gemide Smee’yi sevmeyen bir tek çocuk bulamazdınız. Smee çocuklara kötü şeyler söylemiş ve yumruğuyla vuramadığı için elinin ayasıyla vurmuştu onlara; ne var ki çocuklar adama daha da sokulmuşlardı. Hatta Michael korsanın gözlüğünü takmıştı.

Smee’ye çocukların onu sevimli bulduğunu söylemek!

Kanca bunu söylemeye can atsa da, bu davranış ona çok acımasız görünüyordu. Onun yerine, bu anlaşılmaz durumu kafasının içinde evirip çevirdi: Neden Smee'yi sevimli buluyorlar acaba? Kanca, polis köpeği gibi bu sorunun peşine düştü. Smee sevimli biriye, onu sevimli yapan neydi? Birdenbire korkunç bir yanıt ortaya çıktı: Terbiye olmasın!

Lostromo terbiyeli olduğunun farkında değil miydi yoksa? En iyi terbiye de bunu bilmemek değil midir zaten!

Kendi okulunun en seçkin öğrenci derneğine kabul edilebilmek için, insanın hiç farkında olmadan, doğal olarak terbiyeli davrandığını kanıtlaması gerektiğini hatırladı Kanca.

Öfke dolu bir haykırıyla, demir pençesini Smee'nin kafasına doğru kaldırdı; ama birden durdu. Onu durdurdu düşüncesi şuydu:

“Terbiyeli olduğu için bir adamı parçalamak ne demek olur?”

“Terbiyesizlik!”

Ter içinde kalarak zayıf düşen mutsuz Kanca, dalından kopan bir çiçek gibi yere kapaklandı. Kaptanın bir süre ayak altında dolaşmayacağını düşünen tayfalar, disiplini bir anda gevşetip çılgınca dans etmeye başladılar. Kanca ayağa kalktı. Sanki başından aşağı dökülen bir kova su onu birden kendine getirmiş, insana özgü zayıflıklarını alıp götürmüştü üstünden.

“Susun köpekler, yoksa ikinize demir atarım!” diye bağırdı. Gürültü o anda kesildi.

“Uçmasınlar diye bütün çocukları zincire vurdunuz mu?”

“Evet, evet.”

“Öyleyse çıkarın onları yukarı.”

Wendy dışındaki zavallı tutsakların hepsi geminin ambarından sürüklene sürüklene çıkarılıp, kaptanın kar-

şısında sıraya dizildiler. Kanca, bir süre onların varlığından habersizmiş gibi göründü. Açık saçık bir şarkıdan parçalar mırıldanarak ve bir deste iskambili karıştırarak, huzurlu bir şekilde tembel tembel durdu. Ara sıra purosunun ateşinden yansıyan ışık yüzüne renk veriyordu.

“Evet canavarlar,” dedi canlı bir sesle, “bu gece içinizden altısı denize atılacak; ama bana iki kamarot gerek. Kimler kamarot olacak?”

Çocuklar ambardayken, Wendy, “Kanca’yı boşu boşuna kızdırmayın,” demişti onlara. Bu nedenle, Dütdüt kibarca öne çıktı. Çocukcağız, böyle bir adamın emri altında çalışma düşüncesinden nefret etmekle birlikte, içinden gelen bir ses, sorumluluğu orada bulunmayan bir kişiye yüklemenin akıllıca olacağını söylüyordu. Biraz saf bir oğlan da olsa, koruyuculuk yapmaya gönüllü olan kişilerin her zaman sadece anneler olduğunu bilirdi. Bütün çocuklar annelerin böyle olduğunu bilir ve bunun için onlardan nefret ederler; ama bundan sürekli yararlanırlar.

Bu yüzden, Dütdüt çekinerek açıklama yaptı: “Şey, efendim, annemin korsan olmamdan hoşlanacağını hiç sanmıyorum. Senin annen korsan olmanı ister miydi Tüysıklet?”

Dütdüt, Tüysıklet’e göz kırpmıştı. Tüysıklet de, sanki üzülürmüş gibi, “Sanmam,” dedi. “İkiz, senin annen korsan olmanı ister miydi?”

Açıkgözlülükte diğerlerinden aşağı kalmayan Birinci İkiz, “Sanmam,” dedi. “Küçükbey, senin...”

Kanca, “Kesin gevezeliği,” diye kükreyince, sözcüler geri çekildi. “Hey, çocuk,” dedi Kanca, John’a seslenerek, “sen biraz yürekli birine benziyorsun. Korsan olmak hiç aklından geçmedi mi aslanım?”

Matematik ödevlerini yaparken kimi zaman bu özlemi duymuş olan John, Kanca’nın hepsinin arasından özellikle kendisini seçmesine çok şaşırды. Çekine çekine,

“Bir zamanlar kendime Kızıl Jack demeyi düşünmüş-tüm,” dedi.

“Gayet güzel bir isim. Bize katılırsan, sana böyle ses-lenenebiliriz kabadayı.”

“Sen ne dersin Michael?” diye sordu John.

Michael’ın da bir sorusu vardı: “Ben de size katılır-sam, bana nasıl sesleneceksiniz?”

“Kara Sakal Joe.”

Michael etkilenmişti elbette. “Ne diyorsun John?” O, John’un karar vermesini, John da onun karar vermesini istiyordu.

“Yine de Kral’ın saygılı uyrukları olacak mıyız?” diye sordu John.

Kanca, dişlerinin arasından yanıt verdi: “Kahrolsun Kral, diye ант içmeniz gerekecek.”

John, o ana dek pek terbiyeli davranmamış olabilir, ama şimdi üstün bir tavır sergiliyordu.

Kanca’nın önündeki fıçıya şiddetle vurarak, “Öyleyse reddediyorum,” diye bağırdı. Arkasından Michael hay-kırdı: “Ben de reddediyorum.”

“Yaşasın Britanya!” dedi Kıvırcık.

Çileden çıkan korsanlar, çocukların ağızlarına birer tokat patlatırken, Kanca kükredi: “Ölüm fermanınızı im-zaladınız işte. Getirin şunların annelerini yukarıya. Kala-sı da hazır edin.”

Jukes ile Cecco’nun kalası hazırladığını gören zavallı çocuklar bembeyaz kesildiler. Ama Wendy yukarı getiril-diği zaman, cesur görünmeye çabalıyorlardı.

Wendy’nin o korsanları nasıl küçümsediğini anlatacak söz bulamam size. Oğlanlar açısından korsanlık mesleği-nin bir çekiciliği vardı en azından; ama Wendy’nin gördü-ğü tek şey, geminin yıllardır ovulup temizlenmemiş olduğu idi. Kirli camının üzerine parmağınızla “Pis Domuz” yaza-mayacağınız tek bir lomboz yoktu. Wendy birkaç tanesi-

nin üstüne bunu yazmıştı zaten. Ama çocuklar etrafına toplanınca, onlardan başka bir düşüncesi kalmadı.

“Evet güzelim, şimdi çocuklarının denize atılışını göreceksin.” Kanca’nın sesi baldan tatlıydı.

Kanca, kılığına özen gösteren bir centilmen olmasına karşın, hırsla konuşurken beyaz yakasını kirletmişti. Birden Wendy’nin yakasına baktığını fark etti ve hemen yakayı eliyle gizlemeye çalıştı. Ne var ki çok geç kalmıştı.

“Ölecekler mi?” Wendy bunu öyle küçümseyici bir ifadeyle sormuştu ki, kaptan neredeyse bayılacaktı.

“Ölecekler,” diye hırlayan Kanca, şeytanca bir zevk duyarak, “hepiniz susun ve bir annenin çocuklarına söyleyeceği son sözleri dinleyin,” diye bağırdı.

Wendy soylu bir tavırla ve kararlı bir sesle konuştu: “Sevgili oğullarım, bunlar benim son sözlerimdir. Gerçek annelerinizden size şöyle bir mesajı ileteceğim: Umarız oğullarımız İngiliz centilmenleri gibi ölür.”

Korsanlar bile etkilenmişlerdi. Dütdüt çılgınca bağırdı: “Annemin umduğunu yapacağım. Sen ne yapacaksın Küçükbey?”

“Annemin umduğunu. Sen ne yapacaksın İkiz?”

“Annemin umduğunu. John, sen ne...”

Ama Kanca kendini toparlamıştı. “Bağlayın kızı,” diye bağırdı.

Wendy’yi direğe bağlayan Smee, “Bana bak güzelim, benim annem olmaya söz verirsen, seni kurtarırım,” diye fısıldadı.

Ama Wendy, Smee’ye bile böyle bir söz veremezdi. Küçümseyici bir ifadeyle, “Hiç çocuğum olmamasını tercih ederim,” dedi.

Smee, Wendy’yi direğe bağlarken, oğlanlardan bir tekinin bile Wendy’ye bakmaması çok acı; hepsinin gözleri, ucundan denize atılmadan önce üstünde son kez yürüyecekleri kalastaydı. Artık o kalasın üstünde yiğitçe yürüebileceklerini ummuyorlardı, çünkü düşünme yete-

neklerini kaybetmişlerdi. Yalnızca bakıyor ve tir tir titriyorlardı.

Dişlerini sıkarak çocuklara sırtan Kanca, Wendy'ye doğru bir adım attı. Niyeti, çocukların birer birer kalasta yürümesini görsün diye, kızın yüzünü o tarafa döndürmekti. Ne var ki kıza asla ulaşamadığı gibi, kızın ağzından çıkacağını umduğu acı çığlığı da duyamadı. Bunun yerine, başka bir şey duydu.

Bu ses, timsahın tüyler ürpertici tik taklarıydı.

Korsanlar, çocuklar, Wendy, herkes bunu duymuştu. Bütün başlar bir anda aynı yöne, ama sesin geldiği deniz yönüne değil, Kanca'ya döndü. Hepsi de olacakların yalnızca Kanca'yı ilgilendirdiğini biliyorlardı ve bir anda oyunculuktan izleyiciliğe geçmişlerdi.

Kanca'daki değişimi görmek korkunçtu. Eli ayağı çözülmüş, boş bir çuval gibi yere yığılmıştı.

Ses düzenli bir biçimde yaklaşıyor ve şu korkunç düşünceyi de beraberinde getiriyordu: "Timsah gemiye çıkmak üzere!"

Demir pençe bile, sanki saldırganın istediği şeyin gerçek bir parçası olmadığını bilirmiş gibi, hareketsiz sarkıyordu. Böyle korkunç bir şekilde yalnız bırakılan kişi başka bir adam olsaydı, düştüğü yerde gözlerini açmadan yatıp kalırdı; ama Kanca'nın muazzam beyni hâlâ çalışıyordu.

Beyninin kılavuzluğu altındaki Kanca, güvertede dizleri üstünde sürünerek, sestən uzaklaşmak için gidebileceği yere kadar gitti. Korsanlar ona saygıyla yol açtılar. Kanca, ne zaman ki yolun sonunda küpeşteyle burun buruna geldi, ancak o zaman konuştu.

"Saklayın beni," diye bağırdı boğuk bir sesle.

Tayfalar kaptanın çevresini sardılar. Gemiye çıkmakta olan yaratıktan gözlerini kaçırıyordu hepsi. Kimse onunla savaşmak niyetinde değildi. Yazgılarına boyun eğmişlerdi.

Kanca gözlerden gizlenince, çocuklar, timsahın gemiye tırmanışını seyretmek için merakla küpeşteye koştular. İşte o zaman, Gecelerin Gecesi'nin en garip sürpriziyle karşılaştılar. Yardımlarına koşan timsah değil, Peter'dı.

Çocuklara, kuşku uyandırabilecek herhangi bir hayranlık çılgılığı atmamalarını işaret eden Peter, tik taklarına devam etti.

BÖLÜM XV

BU KEZ YA KANCA, YA BEN!

*A*yatımız boyunca hepimizin başına garip şeyler gelir ve neler olup bittiğini bir süre fark etmeyebiliriz. Örneğin, birden kulaklarımızdan birinin duymadığını anlarız, ama ne kadar zamandan beri duymadığını bilemeyiz; diyelim ki, yarım saattir duymuyormuşuz. O gece Peter da bu tür bir şey yaşamıştı. Onu son gördüğümüzde bir parmağı dudağında, hançeri elinin altında, adada usulca ilerliyordu. Timsahın geçtiğini görmüş, ama hayvanda bir gariplik olduğunu fark etmemişti. Kısa bir süre sonra, timsahtan tik tak sesi gelmediğini hatırladı. Önce ürktü, ama çok geçmeden saatin durduğunu düşünerek, doğru bir sonuca vardı.

En yakın dostunu böyle birdenbire yitiren yaratığın neler hissedebileceği konusunda hiç kafa yormayan Peter, hemen bu olaydan nasıl yararlanabileceğini düşündü ve tik tak sesleri çıkarmaya karar verdi. Böylece vahşi hayvanlar onu timsah sanacak, o da saldırıya uğramadan aralarından geçebilecekti. Doğrusu çok güzel tik tak sesi çıkarıyordu, ama tahmin etmediği bir şey oldu. Sesi duyanlar arasında timsah da vardı ve hayvan Peter'ın peşine takılıverdi. Yitirdiği şeyi geri almak amacıyla mı, yoksa tik takların hâlâ kendisinden geldiğini sanarak sadece dost olarak mı Peter'ı izliyordu, orası belli değil; çünkü sabit bir fikre kapılan herkes gibi, o da budala bir yaratıktı.

Bir terslikle karşılaşmadan deniz kıyısına varan Peter, hiç durmadan yoluna devam etti. Suya giren bacakları, değişik bir yerde yürüdüklerini fark etmemiş gibiydi. Bu

şekilde karadan suya geçen birçok hayvan vardır; ama insan olarak Peter'dan başkasını tanımıyorum. Yüzerken kafasında bir tek düşünce vardı: “Bu kez ya Kanca, ya ben.” Tik tak sesi çıkarmaya o kadar alışmıştı ki, artık farkında olmadan yapmaya devam ediyordu. Farkına varsaydı susardı, çünkü tik takların yardımıyla gemiye çıkmak parlak bir fikirdi, ama onun aklına gelmemiştir.

O tam tersine, gemiye bir fare kadar sessiz tırmandığını sanıyordu. Gemiye çıktığında, korsanların kendisinden saklandığını ve aralarına sinmiş olan Kanca'nın sanki timsahın sesini duymuş gibi acınacak bir halde olduğunu görmek, Peter'ı çok şaşırttı.

Timsah! Peter'ın timsahı hatırlamasıyla tik takları duyması bir oldu. Önce seslerin timsahtan geldiğini sanarak, arkasına baktı. Sonra, bu seslerin kendisinden çıktığını fark etti ve bir anda durumu kavradı. Hemen, “Ne kadar akıllıyım,” diye düşündü ve çocuklara tezahürat yapmamalarını işaret etti.

O sırada, baş dümenci Ed Teynte, baş kasarasından çıkıp güverteye doğru ilerledi. Sevgili okurlar, şimdi olacaklar için saat tutun. Peter korsana beklenmedik bir darbe indirdi. John, talihsiz korsanın ölürken çıkardığı inilti duyulmasın diye, elini adamın ağzına bastırdı. Korsan yere devrilirken, gürültüyü engellemek için, dört çocuk onu tuttu. Peter işaret verince, korsan suya fırlatıldı. Bir şıpırtı duyuldu, sonra sessizlik oldu. Sizce bütün bunlar ne kadar zaman aldı?

“Elde var bir!” (Tüysıklet saymaya başlamıştı.)

Az sonra, Peter çıt çıkarmadan kamaranın içinde gözden kayboldu; çünkü birkaç korsan etrafa bakmaya cesaret etmişti. Korsanlar, artık birbirinin soluklarını duyabiliyorlardı. Bu durum, o korkunç sesin uzaklaşmış olduğunu gösteriyordu onlara.

“Gitmiş, kaptan,” dedi Smee. Bir yandan da gözlüğünü siliyordu. “Her yer eskisi gibi sessiz.”

Yakasına gömülen başını yavaş yavaş çıkaran Kanca, etrafı o kadar dikkatli bir şekilde dinledi ki, tik takların yankısını bile duyabilirdi. Ama hiç ses yoktu. Böylece, toparlanıp eski haline döndü ve utanmazca bağırdı: “Öyleyse Kalas Efendi’nin şerefine şarkı söyleyelim.” Çocuklar onu en zayıf haliyle görmüş oldukları için, artık onlardan daha çok nefret ediyordu. Bu duygularla, berbat şarkısını söylemeye başladı:

**“Heyamola hey, oynak kalas,
Üstünde seni de oynatır,
O inerken sen de düşersin aşağıya,
Denizler cininin kucağına.”**

Saygınlığını biraz yitirmiş olsa da, tutsakları iyice yıldırmak amacıyla, şarkı söylerken onların karşısında yüzünü ekşitiyor ve düşsel bir kalasın üstünde dans ediyordu. Bitirince, “Kalastan düşmeden önce dokuz kamçılı kırbaçla okşanmak ister misiniz?” diye bağırdı.

Bunu duyan çocuklar diz üstü çökerek, “Hayır, hayır,” diye bağıştılar. O kadar acıklı bir halleri vardı ki, korsanların hepsi gülümsedi.

Kanca, “Jukes, kamaradan kırbacı getir,” dedi.

Kamara! Peter kamaradaydı! Çocuklar birbirlerine baktılar.

Neşeyle, “Baş üstüne,” diyen Jukes, iki adımda kamara daldı. Gözleriyle onu izleyen çocuklar, Kanca’nın yeniden şarkı söylemeye başladığını ve köpeklerinin de ona katıldığını fark etmediler bile.

**“Heyamola hey, kırbacım kedi gibi tırmalar seni,
Dokuz kuyrukludur kendileri,
Sırtına bir dolandı mı...”**

Şarkının devamını hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz, çün-

kü ansızın kamaradan yükselen tüyler ürpertici bir çığlık, şarkıyı susturdu ve gemiyi baştan başa dolaşarak sönüp gitti. Ondan sonra, çocukların çok iyi tanıdığı, ama korsanları çığlıktan daha çok korkutan bir ötüş duyuldu.

“Neydi bu?” diye haykırdı Kanca.

“Elde var iki,” dedi, Tüysıklet ciddiyetle.

İtalyan Cecco, bir an duraksadıktan sonra, hızla kamaraya daldı. Sendeleyerek dışarı çıktığında, yüzü kül gibi olmuştu.

Kanca, adamın üstüne yürüyerek tısladı: “Söyle köpek, Bill Jukes’un derdi neymiş?”

“Onun derdi, ölmüş olması... hançerlenmiş,” diye yanıt verdi Cecco boğuk bir sesle.

“Bill Jukes ölmüş!” Korsanlar korku içinde bağırıyorlardı. Cecco dili dolaşarak, “Kamara mezar gibi karanlık,” dedi, “ama orada korkunç bir yaratık var; ötüşünü duyduğunuz yaratık.”

Kanca, çocukların sevincini de, korsanların çöküşünü de görmüştü. En sert sesiyle, “Cecco, tekrar kamaraya git ve şu yaratığı bana getir,” dedi.

Yiğitler yığidi Cecco, kaptanın karşısında dize gelip, “Yapamam, yapamam,” diye ağladıysa da, Kanca demir pençesini göstererek, “Giderim dedin, değil mi Cecco?” dedi dalgın dalgın.

Cecco, kollarını umutsuzca sallayarak gitti. Artık şarkı söyleyen kalmamış, herkes kulak kesilmişti. Yine bir ölüm çığlığı ve bir ötüş duyuldu.

“Elde var üç,” diyen Tüysıklet dışında kimse konuşmadı.

Bir el işaretiyle köpeklerini toplayan Kanca, “Denizciler cini aşkına, şu yaratığı bana kim getirecek?” diye gürledi.

Starkey, “Cecco dışarıya çıkıncaya kadar bekleyelim,” diye homurdanınca, diğerleri de ona katıldı.

Kanca tatlı bir sesle, “Yanılmıyorsam gönüllü olduğunu söyledin Starkey,” dedi.

Starkey haykırdı: “Tanrı korusun, hayır!”

“Ama kancam öyle söylediğini düşünüyor. Kancamın suyuna gitmek iyi olmaz mı acaba Starkey?”

Starkey, “Oraya girmektense, darağacında sallanırım,” diye kafa tutunca, yine tayfalardan destek gördü.

“İsyan mı bu?” Kanca en sevimli haliyle sormuştu. “Starkey de elebaşı.”

Her yanı titreyen Starkey, inleyerek, “Kaptan, merhamet et,” dedi.

Kaptan ise pençesini uzattı: “Gel, el sıkışalım Starkey.”

Starkey yardım umarak çevresine bakındı, ama arkadaşları onu yüzüstü bırakmışlardı. Korsan geriledikçe, Kanca üzerine gidiyordu. Şimdi Kanca’nın gözlerinde o kızıl kıvılcım vardı. Starkey umutsuz bir çığlık kopararak topun üzerine sıçradı ve kendini denize attı.

Tüysıklet, “Elde var dört,” dedi.

Kanca ise nazik bir tavırla soruyordu: “Evet beyler, isyan diyen başka biri var mı acaba?” Bir fener kaptı, pençesini gözdağı verircesine salladı ve “Şu yarattığı kendim çıkaracağım,” diyerek, hızla kamaraya daldı.

“Elde var beş.” Tüysıklet bunu söylemeye nasıl da can atıyordu! Dudaklarını yalayarak hazırlık yaptı; ama Kanca sendeleyerek dışarı çıkmıştı ve elinde feneri yoktu.

“Oradaki şey, üfleyerek ışığı söndürdü,” dedi titreyen bir sesle.

“Oradaki şey!” diye tekrarladı Mullins.

Noodler sordu: “Cecco’ya ne olmuş?”

Kanca kısaca, “O da Bill Jukes gibi ölmüş,” dedi. Kaptanın kamaraya dönme konusundaki isteksizliği, hepsini olumsuz etkilemişti. Yeniden isyankâr sesler yükseldi. Bütün korsanların boş inançları vardır. Cookson haykırdı: “Bir geminin lanetlenmiş olduğunun en kesin belirtisi, gemide kimliği anlaşılmayan birinin bulunmasıdır derler.”

“Duyduğuma göre, en sonunda bir korsan gemisine binermiş,” diye söylendi Mullins. “Kuyruğu var mıydı, kaptan?”

Bir başka korsan, Kanca’ya hain hain bakarak, “Derler ki, geldiği zaman gemideki en kötü adamın kılığında olurmuş,” dedi.

Cookson küstah bir tavırla, “Kancası var mıydı, kaptan?” diye sordu ve çığlıklar art arda yükseldi: “Gemi lanetli!” O anda kendilerini tutamayan çocuklardan ise sevinç çığlıkları yükseldi. Kanca, tutsaklarını neredeyse unutmuştu; onlara doğru hızla dönerken, yüzü yine ıslıl ıslıl parladı.

“Çocuklar,” diye bağırdı tayfalarına, “aklıma bir şey geldi. Kamaranın kapısını açıp şunları içeri tıkın. Bırakalım da, hayatlarını kurtarmak için o yaratıkla dövüşsünler. Onu öldürürlerse ne âlâ; yaratık onları öldürürse de bizim için değişen bir şey olmaz.”

Köpekleri Kanca’ya hayranlık duyular ve kaptanlarının buyruğunu sadakatle yerine getirdiler son kez. Yalancıkdan direnir gibi yapan çocuklar kamaraya tıkıldı ve kapı üzerlerine kapandı.

Kanca, “Şimdi dinleyelim,” diye bağırınca, korsanların hepsi kulak kabarttılar. Ama, hiçbirisi kapıdan yana bakmaya cesaret edemiyordu. Oraya bakan bir tek kişi vardı, o da Wendy idi. Bütün bu süre zarfında Wendy direğe bağlı kalmıştı. Onun beklediği bir çığlık ya da bir ötüş değil, Peter’in ortaya çıkmasıydı.

Wendy çok beklemedi. Peter, kamarada aradığını bulmuştu: Çocukları kelepçelerinden kurtaracak olan anahatar. Hepsi etrafta bulabildikleri silahları kuşanmış olarak dışarıya süzüldü. Önce onlara gizlenmelerini işaret eden Peter, Wendy’yi bağlayan ipleri kesti. Artık hep birlikte uçup gitmelerinden daha kolay bir şey olamazdı. Ne var ki, tek bir şey, bir yemin engelliyordu onları: “Bu kez ya Kanca, ya ben.” Bu yüzden, Peter Wendy’yi kurtarınca,

ona diğer çocuklarla birlikte gizlenmesini fısıldadı ve di-
reğin yanına gidip Wendy'nin yerine geçti. Onu Wendy
sanmaları için kızın pelerinine sarınmıştı. Sonra da derin
bir nefes alıp öttü.

Bunun kamaradaki bütün çocukların öldüğünü ilan
eden bir ses olduğunu sanan korsanlar paniğe kapıldılar.
Kanca onları yüreklendirmeye çalıştı, ama köpekleştirdi-
ği adamları ona dişlerini gösterdiler. Onlardan gözlerini
kaçırdığı takdirde, üzerine atlayacaklarını biliyordu Kan-
ca. Karşılarında bir an bile sinmeden, ama duruma göre
yüzlerine gülmeye ya da saldırmaya hazır olarak, "Ço-
cuklar," dedi, "ben bu işi çözdüm. Gemide uğursuz biri
var."

"Evet, kancalı bir adam," diye hırladı korsanlar.

"Hayır, çocuklar, uğursuz olan kişi o kız. Bir kadının
korsan gemisine binmesi uğursuzluk getirir. O gidince
gemiyi yeniden düzene sokarız."

İçlerinden bazıları, bunun Kaptan Flint'in sözü oldu-
ğunu hatırladılar ve kararsız bir şekilde, "Denemeye de-
ğer," dediler.

Kanca'nın "Atın şu kızı denize," diye bağırması üzeri-
ne, korsanlar pelerinliye doğru seğırttiler.

Mullins, tıslayarak alay etti: "Artık seni kimse kurta-
ramaz küçükhanım."

"Biri var," diye yanıt verdi pelerinli.

"Kimmiş o?"

Korkunç yanıt gecikmedi: "İntikamcı Peter Pan!" Pe-
ter, konuşurken pelerini üstünden atmıştı. O zaman, ka-
marada korsanları mahveden yaratığın kim olduğunu
hepsi anladı; iki kez ağzını açmaya kalkışan Kanca, iki-
sinde de konuşmayı başaramadı. Kaptanın taş yüreği bir
an durmuştu sanırım.

Sonunda, "Parçalara ayırın şunu," diye bağırdı, ama
inançsızdı.

Peter'ın sesi "Haydi çocuklar, saldırın şunlara," diye

çınlayınca, geminin her yanında silah şakırtıları duyulmaya başladı. Korsanlar bir arada kalabilmiş olsalardı, kesinlikle onlar kazanırdı; ama ilk saldırı geldiği zaman çözülüp sağa sola dağıldılar. Her biri kendisinin canlı kalan son tayfa olduğunu sanarak, vahşice vuruluyordu. Teke tek vuruşmakta çocuklardan daha iyi olmalarına karşın, yalnızca savunmada kalıyorlar, bu da ikişer ikişer avlanmaya çıkan çocukların avlarını seçebilmelerine olanak veriyordu. Zalim korsanların kimisi denize atladı, kimisi de karanlık köşelere saklandı; ama saklananlar Tüysıklet'e yakalandılar. Tüysıklet savaşıyor, elinde feneriyle oradan oraya koşturarak, bulduğu korsanların yüzüne ışık tutuyordu. Böylece korsanlar yarı yarıya körleşiyor ve diğer çocukların kılıçlarına kolayca yem oluyorlardı. Kılıç şakırtıları dışında pek az ses duyuluyordu. Ara sıra acı bir çığlık ya da sıçrayan suların sesi ve Tüysıklet'in tekdüze bir biçimde beş-altı-yedi-sekiz-dokuz-on-on bir diye sayısı.

Bir grup öfkeli çocuk Kanca'nın etrafını sardığında, sanırım korsanların hepsi ölmüştü. O ateş çemberinin içinde çocukları yanına yanaştırmayan Kanca, büyülü bir güce sahipti sanki. Çocukların Kanca'nın köpeklerini temizlemeye gücü yetmişti, ama bu adam tek başına hepsine bedel gibi gözüküyordu. Çocuklar yaklaştıkça, Kanca her seferinde onları yarıyor, aralarında açık bir alan bırakıyordu. Çocuklardan birini kancasına takıp havaya kaldırmış, kalkan gibi kullanmaktaydı. Tam o sırada, kılıcını az önce Mullins'e saplamış olan bir çocuk, sıçrayarak kavganın ortasına daldı.

"Kılıçlarınızı indirin çocuklar," diye bağırdı yeni gelen, "bu adamı bana bırakın."

Kanca, birdenbire karşısında Peter'ı bulmuştu. Diğerleri geri çekilip, ikisinin etrafında halka oldular.

İki düşman uzun süre birbirini süzdü. Kanca hafifçe titriyordu. Peter'ın yüzüne ise garip bir gülümseme yayılmıştı.

Sonunda Kanca, “Demek bunların hepsi senin marifetin Pan,” dedi.

“Evet Kanca James, hepsi benim marifetim,” diye ters bir yanıt geldi.

“Gururlu ve küstah çocuk, son duanı etmeye hazırlan.”

“Karanlık yüzlü kötü adam, kolla kendini.”

Daha fazla konuşmadan çarpışmaya giriştiler. Bir süre kimse üstünlük sağlayamadı. Mükemmel bir kılıç ustası olan Peter, baş döndürücü bir hızla hamleleri savuşturuyor, zaman zaman düşmanının savunma hattını delen yanıltıcı hamleler yapıyordu. Ne var ki, kolunun kısalığı işini bozuyor ve kılıcını bir türlü hedefine saplayamıyordu. Zekâ bakımından ondan hiç de aşağı kalmayan, ama bilek hareketlerinde o kadar çevik olmayan Kanca, etkili bir hamleyle Peter’ı gerilettiler. Yıllar önce Rio’da Barbecue’den öğrendiği ani bir vuruşla bu işi bir anda bitirmeyi umuyordu. Ama şaşkınlık içinde, bu hamlenin hedefinden tekrar tekrar saptığını gördü. O zaman yaklaşmayı ve öldürücü darbeyi bütün bu süre zarfında havayı tırmalamış olan demir pençesiyle indirmeyi denediyse de, Peter eğilip darbeyi savuşturdu ve hızla saldırarak, Kanca’yı kaburgalarından şişledi. Kanca kendi kanını görünce -hatırlarsanız, bu kanın kendine özgü rengini görmeye dayanamazdı- kılıcı elinden düşüverdi. Artık Peter’ın insafına kalmıştı.

Çocukların hepsi, “Haydi, vur!” diye haykırdığı halde, Peter gösterişli bir el hareketiyle, rakibini kılıcını almaya davet etti. Kanca hemen kılıcını kaptıysa da, Peter’ın terbiyeli davranışı korsana acı vermişti.

O ana dek onunla dövüşenin sıradan bir düşman olduğunu sanmıştı, ama şimdi daha karanlık kuşkular uyanmıştı içinde. Boğuk bir sesle bağırdı:

“Pan, kimsin, nesen sen?”

“Gençliğim ben, neşeyim, yumurtadan yeni çıkmış bir civcivim,” diye gelişigüzel yanıtladı Peter.

Elbette laf olsun diye konuşuyordu; ama huzursuz Kanca’ya göre, bu sözler Peter’in kim ya da ne olduğunu zerre kadar bilmediğinin kanıtıydı; bu da iyi terbiyenin zirvesiydi.

“Kolla kendini,” diye bağırdı umutsuzca.

Harman döven bir alet gibi, rastgele vurarak hızla dövüşüyordu şimdi Kanca. O korkunç kılıcın her savruluşu, büyük küçük demeden, önüne çıkan herkesi ikiye ayırılabildi. Oysa Peter, sanki kılıcın rüzgârı onu tehlikeli bölgenin dışına savuruyormuş gibi, Kanca’nın çevresinde hızla dönüyor, ansızın ok gibi fırlayıp, korsanı tekrar tekrar şişliyordu.

Kanca artık umutsuzca dövüşüyordu. Yaşamaktan umut kesen o hırslı yüreği, bir tek istekle yanıp tutuşuyordu şimdi: Sonsuza dek durmadan önce, Peter’in terbiyesiz davrandığını görmek.

Dövüşmeyi bırakarak birden barut deposuna koştu, depoyu ateşe verip haykırdı:

“İki dakika içinde gemi havaya uçacak.”

Şimdi çocuğun gerçek kişiliği ortaya çıkacak, diye düşünüyordu.

Ne var ki, elinde bir top mermisiyle barut deposundan çıkan Peter, sakın bir şekilde mermiyi denize atıverdi.

Kanca’nın kendisi nasıl bir davranış sergiliyordu peki? Ondan yana olmasak da şuna sevinebiliriz: Yanlış yola sürüklenmiş bir adam olmasına karşın, sonunda soyunun geleneklerine uygun davrandı. O sırada diğer çocuklar onu hiçe sayarak, aşağılayıcı bir biçimde çevresinde uçuşuyorlardı. Ama güvertede sendeleyerek güçsüz bir halde çocuklara saldıran Kanca’nın akli artık onlarda değildi. Geçmişte kalan oyun alanları, iyiliği için hapsedilmek, ünlü bir zindanın duvarlarını seyretmek vardı aklında.

Ve hem ayakkabıları, hem yeleği, hem boyunbağı, hem çorapları düzgündü.

Sen, kahramanlıktan büsbütün uzak bir kişi diyemeyeceğimiz Kanca James, elveda sana; artık sonun geldi.

Hançerini çekmiş olan Peter'ın havadan yavaş yavaş kendisine yaklaşmakta olduğunu gören Kanca, denize atlamak için küpeşteye sıçradı. Timsahın onu beklediğinden haberi yoktu. Haberi olursa atlamaktan vazgeçebilir diye, saati daha önce biz kasten durdurmuştuk: Son anında bizden ona küçük bir saygı işareti.

Kanca son bir zafer kazandı, sanırım bunu ona çok görmememiz gerek. Küpeştenin üstünde dururken, başını çevirip havada süzülen Peter'a baktı ve ona ayağını kullanmasını işaret etti. Peter de hançerlemek yerine, ona bir tekme attı.

Kanca, isteğine kavuşmuştu sonunda. Alaylı bir sesle, "Terbiyeni bozdun işte!" diye bağırarak, gönül rahatlığıyla timsaha gitti.

Kanca James böylece can vermiş oldu.

"On yedi!" Bağırان Tüysıklet'ti, ama hesabında bir yanlışlık vardı. O gece suçlarının cezasını canlarıyla ödeyen korsanlar on beş kişiydi; ikisi ise kıyıya çıkmıştı. Starkey'yi Kızılderililer yakaladı ve çocuklarına dadı yaptılar. Bir korsan için ne aşağılayıcı bir durum! Smee ise bundan sonra gözlüğünü takıp dünyayı dolaştı ve Kanca James'in korktuğu tek adamın kendisi olduğunu söyleyerek, tehlikeli bir yaşam sürdü.

Wendy, savaşa katılmayıp bir kenarda durmuş, gözleri parlayarak Peter'ı izlemişti. Ama her şey sona erince, o yine ön plana çıktı. Çocukların hepsini ayırım yapmadan övdü; Michael ona bir korsan öldürdüğü yeri gösterince sevinçle titredi, sonra da onları Kanca'nın kamarasına götürüp, kaptanın bir çiviye asılmış olan saatini gösterdi. Saat "bir buçuk" diyordu.

Saatın bu kadar geç olması her şeyden daha önemliydi. Wendy'nin çocukları hemen korsanların ranzalarına yatırdığından kuşkunuz olmasın. Peter dışında hepsi yatı. Güvertede kasıla kasıla bir aşağı bir yukarı yürüyen Peter ise, sonunda topun yanında uykuya daldı. O gece yine o düşlerden birini gördü ve uykusunda uzun süre ağladı. Wendy de ona sımsıkı sarıldı.

BÖLÜM XVI
EVE DÖNÜŞ

Sabah iki kampana sesiyle herkes harekete geçti. Denizin üstünde büyük bir koşuşturma vardı. Bir halatın ucunu elinde tutan ve tütün çiğneyen lostromo Dütdüt de aralarındaydı. Bütün çocuklar dizinden kesilmiş korsan giysileri giymişler, güzelce tıraş olmuşlar, gerçek gemiciler gibi sallanarak ve pantolonlarını çekiştirerek yürüyorlardı.

Kimin kaptan olduğunu söylemeye gerek yok. Küçük-bey ile John kaptanın birinci ve ikinci yardımcılarıydı. Gemide bir de kadın vardı. Geri kalanlar ise rütbece gemi direğinden önde gelen ve baş kasarasında kalan gemicilerdi. Peter fırlayıp dümenin başına geçmişti bile. Düdük çalarak bütün tayfaları topladı ve onlara hitaben kısa bir konuşma yaptı. Görevlerini yiğit denizciler gibi yapacaklarını umduğunu, ama onların Rio'nun ve Altın Sahili'nin en aşağılık adamları olduklarını da bildiğini, bu yüzden kendisine terslik edecek olurlarsa hepsini parçalayacağını söyledi. Sert ve kaba bir şekilde, gemicilerin anlayacağı dilden konuştuğu için coşkuyla alkışlandı. Bundan sonra verilen sert buyruklar üzerine, gemiyi döndürüp, burnunu anakaraya yönelttiler.

Kaptan Pan, geminin haritasına baktıktan sonra, hava böyle giderse 21 Haziran civarında Azor adalarına varacaklarını hesapladı. Yolun geri kalanında da uçarak gidip zaman kazanacaklardı.

İçlerinden bazıları geminin yasalara uyan bir gemi olmasını isterken, bazıları korsan gemisi olarak kalmasın-

dan yanaydı. Ama kaptan onlara köpek gibi davranıyor, onlar da kaptana isteklerini bildirmeye -ortak bir dilekçeyle bile- cesaret edemiyorlardı. En güvenli yol, o an için boyun eğmekti. İskandil etmesi söylendiğinde şaşkın şaşkın baktığı için, Tüysiklet bir sürü laf işitimişti. Genel kanı, Peter'ın Wendy'nin kuşkularını yatıştırmak için şimdilik yasalara uyduğu, ama yeni giysisi hazır olunca değişebileceği idi. Wendy, istemediği halde, Kanca'nın en korkunç kıyafetlerinden Peter'a bir korsan giysisi dikiyordu. Bu giysiyi ilk giydiği gece Peter ağzında Kanca'nın ağızlığıyla uzun süre kamarada oturmuş ve yumruk yaptığı elinin işaret parmağını kanca gibi kıvrırmıştı. Çocuklar sonradan aralarında fısıldaşıp bu konuda dedikodu ettiler.

Artık gemiyi gözlemek yerine, kahramanlarımızdan üç tanesinin çok uzun bir süre önce penceresinden uçup giderek, acımasızca terk ettikleri o kederli eve dönmeliyiz. Bunca zamandır 14 Numarayı ihmal etmemiz ayıp oldu, ama Bayan Darling'in yine de bizi suçlamayacağından emin olabiliriz. Üzüntüsünü paylaşmak için daha erken dönseydik, büyük olasılıkla, "Budalalık etmeyin; benim ne önemim var! Gidip çocuklara göz kulak olun," diye haykıracaktı. Anneler böyle oldukça, çocuklar bundan yararlanacaklar ve de suçu onlara yükleyebileceklerdir.

Şu anda o tanıdık çocuk odasına girmeyi göze almamızın tek nedeni, odanın yasal sakinlerinin eve dönüş yolunda olmasıdır. Sırf yataklarının gerektiği gibi havalandırıldığını, Bay ve Bayan Darling'in akşam dışarı çıkmadığını garantiye almak için onlardan önce dönmeye gayret ediyoruz. Bizim amacımız hizmet etmekten başka bir şey değil. İyi ama, onlar kıymet bilmeden, yataklarını öyle aceleyle terk ettikten sonra, yataklar ne diye havalandırılsın? Geldikleri zaman anne ve babalarının hafta sonunu geçirmek için kent dışına çıktığını görselerdi, ceza-

larını bal gibi çekmezler miydi? Bunlar düşünülürse, onlarla karşılaştığımızdan bu yana ahlak dersi vermemiz gerekecekti. Ama olayları bu şekilde kurgulasaydık, Bayan Darling bizi asla bağışlamazdı.

Yapmayı çok istediğim bir şey var; o da yazarın ağzından Bayan Darling'e çocukların geri dönmekte olduğunu, daha doğrusu Kutsal Hafta Perşembesinde burada olacaklarını söylemek. Ama o zaman Wendy, John ve Michael'ın iple çektikleri sürpriz bozulur. Çocuklar bu sürprizi gemide planlıyorlardı: Annelerinin deliler gibi sevinmesi, babalarının sevinçle haykırması, çocuklarla herkesten önce kucaklaşmak için Nana'nın havaya fırlaması... Bunun için sürprizi iyi saklamaları gerek. Önceden haber vererek bu sürprizi berbat etmek ne kadar zevkli olur. Böylece, çocuklar debdebeli bir şekilde içeri girdiklerinde, Bayan Darling Wendy'ye öpücük vermeye bile kalkışmayabilir, Bay Darling ise huysuz huysuz, "Öff, yine o çocuklar," diye bağırıp çağırabilir. Bunun için de kimse bize teşekkür etmez. Bu zamana kadar Bayan Darling'i tanımaya başladık artık. Çocukları o küçük zevkten yoksun ettiğimiz için bizi paylayacağından emin olabiliriz.

"Ama sevgili bayan, Perşembeye daha on gün var. Olup bitenleri anlatarak, sizi on gün mutsuz yaşamaktan kurtarabiliriz."

"Evet ama, ne pahasına! Çocukları on dakikalık zevkten yoksun ederek."

"Eh, siz o yönden bakıyorsanız."

"Bunun bakılacak başka yönü mü var sanki?"

Görüyorsunuz ya, bu kadın biraz saygısız. Hakkında çok güzel şeyler söylemeye niyet etmiştim, ama ona kızdığım için artık bunların hiçbirini söylemeyeceğim. Odayı hazır etmesini söylemeye de gerek yok aslında, çünkü her şey zaten hazır. Bütün yataklar havalandırılıyor, kendidisi asla evden ayrılmıyor, gökyüzünü gözlemekten vaz-

geçmiyor ve pencere açık tutuluyor. Ona faydamız dokunmayacağına göre, gemiye dönebilirdik. Ancak mademki buradayız, pekâlâ kalıp seyredebiliriz. Bizler seyirciden başka bir şey değiliz aslında; bizi kimse gerçekten istemiyor. Öyleyse biz de seyredelim ve bazılarının incinmesi umuduyla, iğneleyici şeyler söyleyelim.

Çocukların yatak odasında görülen tek değişiklik, saat dokuzla altı arasında köpek kulübesinin artık orada olmayışı. Çocuklar uçup gittiği zaman, Bay Darling Nana'yı zincirlediği için bütün suçun kendinde olduğuna ve Nana'nın baştan beri ondan akıllı davrandığına inandı. Görmüş olduğumuz gibi, Bay Darling oldukça saf bir adamdı. Saçsızlıktan kurtulabilmiş olsaydı, gerçekten çocuk sanılabilirdi. Ama aynı zamanda soylu bir adalet duygusu vardı ve ona doğru gelen şeyi yapma konusunda aslan gibi cesurdu. Çocukların gidişinden sonra meseleyi dikkatle düşünüp taşındı, sonra da emekleyerek köpek kulübesine girdi. Bayan Darling'in dışarı çıkması konusundaki bütün ricalarına, üzgün ama kararlı bir şekilde yanıt verdi:

"Hayır bir tanem, benim yerim burası."

Pişmanlık acısıyla, çocukları geri dönünceye kadar köpek kulübesinden çıkmayacağına yemin etti. Bu elbette acınacak bir durumdu, ama Bay Darling yaptığı her şeyde aşırıya kaçmak zorundaydı; yoksa hemen vazgeçerdi. Akşamları köpek kulübesinde oturup, karısıyla birlikte çocuklarından ve onların bütün güzel yönlerinden konuşurken, bir zamanların gururlu George Darling'inden daha ezik bir adam olamazdı.

Onun böyle boyun eğişi Nana'ya çok dokunuyordu. Bay Darling, Nana'nın köpek kulübesine girmesine izin vermiyor, ama diğer konulardaki isteklerini titizlikle yerine getiriyordu.

Köpek kulübesi, içindeki Bay Darling'le birlikte her sabah bir arabaya yükleniyor, Bay Darling bu şekilde bürosuna gidiyor ve saat altıda aynı şekilde evine dönüyor-

du. Komşuların düşünceleri konusunda ne kadar duyarlı olduğunu hatırlarsak, adamın kişiliğinin epeyce güçlü olduğu anlaşılır. Artık her hareketi şaşırtıcı bir şekilde dikkat çekiyordu. Kendisi ise içten içe işkence çekmekte olmalıydı; ama sokaktaki çocuklar küçük eviyle alay ettikleri zaman bile sakinliğini koruyor ve kulübenin içine bakan her kadına kibarca şapka çıkarıyordu.

Bu durum Don Kişot'luk gibi gözüксе de, görkemli bir şeydi. Bunun altında yatan anlam çok geçmeden dışarıya sızdı ve halkı çok etkiledi. Kalabalık gruplar tezahürat yaparak arabanın peşine takılıyor, alımlı kızlar Bay Darling'den imza almak için arabaya tırmanıyor, kaliteli gazetelerde röportajlar çıkıyor, sosyete Bay Darling'i akşam yemeğine davet ediyor ve şöyle diyorlardı: "Köpek kulübesinde gelin."

O olaylı Kutsal Hafta Perşembesinde, Bayan Darling çocuk odasında George'un eve dönmesini bekliyordu. Ne kadar hüznünlü bir kadın. Şimdi ona yakından bakıp, yavrularını yitirdiği için artık eski günlerdeki neşesinden eser kalmadığını görünce, her şeye rağmen Bayan Darling hakkında tatsız şeyler söyleyemeyeceğimi anlıyorum. Kadıncağz o vefasız çocuklarına çok düşkünse, bu onun elinde olan bir şey değil. Bakın, koltuğunda uyuyakalmış. Dudakları -insan önce hep oraya bakıyor- neredeyse solup sararmış. Göğsüne koyduğu eli sanki orada bir ağrı varmış gibi kıpırdanıp duruyor. Kimileri en çok Peter'ı, kimileri de Wendy'yi sever; bense en çok Bayan Darling'i seviyorum. Onu sevindirmek için, gelin, uyurken kulağına yumurcakların geri dönmekte olduğunu fısıldayalım. Gerçekten de artık pencereye çok yaklaşmışlar, hızlı hızlı uçuyorlar, ama bizim sadece yolda olduklarını fısıldamamız gerek. Haydi.

Keşke yapmasaydık! Bayan Darling birden çocuklarına seslenerek doğruldu, ama odada Nana'dan başka kimse yoktu.

“Ah Nana, düşümde yavrularımın döndüğünü gördüm.”

Nana'nın gözleri nemlenmişti. Tek yapabildiği, patisini yavaşça sahibesinin kucağına koymak oldu. Köpek kulübesi eve getirildiği zaman, ikisi öylece oturuyorlardı. Karısını öpmek için kulübeden başını çıkaran Bay Darling'in yüzünün eskisinden daha yorgun göründüğünü, ama daha yumuşak bir ifadeye büründüğünü görüyoruz.

Bay Darling şapkasını Liza'ya verdi, o da küçümseyen bir tavırla şapkayı aldı. Kadının düş gücü olmadığı için, adamı böyle davranmaya iten nedenleri anlamaktan acizdi.

Yolda arabaya eşlik etmiş olan kalabalık dışarıda hâlâ tezahürat yapıyordu. Doğal olarak Bay Darling buna ilgisiz kalmadı.

“Şunları dinleyin,” dedi, “ne kadar kıvanç verici.”

“Bir sürü çocuk,” dedi Liza, dudak bükerek.

Bay Darling biraz sinirli bir sesle, “Bugün aralarında yetişkinler de vardı,” diyerek, Liza'yı inandırmaya çalıştıysa da, Liza burnunu havaya dikince, onu paylamak için tek söz etmedi. Toplumsal başarısı onu şımartmamış, daha da yumuşatmıştı. Bir süre köpek kulübesinin önünde oturarak, Bayan Darling'e başarısından söz etti. Bayan Darling, bu başarının başını döndürmemesini dilediğini söyleyince, karısının elini sıkıca tutarak ona güven verdi.

“Eğer zayıf bir adam olsaydım, belki...” dedi. “Aman Tanrım, ya zayıf bir adam olsaydım!”

Bayan Darling çekinerek, “George,” dedi, “her zamanki gibi pişmanlık duyuyorsun, değil mi?”

“Pişmanlıkla doluyum sevgilim! Cezama baksana: Bir köpek kulübesinde yaşamak.”

“Ama bu bir ceza, öyle değil mi George? Bundan hoşlanmadığına emin misin?”

“Sevgilim!”

Bayan Darling'in kocasından özür dilediğinden kuş-kunuz olmasın. Daha sonra Bay Darling'in uykusu geldi ve köpek kulübesine girip kıvrıldı. Karısına, "Oyun odasındaki piyanoda bana ninni çalar mısın?" diye rica etti ve Bayan Darling oyun odasına geçerken, düşüncesizce ekledi: "Hem şu pencereyi de kapat, cereyan yapıyor."

"Ah George, sakın bunu isteme benden. Pencere her zaman çocuklar için açık kalmalı, her zaman."

Şimdi özür dileme sırası Bay Darling'e gelmişti. Bunun üzerine Bayan Darling oyun odasına gidip piyano çalmaya başladı, ama çok geçmeden uykuya daldı. O uyuyadursun, Wendy, John ve Michael odaya süzöldüler.

O da ne? Biz gemiden ayrılmadan önce çocukların kararlaştırdığı plan böyle olduğu için, biz de böyle yazdık. Ama o zamandan bu yana bir şeyler değişmiş olmalı ki, içeriye onlar değil, Peter ile *Çingürdak* girdi.

Peter'ın ilk sözleri her şeyi açıklıyor.

"Çabuk pencereyi kapat *Çingürdak*," diye fısıldadı Peter. "Sürgüle. Tamam, oldu. Şimdi biz kapıdan çıkmalıyız. Wendy gelince, annesinin pencereyi sürgüleyip onu dışarıda bıraktığını sanacak ve benimle birlikte geri dönmek zorunda kalacak."

Kafamı karıştıran şeyi, yani Peter'ın korsanları yok ettiği zaman niye adaya dönmediğini ve çocukları ana karraya götürme işini niye *Çingürdak*'a bıraktığını şimdi anlıyorum. Demek ki başından beri bu hileyi düşünüyor-muş.

Kötü davrandığı için rahatsızlık duyacağı yerde, sevinçle dans ediyordu Peter. Sonra piyano çalanı görmek için gizlice oyun odasını gözetlemeye başladı. "Wendy'nin annesi bu," diye fısıldadı *Çingürdak*'a. "Güzel bir kadın, ama benim annem kadar güzel değil. Dudakları yüksüklerle dolu, ama anneminki kadar değil."

Annesi hakkında bir şey bilmeseyse de, bazen onunla övünürdü.

“Evim, güzel evim” ezgisini de bilmiyor, ama ezginin “Evine dön Wendy,” dediğini anlıyordu. Sevinç içinde haykırdı: “Wendy’yi bir daha göremeyeceksiniz hanımefendi, çünkü pencere sürgülü.”

Müziğin neden sustuğunu anlamak için tekrar odaya baktığında, Bayan Darling’in az önce çaldığı kutuya şimdi başını dayadığını ve gözlerinde iki damla yaş olduğunu gördü.

“Pencerenin sürgüsünü açmamı istiyor,” diye düşündü, “ama açmayacağım işte!”

Kadına bir daha baktı. Bunlar ya deminki gözyaşlarıydı, ya da yerlerine yenileri gelmişti.

“Wendy’yi ne kadar çok seviyor,” dedi kendi kendine. Bayan Darling, Wendy’yi neden geri alamadığını anlayamadığı için ona kızılıyordu Peter.

Bunun nedeni çok basitti: “Ben de Wendy’yi seviyorum. Her ikimiz de ona sahip olamayız hanımefendi.”

Ne var ki, hanımefendi böyle idare edemeyecekti. Peter üzölmüştü. Artık kadına bakmaktan vazgeçmişti, ama yine de onu bırakıp gidemiyordu. Etrafta sekerek yüzünü komik biçimlere sokuyor, ama durduğu zaman sanki Bayan Darling içindeymiş gibi geliyordu.

Sonunda, “Peki,” deyip yutkundu ve pencerenin sürgüsünü açtı. Doğanın kanunlarını hiçe sayarak, “Gel *Çingirdak*, biz böyle aptal anneler istemeyiz,” dedikten sonra da uçup gitti.

Böylece Wendy, John ve Michael sonunda yine pence-reyi açık buldular. Bu kadarını hak etmemişlerdi aslında. Kendilerinden hiç utanmadan yere kondular. En küçük-leri, evini çoktan unutmuştu. Kuşkuyla çevresine bakınarak, “John, ben daha önce burada bulunmuşum galiba,” dedi.

“Tabii bulundun, aptal, işte eski yatağın.”

Michael, “Evet,” dedi, ama pek de inanmamıştı.

“Bakın, köpek kulübesi!” diye haykıran John, kulübenin içine bakmak için fırladı.

“Nana içindedir belki,” dedi Wendy.

John ıslık çaldı ve “Hey, bunun içinde bir adam var,” dedi.

Wendy cıglığı bastı: “Babam bu!”

Michael ise heyecanla, “Bırakın da babamı göreyim,” diye yalvarıyordu. İyice baktıktan sonra, “Öldürdüğüm korsan kadar iri yarı değilmiş,” dedi. Bunu söylerken düşkırıklığına uğradığı o kadar belliydi ki, Bay Darling’in uykuda olmasına sevindim. Küçük Michael’ından ilk olarak bu sözleri işitmesi üzücü olurdu.

Babalarını köpek kulübesinde bulmak, Wendy ile John’u çok şaşırtmıştı.

John, hafızasına güvenmeyen biri gibi, “Eskiden babam köpek kulübesinde yatmazdı, değil mi?” dedi.

Wendy sarsılmıştı. “John, belki de eski hayatımızı sandığımız kadar iyi hatırlamıyoruz biz.”

Başlarından aşağı soğuk bir duş indi. Oh olsun onlara!

Küçük kabadayı John, “Geldiğimiz zaman annemizin burada olmaması düşüncesizlikten başka bir şey değil,” dedi.

İşte o zaman Bayan Darling tekrar piyano çalmaya başladı.

Odaya gizlice bakan Wendy, “Annem bu!” diye haykırdı.

“Evet, o!” dedi John.

“Öyleyse sen gerçekten bizim annemiz değilsin, değil mi Wendy?” diye soran Michael’ın uykusunun geldiği belliydi.

Wendy, ilk kez gerçek bir vicdan azabı duyarak bağırdı: “Aman Tanrım! Tam zamanında dönmüşüz.”

John bir öneri yaptı: “Haydi içeriye süzülüp ellerimizle annemizin gözlerini kapatalım.”

Ama mutlu haberi daha nazik bir şekilde vermeleri gerektiğini düşünen Wendy'nin daha güzel bir planı vardı.

“Haydi hepimiz yataklarımıza girelim. Annemiz içeri girince, sanki hiç gitmemişiz gibi, bizi orada bulsun.”

Böylece Bayan Darling kocasının uyumuş olup olmadığına bakmak için yatak odasına döndüğünde, bütün yataklar doluydu. Ne var ki, çocukların beklediği sevinç çığlığı gelmedi. Bayan Darling onları görmüş, ama orada olduklarına inanmamıştı. Bildiğiniz gibi, düşlerinde onları sık sık yataklarında gördüğü için, bunun da hâlâ etkisinden kurtulamadığı bir düş olduğunu sanmıştı.

Şöminenin karşısındaki koltuğa oturdu. Eski günlerde onları bu koltukta emzirmişti.

Çocuklar olanları anlayamıyorlardı; üçünün de içine bir korku düşmüştü.

Wendy, “Anne!” diye bağırdı.

“Wendy bu,” dedi Bayan Darling; ama hâlâ bunun bir düş olduğundan emindi.

“Anne!”

“Bu John.”

“Anne!” dedi Michael; şimdi annesini tanımıştı.

“Bu da Michael,” diyen Bayan Darling, üç küçük ben-cil çocuğuna kollarını uzattı. Bu kollar artık onları asla saramayacaktı. Ama, sarıverdiler işte. Bayan Darling'in kolları, yataklarından fırlayıp annelerine koşan Wendy, John ve Michael'a dolanıverdi.

Bayan Darling, konuşabilecek duruma gelince, “George, George!” diye bağırdı. Bay Darling uyanıp onun mutluluğunu paylaştı; Nana da koşarak içeri daldı. Bundan daha güzel bir manzara olamazdı; ama camdan içeri bakan garip bir oğlan dışında, bu manzarayı gören kimse yoktu. O çocuğun öbür çocukların hayal bile edemeyeceği sayısız sevinçleri vardı, ama pencereden izlediği manzara, ona sonsuza dek yasaklanan tek mutluluk olmalıydı.

BÖLÜM XVII
WENDY BÜYÜYÜNCE

*D*iğer çocuklara ne olduğunu da öğrenmek istersiniz umarım. Wendy'nin kendileri hakkında bir açıklama yapmasına zaman tanımak için, onlar aşağıda bekliyorlardı. Beş yüze kadar saydıktan sonra yukarı çıktılar. Merdivenlerden çıktılar, çünkü bunun daha iyi bir etki bırakacağını düşünmüşlerdi. Şapkalarını çıkarıp, üstlerinde korsan giysilerinin bulunmadığını ümit ederek, Bayan Darling'in karşısına dizildiler. Bir şey söylemiyorlar, ama onları evlatlığa kabul etmesi için Bayan Darling'e gözleriyle yalvarıyorlardı. Bay Darling'e de bakmaları gerekirdi, ne var ki onu unutmuşlardı.

Bayan Darling elbette onları evlatlığa kabul edeceğini söyledi; ama Bay Darling'in canı sıkındı nedense. Altı kişiyi çok fazla bulduğu anlaşıyordu. Wendy'ye dönerek, "Söylemek zorundayım, yarım yamalak iş yapılmaz," dedi. İsteksizce söylenen bu sözleri İkizler kendilerine yönelik sanmışlardı.

Birinci İkiz onurlu bir çocuktü. Kıp kırmızı olmuş bir yüzle sordu: "Çok kalabalık olduğumuzu mu düşünüyorsunuz efendim? Eğer öyleyse, biz gidebiliriz."

Dehşet içinde kalan Wendy, "Baba!" diye haykırdı; ama Bay Darling hâlâ sıkıntılıydı. Çirkin davrandığını biliyor, ama buna engel olamıyordu.

Küçükbey, "İki büküm olup yatabiliriz," dedi.

Wendy ise, "Çocukların saçlarını her zaman kendim keserim," diyordu.

Sevgili kocasının olumsuz bir kişilik sergilediğini gör-

mekten acı duyan Bayan Darling, “George!” diye haykırdı.

O zaman Bay Darling gözyaşlarına boğuldu ve gerçek ortaya çıktı. Çocuklara sahip çıkmak, Bayan Darling kadar onu da mutlu ederdi, ama ona kendi evinde önemsiz biri gibi davranmak yerine, Bayan Darling’in yanı sıra onun da onayını almaları gerekirdi.

Dütdüt hemen, “Bence o önemsiz biri değil,” diye bağırdı. “Sence o önemsiz biri mi Kıvırcık?”

“Değil. Sence o önemsiz biri mi Tüysıklet?”

“Elbette değil. İkiz, sen ne diyorsun?”

Sonunda, aralarında Bay Darling’in önemsiz biri olduğunu düşünen bir kişi bile olmadığı ortaya çıktı. Saçma bir kıvanç duyan adam, sıkıştıkları takdirde, oturma odasında hepsine yer bulacağını söyledi.

“Sıkışırız efendim,” diyerek ona söz verdiler.

Bay Darling neşeyle, “Öyleyse başkanınızı izleyin,” diye bağırdı. “Yalnız şu var, oturma odamız olduğundan emin değilim; ama varmış gibi yaparız, o da aynı kapıya çıkar. Haydi, hoppa!”

Evin içinde dans ederek dolaşmaya başladı. Çocuklar da “Hoppa!” diye bağırıp Bay Darling’in peşine takıldılar ve dans ede ede oturma odasını aradılar. Odayı bulup bulmadıklarını hatırlamıyorum, ama nasılsa birer köşe bulup sıkışmışlardır.

Peter’a gelince, uçup gitmeden önce Wendy’yi bir kez daha gördü. Pencereye gelmedi ama, Wendy isterse pencereyi açıp ona seslensin diye, geçerken cama sürtündü. Wendy de pencereyi açtı.

“Hey, Wendy, hoşçakal.”

“Eyvah, gidiyor musun yoksa?”

“Evet.”

Wendy, kekeleyerek, “Çok tatlı bir konu hakkında annemle babama söylemek istediğin bir şey yok mu Peter?” dedi.

“Yok.”

“Benim hakkımda diyorum Peter.”

“Yok.”

Artık gözünü Wendy’nin üstünden ayırmayan Bayan Darling, hemen pencereye geldi ve Peter’a, öbür çocukların hepsini evlat edindiğini, onu da evlat edinmek istediğini söyledi.

Peter kurnazca, “Beni okula gönderecek misiniz?” diye sordu.

“Evet.”

“Sonra da bir büroda mı çalışacağım?”

“Herhalde.”

“Çabucak adam mı olacağım?”

“Çabucak.”

Peter hırsla, “Okula gitmek ve ciddi şeyler öğrenmek istemiyorum ben,” dedi. “Adam olmak da istemiyorum. Ey, Wendy’nin sevgili annesi, ya uyanınca sakalım çıkmış olursa!”

Wendy, “Sakallı da olsan seni yine severdim Peter,” diyerek çocuğu teselli etti. Bayan Darling ise Peter’a kollarını uzatmıştı; ama Peter kadını geri çevirdi.

“Benden uzak durun hanımefendi, kimse beni yakalayıp adam edemeyecek.”

“İyi ama, nerede yaşayacaksın?”

“Wendy için yaptığımız evde, *Çingirdak*’la birlikte. Periler, evi ağaçların tepesinde yüksek bir yere koyarlar. Onlar da geceleri oralarda uyurlar zaten.”

“Ne güzel!” Wendy, öyle büyük bir özlemle haykırmıştı ki, Bayan Darling kızının koluna iyice yapıştı.

“Ben bütün perilerin öldüğünü sanıyordum,” dedi Bayan Darling.

Artık bu konuda uzmanlaşmış olan Wendy, “Bir sürü yavru peri var,” diye açıklamaya girişti. “Çünkü yeni doğan bir bebek ilk kez güldüğünde bir peri doğar. Her zaman yeni doğmuş bebekler olduğuna göre, yeni periler de

olacaktır. Yavru periler ağaçların tepesindeki kuş yuvalarında yaşar. Eflatun renkli olanlar erkek, beyaz renkli olanlar kızdır. Mavi renkli olanlar da, ne olduklarını tam olarak bilmeyen küçük ahmaklardır.”

Peter, yan gözle Wendy’e bakarak, “Çok eğleneceğim,” dedi.

“Akşamları şöminenin önünde otururken yalnızlık çekeceksin,” dedi küçük kız.

“Çıngırdak yanımda olacak.”

Wendy, biraz iğneleyici bir dille, “Çıngırdak iki lafı bir araya getiremez,” diye hatırlattı.

“*Pis dedikoducu!*” Çıngırdak’ın sesi çok yakın bir yerden geliyordu.

“Önemli değil,” dedi Peter.

“Aman Peter, önemli olduğunu biliyorsun.”

“Şey, o zaman sen de benimle birlikte küçük eve gel.”

“Gidebilir miyim, anne?”

“Kesinlikle gidemezsin. Seni tekrar bulmuşken asla bırakmam.”

“Ama Peter’ın bir anneye o kadar ihtiyacı var ki.”

“Senin de var canım.”

Peter, sanki Wendy’nin gelmesini sadece kibarlık olsun diye istemiş gibi, “İyi öyleyse,” dedi. Ne var ki, Bayan Darling çocuğun dudaklarının titrediğini görmüştü. Bunun üzerine, şöyle bir şey önerdi: Peter’ın bahar temizliğini yapmak üzere, Wendy’yi her yıl bir haftalığına ona yollayacaktı. Wendy ise daha uzun süreli bir anlaşma yapmayı yeğledi; üstelik bahara çok zaman vardı. Ama verilen bu söz, Peter’ın eski neşesine kavuşmuş olarak yola çıkmasına yetti. Onun zaman kavramı yoktu ve o kadar çok serüveni vardı ki, size anlattıklarım bunların yarısı bile etmez. Sanırım Wendy de bunu bildiği için, son olarak ona şu dokunaklı sözleri söyledi:

“Bahar temizliği zamanı gelinceye kadar beni unutmayacaksın, değil mi Peter?”

Peter söz verdi, sonra da uçup gitti. Bayan Darling'in öpücüğünü de yanında götürmüştü. Kimselerin alamadığı öpücüğü Peter kolayca alıvermişti. İşin tuhafı, Bayan Darling memnun görünüyordu.

Oğlanların hepsi okula başladı ve çoğu 3. sınıfa girdi. Tüysıklet ise önce 4. sınıfa, sonra da 5. sınıfa alındı. En yüksek sınıf 1. sınıftır. Okula başlamadan bir hafta önce, adada kalmamakla aptallık ettiklerini anladılar, ama artık çok geçti. Kısa zamanda siz, ben ya da Jenkin kardeşlerin küçüğü kadar sıradan olmaya alıştılar. Bunu söylemek çok acı, ama zamanla uçuş yeteneklerini de kaybettiler. Geceleri uçup gitmesinler diye, önceleri Nana ayaklarını karyola direklerine bağlıyordu. Gündüzleri de otobüslerden atlar gibi yapıp eğleniyorlardı. Ama çok geçmeden geceleri onları yatağa bağlayan ipleri çekiştirmeyi bıraktılar ve kendilerini otobüsten atınca bir yerlerini incittiklerini gördüler. Zamanla, şapkalarının ardından bile uçamaz oldular. Onlar buna antrenmansızlık diyorlardı, ama bunun gerçek anlamı artık inançlarını yitirmeleiydi.

Michael, diğer çocukların alaylarına karşın, onlardan daha uzun bir süre inancını korudu. Bu yüzden, ilk yılın sonunda Peter, Wendy'yi almaya geldiği zaman, o da Wendy'nin yanındaydı. Wendy, Düşler Ülkesi'nde yaparak ve böğürtlenlerden yaptığı elbisesini giyerek, Peter'la birlikte uçup gitti. Tek korkusu, elbisenin ne kadar kısalmış olduğunu Peter'ın fark etmesi idi, ama Peter hiç fark etmedi. Kendisi hakkında anlatacak çok şeyi vardı.

Wendy, Peter'la eski günlerden konuşmayı dört gözle beklemişti. Ne var ki, yeni serüvenler eskileri Peter'ın aklından silmişti. Öyle ki, Wendy baş düşmanlarından söz açtığında, merakla, "Kanca Kaptan mı, o da kim?" diye sordu.

"Hatırlamıyor musun?" Wendy hayretler içinde kalmıştı. "Onu öldürüp hepimizin hayatını kurtarmıştın."

Peter ilgisizce, “Öldürdükten sonra onları unuturum,” diye yanıt verdi.

Wendy, *Çingurdak*’ın kendisini görmekten mutlu olacağını sanmadığını belirttiği zaman da, “*Çingurdak* kim?” dedi.

“Aman Peter!” Wendy çok şaşırmıştı. Peter’a *Çingurdak*’ı anlattı, ama Peter yine de hatırlamadı.

“Onlardan o kadar çok var ki. Herhalde ölmüştür.”

Belki de haklıydı, çünkü periler uzun yaşamaz. Ama o kadar küçüktürler ki, kısacık bir zaman dilimi bile onlara asırlar gibi gelir.

Geçen yılın Peter’a dün gibi geldiğini görmek de Wendy’yi üzmüştü. Oysa Wendy için beklemekle geçen çok uzun bir yıl olmuştu. Ama Peter’ın her zamanki büyüleyiciliği sayesinde, ağaçların tepesindeki küçük evde bahar temizliği yaparak eğlendiler.

Ertesi yıl Peter, Wendy’yi almaya gelmedi. Eski elbisesi dar geldiği için, Wendy yeni bir elbise giyip Peter’ı bekledi; ama Peter hiç görünmedi.

“Belki de hastadır,” dedi Michael.

“Biliyorsun o hiç hastalanmaz.”

Michael, Wendy’ye sokulup, titrek bir sesle, “Belki de öyle biri yoktur Wendy,” diye fısıldadı. O anda Michael ağlamamış olsaydı, Wendy ağlayacaktı.

Peter, bir sonraki yılın bahar temizliğinde geldi. Garip olan şey, geçen yılı atladığını hiç fark etmemiş olmasıydı.

Bu, Wendy’nin küçük bir kız olarak Peter’ı son görüşü oldu. Peter’ın hatırı için kısa bir süre daha büyümemeye çalıştı. Bilgi yarışmasında ödül aldığı zaman Peter’a vefasızlık ettiğini hissetti. Ama gelip geçen yıllar, vurdumduymaz oğlanı geri getirmedi. Yeniden karşılaştıkları zaman Wendy artık evli bir kadındı ve Peter, çocukluk oyuncaklarını sakladığı kutudaki bir toz zerresinden başka bir şey değildi onun için. Wendy bir yetişkin olmuştu. Bu yüzden ona acımanıza hiç gerek yok, büyümeyi seven insanlar-

dandı o. Sonunda kendi isteğiyle, öbür kızlardan bir gün önce büyümüştü.

Artık oğlanların da hepsi büyüyüp olgunlaştı, bu yüzden onlardan daha fazla söz etmeye değmez. İkizler'i, Küçükbey'i ve Kıvrıkcık'ı, ellerinde birer çanta ve şemsiyeyle her gün işlerine giderken görebilirsiniz. Michael makinist oldu, Tüysıklet soylu bir kızla evlenip lord unvanını aldı. Demir kapıdan çıkan şu peruklu yargıcı görüyor musunuz? İşte bir zamanların Dütdüt'ü. Çocuklarına anlatacak bir tane masal bilmeyen sakallı adam ise eskiden John'du.

Wendy beyazlar içinde evlenirken, pembe bir kuşak takmıştı. Peter'ın kiliseye süzülüp töreni engellememesi inanılır gibi değil.

Yıllar yine akıp geçti ve Wendy'nin bir kızı oldu Aslında bunu mürekkeple değil, altın harflerle yazmalı.

Bebegin adı Jane'di. Dünyaya geldiği andan itibaren, sanki hep bir şeyler sormak ister gibi, meraklı bir ifade vardı yüzünde. Soru soracak yaşa geldiğinde, çoğunlukla Peter Pan'le ilgili sorular sormaya başladı. Peter hakkında konuşmaya bayılıyordu. Wendy hatırladığı her şeyi, o ünlü uçuşun yapıldığı çocuk odasında Jane'e anlattı. Orası şimdi Jane'in odasıydı. Jane'in babası, Wendy'nin artık merdiven çıkmaktan hoşlanmayan babasından satın almıştı orayı. Bayan Darling ise ölmüş ve çoktan unutulmuştu.

Artık çocuk odasında yalnızca iki tane yatak vardı. Biri Jane'in, biri de dadısının. Nana da göçüp gittiği için, odada köpek kulübesi yoktu. Nana yaşlılıktan ölmüştü. Kendisinden başka kimsenin çocuk bakmayı bilmediğine inandığından, son zamanlarında onunla geçinmek epeyce zorlaşmıştı.

Jane'in dadısı haftada bir gece izinliydi. O zaman Jane'i Wendy yatırır ve ona masallar anlatırdı. Annesiyle

birlikte çarşafın altına girip çadır kurmak ve o korkunç karanlıkta fısıltıyla konuşmak ise Jane'in buluşuydu.

"Şimdi ne görüyoruz?"

Nana orada olsaydı, onları daha fazla konuşturamazdı; bunu hisseden Wendy, "Bu gece bir şey gördüğümü sanmıyorum," derdi.

"Evet, görüyorsun. Küçük bir kızken görüyordun," derdi Jane.

"O uzun zaman önceydi tatlım. Ah, zaman nasıl da uçup gidiyor!"

"Zaman mı uçuyor?" diye sorardı kurnaz yumurcak. "Küçükken senin uçtuğun gibi mi uçuyor?"

"Benim uçtuğum gibi! Biliyor musun Jane, bazen acaba gerçekten uçtum mu diye merak ediyorum."

"Evet, uçtun."

"Ah, o eski güzel günler! Uçabildiğim günler."

"Şimdi niye uçamıyorsun anne?"

"Çünkü ben büyüğüm canım, insanlar büyüyünce uçmayı unuturlar."

"Niye unuturlar?"

"Çünkü artık şen, masum ve kalpsiz değillerdir de ondan. Ancak şen, masum ve kalpsiz olanlar uçabilir."

"Şen, masum ve kalpsiz ne demek? Keşke ben de şen, masum ve kalpsiz olsam."

Ya da, bazen Wendy bir şey gördüğünü kabul ederdi.

"Sanırım, bu odayı görüyorum."

"Ben de öyle sanırım," derdi Jane. "Devam et."

Peter Pan'in, gölgesini aramak için odaya girdiği o gecenin büyük serüvenine dalarlardı.

"Akılsız çocuk," derdi Wendy, "gölgeyi sabunla üzerine yapıştırmak istemiş, beceremeyince de ağlamış. Ben ağlamasını duyup uyandım ve gölgesini üzerine dikiverdim."

Artık öyküyü annesinden daha iyi bilen Jane, "Bir şey atladın," diye araya girerdi. "Onu yerde oturmuş ağlar-ken gördüğün zaman ne demiştin?"

“Yatağında doğrulup oturdum ve ‘Niye ağlıyorsun küçük?’ dedim.”

Jane, derin bir nefes alarak, “Evet, atladığın yer burasıydı,” derdi.

“Sonra da hepimizi uçurup Düşler Ülkesi’ne, perilere, korsanlara, Kızılderililere, deniz kızlarının koyuna, yeraltındaki eve ve küçük eve götürdü.”

“Evet! En çok hangisini sevdin?”

“Galiba en çok yeraltındaki evi sevdim.”

“Evet, ben de. Peter’ın sana son söylediği şey neydi peki?”

“Bana söylediği son şey şuydu. ‘Her zaman beni bekle. Bir gece ötüşümü duyacaksın.’”

“Evet.”

“Ama ne yazık ki beni tamamen unuttu.” Wendy bunları gülümseyerek söylerdi. Bunu yapabilecek kadar büyümüştü.

Bir akşam Jane, “Peter’ın ötüşü nasıldı?” diye sordu.

“Şöyleydi,” diyen Wendy, Peter’ın ötüşünü taklit etmeye çalıştı.

Jane ise ciddiyetle, “Hayır, öyle değil, böyleydi,” diyerek, annesinden çok daha güzel bir taklit yaptı.

Wendy biraz ürkmüştü. “Hayatım, nereden biliyorsun?”

“Uyurken sık sık duyuyorum o ötüşü.”

“Doğru, kızların çoğu uyurken duyar onu; uyanırken duyan tek kız bendim.”

“Ne kadar şanslısın,” dedi Jane.

Ve sonunda felaket gecesi gelip çattı. Mevsimlerden bahardı. Masal anlatılmış, Jane yatağında uykuya dalmıştı. Wendy ise yerde oturuyordu. Çocuk odasında başka ışık yanmadığından, elindeki dikişleri görebilsin diye şömineye iyice yaklaşmıştı. Dikiş dikerek oturduğu sırada bir ötüş duydu. Sonra tıpkı eskiden olduğu gibi, bir esintiyle pencere açıldı ve Peter yere atladı.

Peter hiç değişmemişti. Wendy, oğlanın süt dişlerinin hâlâ ağzında olduğunu gördü.

O küçük bir oğlan, Wendy ise bir yetişkindi. Kıpırdamaya bile cesaret edemeden, şöminenin karşısında suçlu suçlu büzülen kocaman ve çaresiz bir kadın.

Peter, her şeyden önce kendini düşündüğü için, değişikliğin hiç farkına varmadan, “Merhaba Wendy,” dedi. Ayrıca, Wendy’nin beyaz elbisesini, onu ilk gördüğü gece kızın üstünde olan geceliğe de benzetmiş olabilirdi loş ışıktaki.

Kendini zorlayarak, mümkün olduğu kadar küçülen Wendy, korkak bir sesle “Merhaba Peter,” diye karşılık verdi. İçindeki bir şey, “Yetişkin kadın, beni serbest bırak,” diye bağıırıyordu.

“Hey, John nerede?” Peter birden üçüncü yatağın eksikliğini fark etmişti.

“John artık burada değil,” dedi Wendy, soluğunu tutarak.

Peter, Jane’e dikkatsizce bakarak, “Michael uyuyor mu?” diye sordu.

“Evet,” diyen Wendy, şimdi yalnız Peter’ı değil, Jane’i de aldattığını hissetmişti. Vicdan azabı çekme korkusuyla, çabucak, “O Michael değil,” dedi.

Peter baktı. “Yeni bir çocuk mu?”

“Evet.”

“Kız mı, oğlan mı?”

“Kız.”

Artık durumu anlayacaktı mutlaka; ama hiç de öyle olmadı.

“Peter,” dedi Wendy bocalayarak, “seninle gelmemi mi istiyorsun?”

“Elbette, bunun için geldim zaten.” Biraz ters bir şekilde ekledi: “Bahar temizliği zamanı geldi, unuttun mu?”

Wendy, ona pek çok bahar temizliğini kaçırdığını söylemenin faydasız olduğunu biliyordu.

“Gelemem,” dedi özür diler gibi, “çünkü uçmayı unuttum.”

“Ben sana hemen öğretirim yine.”

“Yapma Peter, peri tozunu benim için harcama.”

Wendy ayağa kalkmıştı. Ona bakan Peter’ın içine bir korku düştü. Gerileyerek, “Bu da ne?” diye bağırdı.

“Işığı yakayım da, kendin gör,” dedi Wendy.

Bildiğim kadarıyla Peter hayatında ilk kez korkmuştu. “Işığı yakma,” diye haykırdı.

Wendy ellerini kederli çocuğun saçlarında dolaştırdı. Peter için üzülen küçük bir kız değil, bütün bunlara gülümseyerek bakan yetişkin bir kadındı; ama gülümseyişleri gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Sonra ışığı açtı. Peter onu görür görmez acı bir çığlık attı. Uzun boylu güzel yaratık kendisini kollarına almak için eğilince de, hemen geri çekildi.

“Bu da ne?” diye bağırdı yine.

Wendy ona anlatmak zorundaydı.

“Ben yaşlandım Peter. Yirminin üstündeyim artık. Yıllar önce büyüdüm.”

“Ama büyümeyeceğine söz vermiştin.”

“Elimde değildi ki. Artık ben evli bir kadını Peter.”

“Hayır, değilsin.”

“Evet, yataktaki şu küçük kız da benim çocuğum.”

“Hayır, değil!”

Ama öyle olduğunu varsayarak, hançerini kaldırdı ve uyuyan çocuğa doğru bir adım attı. Çocuğa vurmadı tabii, bunun yerine oturup ağlamaya başladı. Wendy onu nasıl teselli edeceğini bilemiyordu, oysa bir zamanlar bunu kolayca yapardı. Ne var ki, artık yalnızca bir kadındı. Kafasını toparlayıp düşünmek üzere odadan dışarı fırladı.

Ağlamaya devam eden Peter’ın hıçkırıkları çok geçmeden Jane’i uyandırdı. Jane, yatağında doğrulup oturdu ve o anda içinde bir merak uyandı.

“Niye ağlıyorsun, küçük?”

Peter ayağa kalkıp, eğilerek kızı selamladı. O da yatağından Peter’ı selamladı.

“Merhaba,” dedi Peter.

“Merhaba,” dedi Jane.

“Benim adım Peter Pan.”

“Biliyorum.”

“Annemi almak için geri döndüm,” diye açıkladı Peter. “Onu Düşler Ülkesi’ne götüreceğim.”

“Biliyorum,” dedi Jane, “ben de seni bekliyordum.”

Wendy korka korka odaya döndüğünde, Peter’ı karyola direğine oturmuş neşeyle öterken, Jane’i de kendinden geçmiş bir halde, üstünde geceliğiyle odada uçarken buldu.

“O benim annem,” dedi Peter. Jane de alçalıp Peter’ın yanında durdu. Jane’in yüzünde, Peter’ın kendisine bakan hanımlarda görmeyi pek sevdiği o ifade vardı.

“Bir anneye o kadar ihtiyacı var ki,” dedi Jane.

Umutsuzluk içindeki Wendy, “Biliyorum,” diye itiraf etti, “bunu benden iyi kimse bilemez.”

Peter, Wendy’ye “Hoşça kal,” dedikten sonra havalandı. Utanmaz Jane de onunla birlikte yükseliyordu. Uçmaya çoktan alışmıştı.

Wendy pencereye koşup, “Hayır, hayır!” diye haykırdı.

“Sadece bahar temizliği için,” dedi Jane. “Peter bahar temizliğini hep benim yapmamı istiyor.”

Wendy özlemle iç geçirdi: “Keşke sizinle gelebilseydim.”

“Biliyorsun ki sen uçamazsın anne.”

Sonunda Wendy onların birlikte uçup gitmelerine izin verdi elbette. Onu son kez pencerede, iki çocuğun gökyüzünün derinliklerinde yıldızlar kadar küçülünceye dek uzaklaşmalarını izlerken görüyoruz.

Wendy’ye baktıkça, saçlarının ağardığını ve vücudu-

nun yeniden küçüldüğünü görebilirsiniz; çünkü bütün bunlar çok uzun bir zaman önce oldu. Artık sıradan bir yetişkin haline gelen Jane'in, Margaret adlı bir kızı var. Peter her yıl bahar temizliği zamanında -ara sıra unuttuğu da oluyor tabii- Margaret'ı almaya geliyor ve onu Düşler Ülkesi'ne götürüyor. Orada ona kendisiyle ilgili öyküler anlatıyor, küçük kız da bunları merakla dinliyor. Margaret büyüyünce onun da bir kızı olacak ve Peter'a annelik etme sırası ona gelecek. Çocuklar şen, masum ve kalpsiz olduğu sürece, bu iş böyle sürüp gidecek.

James Matthew Barrie

Doğumu 9 Mayıs 1860 Kirriemuir, İskoçya
Ölümü 19 Haziran 1937 Londra, İngiltere

J. M. Barrie, 9 Mayıs 1860'da İskoçya'da, Kirriemuir kasabasında doğdu. Taparcasına sevdiği annesi Margaret Ogilvy, onu diğer on çocuğu arasında yetiştirdi. Barrie 6 yaşındayken, ağabeyi David (annesinin gözbebeği) öldü ve Barrie çocukluğunun geri kalanını, yas tutan annesi avunsun diye, ölen ağabeyinin yerini doldurmaya çalışmakla geçirdi. Bu, "hep genç kalan" David'in yerine geçme çabası, Barrie'nin yetişkin çağlarına ve yazın hayatına yansıyan bir etki yarattı.

Edinburgh Üniversitesi'ni bitirdikten sonra *Nottingham Journal*'da yazmaya başlayan Barrie, kendisini tiyatronun büyüüne çok önceleri kaptırmıştı. Pek çok kısa öykü yazdıktan, pek çok başarılı kitabı basıldıktan sonra ilk oyununu yazdı: *Ibsens's Ghost* (1891). Bunu *Walker* izledi ve bu oyunu yazdığı günlerde, gelecekteki eşi, aktris Mary Ansell ile tanıştı. Evliliği başarılı sayılmazdı ama bu süreçte en başarılı oyunlarını (*The Little Minister*, *The Admirable Crichton* ve *Peter Pan* gibi) yazdı. Pe-

ter Pan fantastikti ama bildik peri masallarından çok farklıydı.

Barrie, Peter Pan'i, aynı yıl içinde kaybettiği arkadaşları Sylvia ve Arthur Llewelyn Davies'in oğulları için yazdı. Anne babalarını kaybeden bu çocuklarla, her biri bir karakter seçip Peter Pan'i oynarlardı.

Peter Pan, Barrie'nin en mükemmel çalışması oldu. 1912'de bu çalışmasını *Peter ve Wendy* adını verdiği bir romana dönüştürdü. Peter Pan'den sonra da oyun yazmayı sürdüren Barrie, uzun bir hayat sürdükten sonra 1937'de öldü.